

El racista espanyol anticatalà i fill de grans cacics Rodríguez-Ibarra ha conclòs que l'Estat de dret és una falòrnia i que una gent que els nostres tribunals ha condemnat pel que les nostres lleis consideren delictes molt greus haurien de ser victorejats per la ciutadania. I s'ha quedat tan ample. Això no és apologia del terrorisme? Però hi ha apologetes del terrorisme que tenen la butlla madrilenya.

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C.
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

paisocatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XX. NÚMERO 473

15 DE DESEMBRE DEL 2001

PREU: 300 PTS - 1,80 euros

La Diada de Santa Catalina

Assistiren Francesc Antich, Mª Antònia Munar i Joan Fageda

Redacció.- El passat 27 de novembre, la popular barriada de Santa Catalina de Ciutat celebrà la seva tradicional Diada en honor de la seva patrona.

Aquesta festa fou organitzada per l'Associació de Veïns de la barriada, l'Associació del Mercat de Santa Catalina, Amics de la Tercera Edat Bona Gent, Associació Tercera Edat Avinguda Argentina, Parròquia de Sant Matgí, Parròquia Mare de Déu del Carme, Associació de Comerciants, Consell del Centre Cultural Santa Catalina, Associació Juvenil Musical 1998, Montepio de Previsió de l'Arraval, Pòsit de Pescadors, Associació de Patins i Monopatins, Penya Arraval del Reial Mallorca (Can Tatxa), Associació d'Betlemistes de les Balears i ONO.

A les 11 del matí, arribaren al Mercat de Santa Catalina el president del Govern Balear Francesc Antich, la presidenta del Consell de Mallorca Maria Antònia Munar, el

batle de Ciutat Joan Fageda i alguns regidors de l'Ajuntament de Ciutat que foren rebuts pel president d'honor i portaveu de la Associació de Veïns de la barriada, Pere Felip i Buades.

Dins del Mercat estaven exposats els stants dels treballs artesans dels alumnes del Centre Cultural, els de la Asso-

ciació d'amics de la Tercera Edat Bona Gent, el Montepio de previsió de l'Arraval i dels betlemistes de les Balears, a més dels habituals del mercat. Les primeres autoritats demostraren un gran interès i alabaren la creativitat dels catalinencs en els seus treballs de punt mallorquí, randa de masetes, macramè, pintura damunt tela, etc.

A mateix temps, les autoritats anaven saludant sense pressa els propietaris dels llocs de venda del Mercat. A continuació, a la placeta central del Mercat hi va haver un refrigeri amenitzat per una colla de xeremiers.

La Diada va tenir la seva continuïtat a la tarda, a la parròquia de Sant Matgí, amb l'acte d'homenatge a la figura del policia nacional de proximitat José Mari Francés per l'excel·lent labor que està realitzant dins de la barriada. Llavors va seguir un concert a càrrec del Cor de Montepio de l'Arraval i missa solemne en honor de Santa Catalina en el transcurs de la qual actuà el Grup Balladors de Lluc que interpretaren el Ball de l'Oferta.

Tots els actes ses distingiren per la nombrosa assistència de Catalinencs que s'ho passaren d'allò més be.

Petit homenatge a l'incombustible Feliu Matamala

La vigília de l'onze de setembre, una de les senyeres que penjava del balcó de la família Matamala, propietària de la Llibreria Ses Voltes de Girona, va estar a punt de ser cremada. El dimarts 9 d'octubre el Grup de Suport del Gironès de la campanya Jo També en Planto, va lliurar al patriota Feliu Matamala dues senyeres noves de trínca com a acte de desgrecu i com homenatge a la trajectòria d'aquest gironí exemplar.

Banyoles per la llibertat

Quan ve sant Martí, a Banyoles fan festa grossa. I, entre d'altres iniciatives, munten escenaris grandiosos per tal que la música vagi a tot drap. Enguany encapçalava el dalt de l'escenari una pancarta prou explícita.

Especial dedicat a POBLES DE MALLORCA
Si vos ha agradat, telefonau al
971 26 50 05
i el vos enviarem cada
quinze dies.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

AVUI SUPLEMENT
(pàgines centrals)

Construcció-Art-Decoració
Per **"EURO GRUP GAMDI"**

EDITA I DIRIGEIX:
Juan Lluís Gamundí i Seguí

L'únic possible al Sàhara

Cecili Buele i Ramis.

Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears

«**L**únic sortida, l'única solució, l'única garantia, l'única fórmula, l'únic dret, l'únic combat i l'única alternativa possible a la regió del Magrib és la celebració d'un referèndum d'autodeterminació per al poble sahrauí, que sigui lliure, transparent i democràtic».

La presència activa i dinàmica d'un grapat de dones, ben compromeses en la llibertat del poble sahrauí, va aconseguir rompre el silenci còmplice, inicialment adoptat per gairebé tots els mitjans de comunicació espanyols.

Es tractava d'un acte molt rellevant, des del punt de vista de la pau internacional, que se celebrava a Sevilla el passat cap de setmana, a les sales de reunions de l'Hotel Tryp Macarena.

Durant tres dies molt intensos, una dotzena de persones de les Illes Balears - diputades i diputats dels Parlament, juntament amb representants del Govern, d'entitats, associacions i fons de solidaritat il·lenques -, hem tengut l'oportunitat de participar activament en la 27ª Conferència Europea de Suport al Poble Sahrauí.

Jornades força enriquidores. Tant per la nombrosa i diversa participació de la gent que hi ha assistit, com pel contingut de les intervencions que s'hi han produït, com per les conclusions a les quals s'ha arribat.

Més de 420 persones, provinents de 19 països diferents, de tots cinc continents, hem pres decisions que poden resultar molt significatives per al poble sahrauí, a curt i mitjan termini.

Un cop més, les persones que hi han intervengut han fet veure clarament que la celebració del referèndum d'autodeterminació per al poble sahrauí, un referèndum lliure i transparent, és l'única sortida possible (rep. Parlament Europeu), l'única solució possible (Rigoberta Menchú), l'única garantia possible (rep. Argèlia), l'única fórmula possible (rep. Diputació Sevilla), l'únic dret possible (Danielle Mitterrand), l'únic combat possible (Diputada sahrauína) i l'única alternativa possible (rep. RASD), per a l'establiment d'una pau duradora a la regió nordafricana

del Magrib. No se n'hi veu cap altra!

També s'hi ha pogut remarcar el paper rellevant que haurà d'exercir l'Estat espanyol en la solució definitiva del conflicte sahrauí. Sobretot, ara que s'acosta el moment d'exercir la Presidència al cap davant de la Unió Europea, en mans de representants del Govern espanyol.

La multitudinària manifestació que es va realitzar dissabte passat pels carrers de Sevilla, en la qual participaren més de 3000 persones segons fonts policials, va ser l'inici d'una sèrie d'actes públics que es faran arreu del món a favor del poble sahrauí i del Front Polisario que el lidera.

Els crits de consignes com «Referèndum ya, Sàhara llibertat», «Mohamed, capullo, el Sàhara no es tuyo», «Sàhara llibertat, Polisario vencerá», «Referèndum ya, Polisario vencerá», ressonaren durant més de dues hores seguides pels carrers i places de l'andalusa ciutat de Sevilla.

Els ridículs i insignificants intents i amenaces de boicotejar la manifestació per part d'algun minúscul grup pro marroquí, - que no haurien d'aconseguir més difusió que la mateixa Conferència -, foren del tot avortades per la presència efectiva d'un bon grapat de persones voluntàries que mantenien un servei d'ordre molt estricte. Sempre ben ajudades per la Policia local i els Còssos i Forces de Seguretat, que hi foren presents durant tot el trajecte, en un nombre bastant considerable.

L'objectiu d'aquestes accions solidàries internacionals a favor del poble sahrauí és fer girar l'atenció dels poders públics institucionals cap a la lluita exemplar que està duent a terme el Front Polisario, des de fa 26 anys.

Amb el lideratge indiscutible del President de la República Àrab Sahrauína Democràtica, Mohamed Abdelaziz, es vol avançar més de pressa cap a l'establiment d'un estat lliure i sobirà als territoris ocupats militarment pel Marroc, al Sàhara Occidental.

La defensa dels drets humans, - de les persones i dels pobles -, és a la base de tota aquesta moguda internacional.

A la conculcació del dret fon-

amental, que és inherent a tots els pobles de la terra, d'exercir l'autodeterminació, el poble sahrauí hi ha d'afegir una llarga llista d'altres drets que sistemàticament li són potejats.

D'una banda, hi ha els drets que afecten la gent que malviu en camps de refugiats. Des de fa 26 anys, romanen plantats a la zona desèrtica de Tindouf, en territori algerià, a l'espera d'un retorn a casa seva que mai no hi arriba.

Tots aquests milers de persones, els infants de les quals vénen a passar llargues temporades amb famílies de les nostres illes, mantenen el dret a viure-hi amb dignitat. Com també, el dret a tornar a casa seva, als territoris del Sàhara occidental ocupats militarment pel Marroc.

D'altra banda, hi ha els drets que afecten la gent sahrauína que no va sortir de casa seva i que continua roment en aquests territoris ocupats del Sàhara occidental.

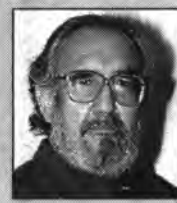
Tota aquesta gentada té tot el dret del món a no ser maltractada, a no ser empresonada com a sospitosa, a no ser torturada, a no ser assassinada.

És el dret a saber què ha passat amb la vida de tanta gent que ha desaparegut, sense haver deixat cap rastre, durant tots aquests anys d'ocupació militar marroquina.

És el dret a rebre visitants de fora del país que puguin donar fe de la vertadera situació en què s'hi està vivint; sota l'ocupació militar del Marroc. Fa molt poques setmanes, Danielle Mitterrand, que havia intentat visitar aquella zona, va ser obligada a haver de retornar-se'n cap a França, quan ja es trobava a la ciutat marroquina de Casablanca.

En defensa de tots aquests drets, hi ha molta de gent arreu del món que hi treballa afanyosament. Sols fa falta una cosa: que les nombrosíssimes resolucions de l'ONU, adoptades en Assemblea General i per la Secretaria General que presideix Kofi Anan, siguin respectades pel Marroc.

També per França i pels Estats Units que, després de 26 anys, es despenen ara amb la iniciativa d'una tercera via - el Sàhara com a comunitat autònoma del Marroc -. Això resulta del tot inacceptable

Foc i Fum

MATEU JOAN I FLORIT

* **A**narem a Llubí a veure els botiguers, cafeters i industrials, dos dies abans de la Fira de la Mel. Trobarem quasi tots els bars amb nous amos i els antics amb ganes de ser amics de l'Estel. Deu nous subscriptors en dues hores i mitja no se fan tots els dies, però a Llubí els férem. La gent de la Part Forana, estima la llengua catalana i s'apunta entusiasmada als periòdics que l'usen. I més si els fan un petit reportatge fotografia inclosa.

* Lloseta està quedant com una nina pintada: El centre del poble, empedrat i peatonitzat amb arbres que el decoren. El batle socialista, que fou durant molts d'anys president del Club de futbol local, sap el que fa. Se va estranyar que en Felipe Domínguez, a qui coneix com a president del Club de Futbol de Santa Ponça fos tan violent com per apallissar als seus clients per una fotesa com un encenedor i una carta amistosa.

* Els falangistes espanyols s'estan convertint a l'islamisme. Efectivament el misser Jerez Riesco, conegut ultradretà vinculat a Fuerza Nueva, Falange i al Círculo espanyol de Amigos de Europa (CEDADE), que va defensar en Tejero, ha treballat com a assessor jurídic de la Unió de Comunitats islàmiques d'Espanya (UCIDE), una de les associacions majoritàries musulmanes que habiten l'Estat espanyol. Aquests grups d'extrema dreta a l'igual que els d'extrema esquerra antiamericans va a les manifestacions a favor de la Palestina de n'Arafat i en contra de l'Estat d'Israel, atacat durament pels kamizaques musulmans. I és que els extrems, moltes vegades van plegats. Ω

per la comunitat internacional.

La defensa d'una tercera via comporta reconèixer que no han servit per a res les decisions que ha anat prenent l'ONU durant aquests darrers 26 anys, amb tot allò que ha comportat de presència i d'actuacions de la MINURSO (Missió de Nacions Unides per als Refugiats del Sàhara Occidental). Comporta haver de reconèixer que s'ha tudent inútilment l'aportació de milions d'esforços humans i milers de milions de dòlars, durant aquests darrers 10 anys! Comporta haver d'acceptar que l'ONU ja no serveix per a res!! Caldrà disoldre-la!!!

Enlloc d'això, cal continuar pressionant perquè, d'una vegada per totes, s'arribi a celebrar el tantes vegades ajornat referèndum

d'autodeterminació per al poble sahrauí. Un referèndum que s'ha de realitzar en total llibertat i amb la màxima transparència. Ω

Durant la celebració d'aquesta 27ª Conferència Europea de Suport al Poble Sahrauí, s'ha vist ben clar que només aquesta és l'única sortida, l'única solució, l'única garantia, l'única fórmula, l'únic dret, l'únic combat i l'única alternativa possible.

Com ja era així fa més de 10 anys, continua essent-ho ara, més que mai. Una vegada més, l'ONU té la paraula. I manté les eines per fer-la complir. Com en tants d'altres indrets del nostre malmenat i malmanat planeta. Ω

Mallorca,
26 de novembre de 2001

Eines per a la construcció • Estanteries industrials

C/. Antoni Torrandell, 94 - Tel. 971 50 00 44 - Fax 971 88 03 11
07300 INCA (Mallorca)

HI HA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE, ES PENSE I S'ESCRIGA EN CATALÀ		ÉS LA MATEIXA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE ES PENSE I S'ESCRIGA
--	--	---

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

FIRA DE LA MEL DE LLUBÍ

Fa 2 mesos que na Maria Suassi i la seva filla Vanessa regenten el Bar sa Plaça a la Plaça de l'Església de Llubí. Despatxen tapes i Berenars. Tel. 971 522 048

Fa tres anys que en Carles Sales fa de abeller a la finca de son Figuerola de Llubí. Te 60 caieres que li donen uns 700 de quilos l'any. Tel. 971 522 346

En Miquel Ramis és el president de la Societat Agrària de Transformació Sa Llubinera a Llubí. Compren, elaboren i comercialitzen les tàperes, les olives i el fonoll marí. A la foto amb unes de les associades n'Agustina Mesquida. Tel. 971 522 057

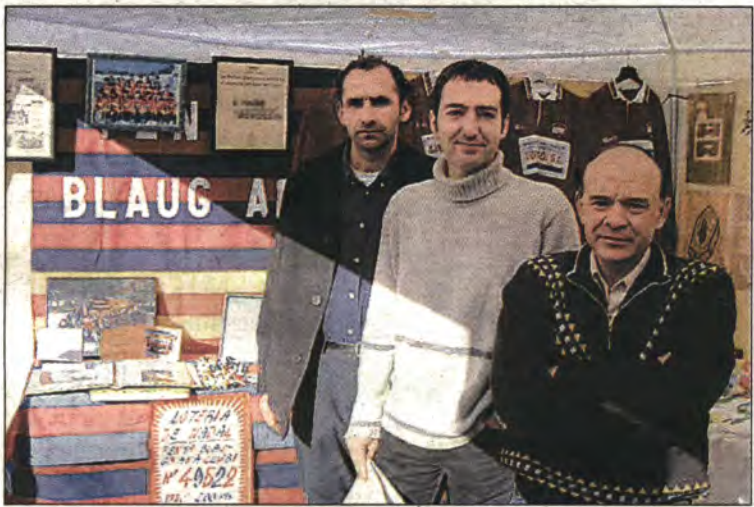
Fa 7 mesos que en Joan Torrent regenta la Xapisteria Torrent a Llubí. Tel. 971 857 055

Fa 10 anys que en Joan Martorell, el seu germà Bartomeu i en Joan Ramis, s'associaren per fundar la Fàbrica de Detergents Clean Market a Llubí. Fabriquen tota classe de productes per fer net i per fer tractament de piscines. També venen consumibles o tovalloles de paper. Tel. 971 857 070

Fa un any que en Guillem Tenerife i el seu germà Antoni obren el Taller Ferro i Formes a Llubí. Fabriquen barreres, arrambadors, llits, comodins, taules etc. Tel. 971 857 069

En Joan Antoni Carretero és el coordinador del PSOE a Llubí, un partit que mai s'ha presentat al poble, però que fan comptes presentar-se la les properes eleccions. En Joan També coordinador del futbol base de Llubí i fa altres activitats culturals. A la foto amb uns col·laboradors esportius. Tel. 971 522 323

Fa dos mesos que la família Castelló regenta el Bar del Poliesportiu de Llubí. Despatxa berenars i pizzas. Tel. 971 522 641

BALEART

Fa 26 anys que la família Crespi de sa Pobla regenta el Club de la Tercera Edat de Llevant a la barriada de ses Veles de Ciutat. El patriarca de la família en Martí Crespi és el president de la associació. Organitzen excursions i fa activitats diverses com el gimnàstica, punt mallorquí i danses del món. A la foto les madones fan espinagades i cocarolis pels associats. Tel. 971 466 255

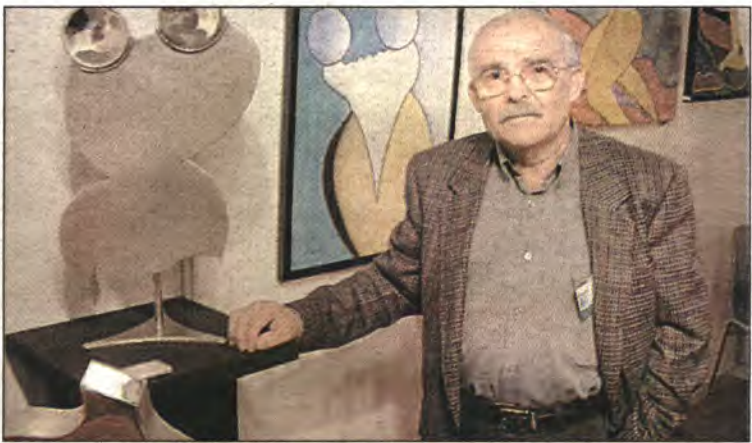
Fa 20 anys que en Xavier Coromina de Calatayut (Aragó) és el cap de la prefectura de tràfic de les Balears. El trobarem al bar tràfic a la barriada de ses veles i ens conta que el problema gros a les Balears és que hi ha 950 cotxes per 1000 habitants, la qual cosa fa que el territori estigui congestionat. Qui ha ha manca d'unió entre els conductors que van sols i no comparteixen el cotxe amb els seus companys de feina. Que enguany els accidents de tràfic han augmentat respecte als darrers 10 anys. Tel. 971 465 300

Fa 25 anys que n'Antoni Bibiloni i el seu germà Bartomeu regenten la Pedra Bellveure a les muntanyes de Binisalem. Fa colls de cisterna, ximenees, escalons etc. A la foto amb la seva dona Bàrbara Ramon. Tel. 971 512 344

Fa 36 anys que n'Antoni Salom de can Pa amb Olí a Cas Miot ven motos i ciclomotors a la barriada de ses Veles de Ciutat. Te 2.000 m2. d'instal·lacions i és un dels venedors de motos més importants de les Balears, gràcies a la seva dona i als seus tres fills que li fan costat. Tel. 971 919 100

Des que se va jubilar ara fa 4 anys en Joan Conill fa d'escultor i pintor al seu estudi del Polígon de son Castelló. Modela les seves escultures en ferro i altres metalls i llavors les trasllada en quadres. La seva obra és figurativa o abstracte. Darrerament ha exposat a Barcelona, Eivissa i Roma. Tel. 637 867 754

CLUB GIMNASIO K.O, GYM

Tindràs l'oportunitat de practicar les següents disciplines, amb monitors i mestres titulats:

Aeròbic - Step / manteniment Tae-boo

Impartits per na Jero, preparadora de monitors d'aeròbic AIFA

Manteniment Fitnes - Culturisme - Musculació

Impartits per José Antonio, campió Balears Culturisme en 87 i subcampió en 88

Full contact - Kick boxing - Jiu Jitsu (adults i nins) - Boxing Jitsu

Impartits per n'Emili Vidal, 4º Dan i preparador nacional Full Contact DPAM i WKF, 6º Dan ShikidoBoxing FTBB, 6º Dan Jiu Jitsu DPAM i WKF. Instructor de defensa personal policial i escoltes. Javier Fernández 1º Dan Jiu Jitsu DPAM.

Ens trobareu al carrer matança, 14 de Santa Maria del Camí.
Tel. 610 214 272 / Matricula gratis.

Taller Mecánico

Juan Ferrer Massanet

C/ De la Carretera, 55 - Tel./Fax 85 70 18
Mòvil. 929 03 49 90 - 07430 LLUBÍ

REINDESA
piscinas i tenis

AV. GABRIEL ALONSO i VILLALONGA, 13
TELS. 971 46 04 50 - 54 - FAX 971 46 28 37
07006 PALMA DE MALLORCA

DEL GIBRALTAR POSTCOLONIAL AL PRECOLONIAL

No volem que Gibraltar es converteixi en una nova colònia d'Espanya, ja que el sofriment dels seus antics súbdits (de l'Argentina a Cuba, de Mèxic a les Filipines) mostra que varen haver de passar un autèntic calvari per alliberar-se del seu domini intran-sigent i de les seves pràctiques espoliadores.

El fet que Espanya vulgui recuperar el domini de Gibraltar sense fer cas de l'opinió que els propis habitants del penyal puguin tenir respecte de quin ha d'esser el seu futur, s'inscriu perfectament dins la mentalitat imperialista i insensata dels governants espanyols (tant els del PP d'ara com els del PSOE d'abans, com dels de molt abans encara).

La independència de les colònies britàniques fou sovint producte d'un enfrontament armat amb la metròpoli, però els antics colonitzadors britànics varen saber ajustar-se ràpidament a la nova situació, de manera que les antigues colònies passaren a formar part de la Commonwealth sense massa rebuig per part de les poblacions anteriorment subjugades.

En aquest sentit, la independència de Malta fou un exemple de com l'amo pot ésser fill de puta però honrat, i l'illa ara és absolutament independent i lliure de senyor i manté excel·lents relacions amb els antics ocupants anglesos.

Dels espanyols, però, que ningú esperi el mateix comportament, de forma que podrem observar una total oposició a l'assimilació per part dels ciutadans que viuen i treballen (la major part andalusos) a Gibraltar si s'arriba a convocar un referèndum perquè els indígenes decideixin democràticament el seu futur.

Ara bé, el tema central és, al cap i a la fi, el referèndum d'autodeterminació, element essencial des del punt de vista britànic i absolutament intolerable des de la perspectiva dels intolerants, és a dir, dels espanyols.

Però, per què? Si els espanyols es volen presentar davant el món com a demòcrates absolutament homologables internacionalment, per quin motiu se segueixen oposant a permetre que els ciutadans puguin decidir lliurement el seu futur a Gibralt-

tar?

La resposta sembla prou evident: el cas de Gibraltar seria un precedent en dret internacional i en aquest cas es tractaria d'un precedent en el si del mateix espai territorial de la Unió Europea, cosa que obriria les portes a la propera reclamació per part del País Basc i forçaria negociacions bilaterals entre la Unió Europea i el Marroc (no es poden deslligar fàcilment els aspectes polítics de les negociacions econòmiques) per descolonitzar els territoris de Ceuta i de Melilla.

Els anglesos ja tenen la seva qüestió colonial més o menys resolta fora d'Europa i els francesos es desfaran el 2014 del problema de Nova Caledònia, de manera que només restaran els espanyols amb el cul enlaire i defensant "a capa y espada" posicions integristes de caràcter binladenista.

És més, si es fes un referèndum a Gibraltar, qui votaria? Tots els ciutadans de l'Estat, com els governants espanyols consideren que imposa la Constitució per a la secessió del País Basc via consulta lliure al poble? O només els ciutadans residents durant un cert període de temps mínim al penyal?

El govern espanyol sap perfectament que només hi ha una via guanyadora, la de la força i de la imposició des del poder, i que aquesta via sembla que no convenç els demòcrates (per ara) britànics, que consideren que si no hi ha referèndum entre els ciutadans de Gibraltar les coses seguiran com ara.

En resum, que si hi ha referèndum democràtic Gibraltar es convertirà en un nou territori lliure associat a la Unió Europea, i s'obrirà un excel·lent camí perquè el País Basc avanci cap a l'autodeterminació i es faciliti la reunificació de Ceuta i Melilla al Marroc; si no hi ha referèndum, les coses seguiran com estan en aquests moments, un mal menor per als gibraltarencs si pensam en el que els podria passar si arribassin a caure en mans espanyoles, començant pel corresponent empobriment dels propis residents i dels nombrosíssims espanyols que hi treballen. Déu els guard. Ω

Josep Serra

ALGUNS AVENTATGES DE LA GLOBALITZACIÓ

Des dels sectors "progressistes" (ja no sabem en quin sentit de la paraula) la globalització té molt mala premsa. Els moviments antiglobalització sempre vénen avalats per un cert pedigrí que no té gaire res a veure amb mèrits objectius que hagin pogut contreure, sinó en la mala premsa de la globalització mateixa. Ara bé, no s'han aturat gaire a explicar que la globalització té aspectes molt positius, precisament en la mesura en què redueix uns certs particularismes i permet que d'altres puguin respirar mínimament.

El món anterior a la globalització és el del nacionalisme d'estat, i és des d'aquest nacionalisme que avui dia es basen la majoria de discursos contraris a aquest fenomen. Es tracta, emperò, de discursos força enganyosos, que no semblen anar en la direcció en què van realment. D'aquesta manera, els independentistes bascos i catalans més esquerrans poden sentir admiració per personatges com ara José Bové, líder camperol francès, que, en el fons, estan amarats d'un profund nacionalisme d'estat. Sembla com si els jous i les fletxes, les àguiles i les "banderas al viento" s'haguessin transformat, en un sentit progressista, i avui dia aspirassin, bàsicament, a carregar-se l'Imperi del Mal (és a dir, els Estats Units, des de la seua escenografia mental), el capitalisme (com pretenia José Antonio Primo de Rivera) i la pèrfida influència d'altres elements exògens (a la nació espanyola, se suposa). Ara els nostàlgics del franquisme són només quatre gats, i els símbols tradicionals a què feia referència han estat substituïts per raigs trencant cercles, simbologia anarquista i comunista, etc. En definitiva, emperò, al marge de l'estètica, hi continua havent una confluència més que sospitosa d'objectius.

Per a les nacions interferides com la nostra, la globalització, globalment, és bona. En qualsevol cas, presenta una sèrie d'avantatges que no tenia la situació anterior (amb el domini del nacionalisme d'estat, al qual volen tornar els retrògrads progressistes, o el que siguin, que les definicions ja no encaixen per enlloc!). Per exemple, en la famosa polèmica sobre el doblatge al català del primer film de la sèrie Harry Potter, l'accés directe a la central americana de la Warner ha estat el que ha permès que aquesta companyia estirés les orelles a la filial espanyola i es disculpàs davant els catalanoparlants, alhora que s'establís el ferm propòsit de doblar els pròxims films al català. S'hauria aconseguit això si, passant de la interferència madrilenya, no s'haguessin pogut enviar més de deu mil correus electrònics directament als Estats Units?

I el futur dels drets col·lectius per als nostres països, d'on depèn? On hem de dipositar les nostres reivindicacions els que reclamam el dret d'autodeterminació per als Països Catalans, els que volem una societat que visqui en català o els que aspiram a la secessió (d'Espanya i de França) dins la unió (d'Europa)? Hem d'anar a burxar les orelles de mercader dels poders centrals de l'Estat espanyol? Ho hem de reclamar a la monarquia borbònica? Seríem ben antieconòmics, quan tenim a l'abast les adreces de correu electrònic de la Casa Blanca o dels organismes centrals de la Unió Europea, a Brussel·les. I això també és una avantatge de la globalització. Com ho és poder comprar llibres als Estats Units prement un parell de tecles, o llegir què es diu sobre l'estat del món (i sobre nosaltres) al New York Times, a USA Today o al Herald Tribune, només d'obrir la pantalla i de marcar unes quantes adreces electròniques. Tot plegat, no juga a favor de la cultura catalana, de les nostres reivindicacions, i, en definitiva, de l'afermament de la llibertat i de la democràcia? Qui té tant interès a continuar-nos interferint? Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

President d'Esquerra Republicana-Balears i Pitiüses

IMPOSTOS INJUSTS I MALGIRBATS

Josep Mª Loste Romero

El camí que ha pres el govern central de primar els impostos indirectes per damunt dels directes és l'antítesi de la justícia social i de la redistribució de la riquesa. L'opció neoliberal del PP de beneficiar als més rics i als més privilegiats per damunt de la gran majoria de la població, és la constatació que tenim un govern clarament de dretes i que no té pèls a la llengua per fer una política clarament regressiva i antisocial.

Realment, d'entrada caldria demanar-se. Per què ara aquest augment tan considerable de la fiscalitat indirecte, si fa uns pocs mesos ens deien que Espanya (també Catalunya) anava molt bé i que el superàvit era històric? Aquí el que està passant, ara comença a surar a la superfície, és que les finances públiques estan totalment desequilibrades i que la política de privatitzacions ha

estat un veritable fiasco. Ara ens trobem amb la dura realitat de comprovar que les «alegries» neoliberals de reduir dràsticament els impostos directes a la gent que guanya més de 10 milions de ptes a l'any, ens ha portat a posar gairebé en perill de mort un dels pilars bàsics de l'estat del benestar (de l'estat social i democràtic de dret), com és la sanitat pública universalitzada. I és clar, davant d'una política econòmica tan malgirbada, el govern conservador s'ha vist obligat a improvisar, és a dir, a apujar abusivament els impostos indirectes, aquells que paga exactament igual un jubilat que guanya 45.000 ptes mensuals, un obrer que en guanya 120.000 o un executiu que té uns ingressos mensuals de 50 milions. A més a més de tot això, la nostra nació catalana, al no tenir un concert econòmic, pot veure's doblement maltractada. Ω

Molt camí fet. Molt futur per endavant.

Acabament de la reforma
de l'assistència primària sanitària
al 2002

15.000 milions
per al comerç urbà

Xarxa assistencial
per a la gent gran

76% dels residus
industrials reciclats al 2006

30.000 places
de llars d'infants en 5 anys

Nous programes de suport
a les famílies

Hem descobert horitzons nous per superar-nos,
posar-nos a prova i acostar a tothom la millor
atenció. Perquè anem avançant per un camí que
no deixa de banda ningú. Un camí on tots tenim
molt per viure.

Molt per fer
molt per viure →

Generalitat de Catalunya

www.gencat.es

INFORMACIÓ ESPORTIVA A LES TELEVISIONS JACOBINES DE MADRID

Conductisme de masses, guerra psicològica i propaganda subliminal

Per Ricard Colom - Colomtaube@hotmail.com

La informació esportiva sol tractar de molt diferent manera segons quins equips, així, quan parlen del Barça sempre ressalten tot allò polèmic i callen les voltes que els àrbitres el perjudiquen. En canvi, del R. Madrid en parlen quasi sempre amb un to càlid, de proximitat, per a fer-lo simpàtic. Sovint tenen la barra d'entremesclar-hi cròniques rosa del fill de Raúl o de la núvia d'en tal, cosa que no solen fer amb cap altre equip. No debades els programes esportius solen fer-los seguidors del R. Madrid o del «Aleti», a «Prado del Reir». Però també en empreses privades de telefonia com ONO que trau titulars a Internet com ara «Figo de nuevo insultado en tierras catalanas» (30-8-01) perquè pel carrer a Barcelona algú li cridà qualche insult (com si això pogués ser mai una notícia per a un titular!!) o que, subliminalment, en els anun-

cis de programació trauen una escena del Betis casualment marcant-li un gol al Barça. El Barça juga contra l'Olympique de Lyon: reportatge a les Noticias vespre de la 2 estatal sobre René Ors, un home gran i cec fans del club francès. Ho farien mai de cap rival del R. Madrid? Segur que no. Però per a ells és precis sempre de prestigiar qualsevol rival del Barça per aconseguir subliminalment que la gent corrent desitgi la derrota del Barça, amb el fi de fer antipàtic tot allò catalino, i de fer malvoler a la gent tot allò amb olor a català: fer-li tancar les orelles a tot raonament (prejudici anticatalà o catalanofòbia) i així mantenir els catalans com a esclaus incompresos de la colonització espanyola.

Tardor 2001: Les televisions espanyoles han retransmès 4 partits del Madrid (l'equip del règim) i 4 del Deportivo d'A Corunha (l'equip governat per un PePer en una ciu-

tat amb batle PsoE molt anticatalà), mentre que sols n'han retransmès un parell del Barça (representant de Catalunya) i un del Mallorca (governada pels opositors al PP). I el comentarista dels partits de la Champions del Barça a TV1 és Michel, exjugador del R. Madrid francament antiBarça.

En les porres oficials Madrid-Barça, posen un jugador de cada equip però amb el missatge «subliminal» no massa subtil de posar una bandera espanyola al costat del jugador del Madrid... i cap bandera al costat del jugador del Barça. Missatge subliminal: «España juega contra un equipo que no se sabe ni qué es -catalino- y que no tiene derecho a tener bandera y no nos rota sacarle ninguna banderita separatista. Tienes que desear que gane el Madrid, España, pues tu eres español». Visca la igualtat i la democràcia «a l'aPPanyola».

26-X-01: Partit de bàsquet R. Madrid-Barça retransmès per Canal +: en el «resum» amb música del final trauen 6 o 8 cistelles dels jugadors blancs i ni una del Barça. Missatge subliminal: «Los del R. Madrid son los mejores porque son españoles y ganan y marcan, y los puntos del Barça no los sacamos porque no quieren ser españoles y no nos rota, que se jodan».

Allò que no poden dir-ho amb paraules, ho diuen amb fets i s'hi fan entendre sense que directament ningú no gosi acusar-los de res en concret, és el doble joc i doble moral de la propaganda subliminal: llum de gas.

Quan juga la Selección, la cosa és ben acurada i sistemàtica: les banderes espanyoles hi són repetidament ressaltades, «en una clima de» joia i entusiasme sano y deportivo. Ω

Matas i el Parc de Llevant

Matas amenaça amb derogar el Parc de Llevant quan el PP governi

Les declaracions del Ministre de Medi Ambient són el sùmmum de la incoherència, i insulten la intel·ligència dels ciutadans de les Illes Balears.

La reacció del Partit Popular davant l'aprovació del Parc de Llevant no s'ha fet esperar, i per boca de Jaume Matas ja ha proclamat la derogació del Parc si accedeixen al Govern de la Comunitat.

Des del GOB consideram que amb aquestes declaracions el Partit popular ha arribat al màxim de la incoherència amb les pròpies actuacions. Basta repassar la llista d'espais naturals declarats pels governs presidits pel PP per a constatar que la propietat privada mai fou obstacle per a la declaració de parcs. Així, llevat del cas de Sa Dragonera, propietat del consell Insular de Mallorca, tots els altres parcs declarats a les Balears tenen una part important o majoritària de propietat privada:

1988: el Govern del Partit Popular declara el Parc Natural de s'Albufera de Mallorca, amb una part important de propietat privada.

1992: el Govern del Partit Popular declara el Parc Natural de Mondragó. El 88% dels terrenys són de propietat privada.

1995: el Govern del Partit Popular declara el Parc Natural de s'Albufera d'Es Grau i el Cap de Favàritx, amb un 98% de propietat privada.

1998: el Govern del Partit Popular inicia els tràmits per a declarar el Parc Natural de s'Albufereta. Pràcticament el 100% de la zona és propietat privada.

Sembla que Matas i els altres dirigents del Partit Popular donen per fet que els ciutadans de les Illes Balears no tenim memòria, i som incapaces de discernir entre lo coherent i lo incoherent.

L'amenaça de Matas és indigna d'un Ministre de Medi Ambient

No és la primera vegada que Jaume Matas amenaça públicament amb la derogació del Parc de Llevant si el Partit Popular guanya les properes eleccions autonòmiques. Des del GOB consideram patètic que un Ministre de Medi Ambient, la màxima autoritat estatal en matèria de protecció d'es-

pais naturals, s'atreveixi a fer aquest tipus d'amenaça contra la protecció, per a recaptar vots de propietaris contraris al Parc. Més encara quan alguns del Parc Nacionals que estan sota la seva responsabilitat tenen un percentatge important de propietat privada. De fet en aquests moments se tramita la declaració del Parc Nacional de les Illes Cies (Galícia), que compren una illa tota ella de propietat privada.

I fent una mirada a altres comunitats autònomes governades pel Partit Popular, destacar que a la veïnada Comunitat Valenciana el senyor Zaplana tramita en aquests moments 3 nous parcs naturals amb un important percentatge de propietat privada.

Amb aquestes declaracions, Matas i el Partit Popular donen suport a la postura dels anti-parc, i se converteixen en companys de viatge d'uns ciutadans no precisament de lo més exemplars: Mariano Servera, sense propietats dins el parc, agitador i màxim responsable dels lamentables incidents succeïts a l'Ajuntament de Son Servera; Raimundo Zaforteza, propietari i representant de grans propietaris, recentment expedientat per obres il·legals dins ANEI; José de Luna, empresari hotelier i propietari de l'empresa FUSOSA, sancionada per extreure més aigua de l'autoritzada de la Font de Son Sant Joan, que nodreix d'aigua el Parc Natural de s'Albufera. <http://www.gobmallorca.com>. Ω

Refús a la carta del president Aznar — Sr. Aznar, ho volem en la nostra llengua

Aquests dies, la Presidència del Govern espanyol està enviant una carta i un prospecte informatiu sobre l'euro a tots els ciutadans. Tant la carta, signada pel president del Govern, com el prospecte, coeditat pels Ministeris de Foment i d'Economia i per la Unió Europea, estan exclusivament en castellà.

Aquest material pot ser retornat al remitent. No cal que hi poseu cap segell. Correus té l'obligació de retornar al remitent qualsevol carta refusada.

Podeu fer dues coses:

a) Retornar el sobre intacte sense obrir-lo i, per tant, amb les vostres dades personals. Actuant així, potser rebreu una resposta del Ministeri de la Presidència.

b) Obrir el sobre, treure o retallar el full amb les vostres dades personals, i tornar-lo a tancar precintant-lo amb cinta adhesiva. Actuant així garantiu la vostra privacitat.

A la cara del davant del sobre, damunt la finestreta, escriviu-hi ben gran (millor amb retolador):

REFUSADA. A sota de la finestreta també podeu escriure, si voleu: RECHAZADA.

A sota del logotip de PRESIDENCIA DEL GOBIERNO, escriviu-hi:

SI US PLAU, TORNEU-LA AL REMITENT
(i, per a més seguretat, podeu afegir-hi l'adreça)
Excmo. Sr. D. José María Aznar
Presidente del Gobierno
Complejo de la Moncloa
Puerta de Hierro, s/n
28071 Madrid

Al darrere del sobre, us suggerim d'escriure-hi ben gran (millor amb retolador) el motiu del vostre refús:

Excmo. Sr. D. José María Aznar
Presidente del Gobierno

Volem rebre la nostra correspondència en la nostra llengua. Ω

Restaurant Sa Curva

Menús 950 ptes.

Diumenges buffet a 2500 ptes.

Hípica de Son Pardo. Tel. 971 201 017

Ve Nadal

DAVANT LES FESTES DE LES GRANS SUPERFÍCIES

Ara que la societat de consum s'ha apoderat de les celebracions del naixement...dels hipermercats («Nadal»), val la pena de recordar de què van les grans superfícies. Tots sabem, si fa no fa, els greus desastres socioeconòmics que provoquen a ca nostra les grans superfícies de capital francès. Com és sabut la pràctica totalitat de grans superfícies comercials a ca nostra són de capital francès i s'enduen els guanys cap allà, tot ensorrant el petit comerç autòcton.

Potser no sabeu, i és històricament simptomàtic, que durant el període anterior a la revolució antiborbònica del nostre poble pla (pagesia, viles franques, menestrals, petita aristocràcia i baix clergat), o sia, des que Felip V arriba al tron de les Espanyes (1700) fins que el General valencià Basset desembarca a Dénia amb els aliats anglesos i holandesos, després de la conquesta de Gibraltar (1705), hi ha tant al regne valencià com al Principat diversos avalots antifrancesos a causa de l'acapament que el primer Borbó ja dona al comerç francès a ca nostra. Aquesta és una de les causes principals del perquè les viles franques nostres, governades per la burgesia comercial autòctona, s'oposen als Borbons i prenen partit pels Austries.

Doncs bé, aquest afavorir el comerç francès ha estat una constant al llarg de tota la Dinastia Borbona, que ha pactat hàbilment amb l'Oligarquia castellano-andalusa (al principi agrària i ara bancària-mediàtica) a fi d'enfonsar la burgesia comercial i industrial de tots els territoris de l'Estat espanyol. I això per múltiples raons:

-L'Oligarquia veia en les burgesies ascendents unes competidores del seu poder polític absolutista (ara representat pel P.P.).

-Actualitzava l'eix francocastellà (en ús des del s.XIII amb breus desconexions bàsicament durant els primers Austries), a causa del major poder polític de França i la satel·lització de la incompetent i

despòtica Oligarquia castellana.

-Es beneficiava directament i econòmicament dels pactes amb França i amb la seua potent burgesia comercial, encara que fos venent «les matèries primeres» o la industrialització del propi país en una mena de sotmetiment al més potent imperialisme econòmic francès, alhora que deixava el propi poble en la misèria i la ignorància més absoluta, a fi de dominar-lo amb eines com la Inquisició, el caciquisme, l'analfabetisme, etc

Com a dades d'interès, dir que a durant la primera meitat del s.XIX Andalusia fou la zona més industrialitzada de l'Estat (fins i tot indústria de ferro) i que posteriorment fou torpedinada i desballestada per l'Oligarquia des de Madrid. Amb la burgesia ascendent basca i catalana-valenciana intemptaren el mateix joc, però sense èxit. Això provocà que les tensions de classe es tanyiren de connotacions nacionals.

La Dinastia Borbona suposa l'aliança franco-castellana, de l'Oligarquia hispana amb l'imperialisme i el capital francès, per a menjar-se'n tant nacionalment com econòmicament.

Si voleu donar un bon cop de peu als ous dels qui ens estossinen, deixem-nos d'històries i defensem el petit comerç autòcton, i cridem al boicot contra les grans superfícies franceses: això ho entendreà tothom i estarem tocant un punt neuràlgic (com en una acupuntura social pancatalana) del pacte hispano-francès que ens divideix entre dos estats estrangers, ens espolia i ens imposa la Dinastia que ens està rematant.

Front a això, el contrapès de les petites nacions europees i fins i tot dels Estats grans germànico-protestants, i fins i tot dels Estats Units, poden ser, segons en quins casos, uns aliats potencials nostres contra el sadisme jacobí francocastellà (amb el vist-i-plau tradicional i multisecular del Vaticà, el tercer poder de l'Eix).

Cal saber geoestratègia no tant perquè hi puguem fer gran cosa internacionalment, sinó per a interpretar i adreçar millor els nostres interessos, futur i el que cal fer ara i ací. Saber almenys qui són els nostres amics i els nostres enemics (tant els actuals com els potencials). No anar totalment a les cegues fent l'indi, a la babalà, sobre la marxa (que és el que fa quasi tot el dit nacionalisme pancatalà).

EL PETIT COMERÇ DONA VIDA I SEGURETAT A LA BARRIADA.

Motius per a comprar als comerços del barri.

- 1) Són veïns nostres.
- 2) Solen ser empreses familiars que creen més llocs de feina i més estables, no pas com les grans superfícies, que sols creen llocs de feina inestables amb sous baixos i empobreixen la població en general.
- 3) Són a prop.
- 4) Hi trobem un tracte humà i personalitzat, i un servei postvenda que mai no podrà oferir la massificació i la despersonalització de les grans superfícies.
- 5) Els beneficis del petit comerç es reinverteixen al mateix poble o comarca, mentre que els de les grans superfícies quasi sempre se'n van a París i ens descapitalitzen greuement.
- 6) Perquè a l'hora de fomentar les activitats del barri i ciutadanes (festes, revistes, clubs esportius, etc.) el petit comerç és el primer, un teixit social sanejat i pròxim.
- 7) Perquè el PP i els partits madrilenyassos els volen ofegar, ja que aquests partidots cobren i tenen tripijocs amb les grans superfícies, així que els maten a base d'imposts i taxes abusius (I.A.E., guals, rètols, etc.).
- 8) Perquè els polítics del poder prefereixen legalment d'afavorir els interessos de les grans cadenes multinacionals, les quals, sota mà, els paguen mordidas més que substancials, corrupció que és la base de l'actual règim bipartidista-caciquil.
- 9) Un carrer ple de comerços és una garantia contra la degradació i un fre a la inseguretat ciutadana.
- 10) Els nostres barris serien ben lleigs sense els comerços i llurs aparadors. Mantenim el caliu del barri

i tothom vol un barri més humà on viure.

Depèn de nosaltres: sense el suport dels veïns a muntó petits comerços, autèntica saba econòmica del nostre poble i de la nostra terra, hauran de plegar i patirem crisi tots ensems.

DONEM SUPORT PRÀCTIC AL PETIT I MITJÀ COMERÇ. (ÉS UN SUGGERIMENT DE L'ESTEL DELS PAÏSOS CATALANS)

Parlem de... Nadal

Què podem fer quan cada any, pels volts de Nadal, tornem a dubtar sobre la utilització correcta de termes tan «nadalencs» com ara:

l'espumillón que guarneix l'arbre de Nadal, la flor de Nadal que decora la casa, la bolsa cotillón de cap d'any, el turrón de yema, els polvorones i els mantecados, els pavos i les paves, el gordo de Nadal i la loteria del Niño o la cuesta de enero

Per resoldre aquestes qüestions us oferim les següents propostes: Per traduir la paraula castellana espumillón, aquella tira o cinta brillant, generalment daurada o platejada, que s'utilitza com a adorn nadalenc per guarnir l'arbre o decorar la casa, us proposem la forma catalana espumilló que, tot i que no apareix als diccionaris, està ben formada en català, ens dona la idea d'un objecte que «espurneja» i, a més, com que no s'allunya gaire de la pronúncia del terme castellà, té força possibilitats d'implantació. No hem de desestimar tampoc per referir-nos al mateix concepte formes més genèriques com ara garlanda o cinta de Nadal.

El Diccionari de la llengua catalana publicat per l'Institut d'Estudis Catalans (DIEC) recull el terme ponsètia, en llatí Euphorbia pulcherrima o Poinsettia pulcherrima, planta que per la vistositat de les seves fulles vermelles ha esdevingut un element decoratiu propi de Nadal. En castellà se la coneix amb els noms de flor de Pascua o estrella de Navidad. En català, tot i que el nom més precís i adequat per designar-la és ponsètia, també rep els noms d'arbre de la Pasqua o flor de Nadal.

Quan parlem de cotillón podem fer referència a la festa de cap d'any o també a la bossa amb serpenti-

nes, barrets, confeti, etc. que es fa servir per celebrar aquesta festa. Per referir-vos al primer significat, us proposem les formes genuïnes del català revetlla de cap d'any, festa de cap d'any o nit de cap d'any. Quan vulgueu parlar, en canvi, de la bossa amb complements que es fa servir a la festa de cap d'any podeu utilitzar la paraula cotilló que, si us hi fixeu, apareix als diccionaris catalans amb el significat de dansa antiga i que en la seva llengua d'origen, el francès, designava una reunió col·lectiva que anava acompanyada de danses i de jocs amb petits accessoris com els que hem descrit abans.

A l'hora de traduir al català el turrón de yema heu de tenir en compte que la forma genuïna corresponent és torró de crema i no la traducció literal del castellà torró de gema.

El polvoró, aquest pastís petit elaborat amb farina, llard o mantega i sucre, que es desfà en pols quan es mossega, ja no representa cap problema en català perquè, tot i que encara no surt als diccionaris, va ser normalitzat ja fa temps pel Consell Supervisor del TERMCAT, que va decidir adaptar al català aquest manlleu castellà. El mantecado, en canvi, és una paraula encara no del tot resolta en català i, de moment, en els textos escrits és preferible mantenir la forma castellana en cursiva. No heu de confondre, com fan alguns diccionaris, els mantecados amb les mantecadas, que corresponen a les nostres mantegades i que són tota una altra cosa.

Pel que fa al problema que plantegen el pavo i la pava, us recordem que en català el pavo és el gall dindi i la pava, la polla d'india. El plural d'aquestes paraules és galls dindis i polles d'indies, respectivament. També podeu dir indiots i indiotes que diuen els mallorquins.

El primer premi del sorteig de Nadal es coneix amb el nom de la grossa de Nadal, en castellà, el gordo, i la loteria de Reis és coneguda popularment com a sorteig del Nen o sorteig de Reis.

Per traduir la cuesta de enero us proposem l'alternativa de gener costerut o, en un context més distès o de registre més informal, de vaques magres de gener.

Actualització: 9 de desembre de 1999 termcat. Ω

França vol posar fi a les emissions de TVC a la Catalunya Nord

Redacció/BARCELONA

El president del Consell Superior de l'Audiovisual (CSA) francès va remarcar en unes jornades celebrades a Tolosa de Llenguadoc que la «permissivitat» del govern perquè Televisió de Catalunya (TVC) i Euskal Telebista tinguin repetidors que emetin en direcció a l'Estat francès s'acabarà abans d'un any i mig, quan França concedeixi les 33 freqüències de televisió digital terrestre.

Segons va informar ahir l'agència Intra-ACN, això impediria que els ciutadans de la Catalunya Nord poguessin veure lliurement Televisió de Catalunya,

com fan fins ara gràcies al senyal que s'emet des del reemissor situat a les Salines (Alt Empordà).

El director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV), Miquel Puig, va emetre ahir un comunicat en què diu comprendre «el neguit» del president del CSA perquè les emissions d'altres països penetren a l'espai francès, tot i que les considera «inevitables» perquè «les ones no poden respectar» els límits polítics. Puig creu que «aquestes inquietuds deixaran d'existir» quan els receptors digitals es popularitzin arreu, tot i que opina que no serà «en un termini breu». Ω

Un independentisme coix. Cercar aliats

L'INDEPENDENTISME CATALÀ ES GUENYO I COIX DE PART DRETA.

No es tracta de tallar cap coll ni de provocar cap fractura social de cap mena amb ningú, sinó de desmascarar la mentida, l'autoengany, la rutina, la mediocritat, l'auto-complacència, la malfeineria, etc. De què es nodreix la nostra decadència nacional.

Això, si has treballat de valent sense cobrar i sense medalles de sant

Jordi, no ha de ser tasca tan difícil de fer.

Ara bé, el nostre independentisme és coix i sense mà dreta. Quasi tot és esquerrà. Quan els processos independentistes han estat, històricament, quasi tots de dretes o interclassistes: la Història, la sociologia, la realitat desmenten contundentment aquests somiatruïtes hiperideologitzats i carregats de ressentiment (el ressentiment és sucre al motor: no és creatiu, sols fossilitza

en prejudicis).

I no és pas que jo sigui de dretes: sóc un esquerrà molt fart i decepcionat que entén també el pensament de dretes -per qüestions de cultura clàssica i d'Història- i ara podríem dir que sóc eclèctic o de centre -de centre de debò, no pas dreta dissimulada.

Però és que els independentistes catalans manquen de claus per entendre ni acceptar res del pensament dretà i això és perillós perquè vol dir que no entenen de política ni de sociologia i, tot i això, no sols pretenen fer política (amateur i de revolucionari de diumenge, per suposat), sinó excloure temeràriament del diàleg tota dissidència a la seva manera quadriculada -i sovint sectària- d'entendre les coses. El resultat em pareix dissortadament catastròfic, i aguditza dramàticament la nostra decadència.

Durant els darrers anys he visitat llistes i d'altres llocs catalanistes i m'ha quedat del tot clara la manca de llibertat d'expressió que hi ha: comissaris polítics anarcostalinistes solen controlar antidemocràticament les llistes i foten fora de maneres molt poc justes tot qui no és de la seva corda (la «democràcia d'extrema esquerra»), o en les més oficialistes els comissaris polítics són de la cultura (buròcrates posats per les Universitats, o submarins dels grans partits, o gent que vol crear-se un món per apujar professionalment...) que també fan coses semblants si bé més dissimuladament.

És palès que si avui l'extrema esquerra censura els que no pensen com ells, si hi hagués més conflicte i ells tinguessin poder la censura i l'autoritarisme fos més fort i, finalment, farien el que sempre fan quan controlen un Estat assetjat per l'imperialisme: crear un monstre policíac contra la pròpia població («El socialismo con sangre entra»). Sempre ho han fet així i el que veig no em dona esperança d'esmena tampoc a ca nostra.

«Gairebé tothom pot resistir l'adversitat, però si voleu provar el caràcter d'un home, doneu-li poder».

«L'ombra és el que en pensem; l'arbre és la cosa real». (Abraham Lincoln, 1809-1865, estadista estadounidense abolicionista).

Ja he vist aquestes esquerres pseudoredemptores nostrades amb el seu poc poder i, de debò, fan por.

No, no veig pas gaire perfecció ni deler democràtic ni en esquerres ni en dretes. Cadascú tira cap a la seva muntanya. Sols la convivència i la tolerància en fan un estiraarronsa on hi ha uns trets democràtics inestables, però difícilment anorreables.

FER RÀBIA ALS ESPANYOLS?

No crec que hàgim de jugar a fer ràbia als espanyols. No hem d'atacar mai amb mala bava: anar amb mala idea desbrava a la llarga, desconcentra el puny precís i exacte que ens cal aprendre a donar en

cada ocasió.

Ara bé, cal emmagatzemar raons i quan ens ataquin ser doblement contundents, reconcentrats: deixar-los KO al primer cop. Sense més romanços: un cop sec, encertat i irrefutable, però no salvatge ni assassí.

Fer-los reaccionar com qui copeja algú que té un atac al cor per salvar-lo, fins i tot.

Que no els quedin més ganes de tornar-hi mai més i que es plantegin els per què de les coses, i què pugui ser veritat i què mentida.

Jo els dic: «Abans mort que espanyol». És prou contundent i ho entenen per força.

Si d'entrada juguem a fer ràbia, els espanyols honests i guanyables, que ens convé guanyar-nos d'alguna manera, i no pas poc, no ens els guanyarem.

No podem pas permetre'ns aquests luxes: cal crear un Bloc Històric i uns aliats, neutralitzar enemics, etc.

Això ho explicava molt bé Mao al Llibre Roig i d'altres (us els recoman, per cert, tenen prou coses apropiables).

Tenir aliats es certament decisiu, però sense que ningú ens colonitzi, sense comprometre una tàctica sòlida ni una diplomàcia pròpia.

Maduresa i puny de ferro (energia, centrament, coratge) amb guants de seda (bones maneres, lògica, pulcritud formal), tant per a amics com per a enemics!. Ω

On és Espanya?

De petits, a les escoles, a tots ens han «ensenyat» que Catalunya és una «comunitat autònoma», formada per quatre províncies: Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona; i que es troba dintre d'un país que es diu «Espanya». Tanmateix, els catalans conscients, no admetem això: Catalunya no són «quatre províncies», sinó que s'estén un trosset cap al nord (Andorra i la Catalunya Nord), una mica cap a l'oest (la Franja de Ponent), mar endins (les Illes Balears i Pitiüses) i molt més cap al sud (el País Valencià i el Carxe); i no acceptem com a espanyols ni als gallecs ni als bascos. Però, malauradament, els espanyolistes ens han rentat el cervell tant que continuem pensant que, de debò, existeix una nació espanyola, i que aquesta es troba a l'oest de Catalunya. Així, en Josep Guia, en el seu (magnífic) llibre «És molt senzill: digueu-li Catalunya», ens diu: «[...] hauríem d'usar exclusivament el mot «Espanya» per designar la nació veïna dels catalans a la banda de ponent. Des de la mar Cantàbrica fins a Gibraltar, des de la serralada Ibèrica fins a la ratlla de Portugal [...]».

I ara pregunto: què en guanyam, els independentistes catalans, amb dir «Espanya» a Andalusia, Castella o Astúries-Lleó, per exemple?, avancem amb això en el camí del nostre alliberament nacional? Sincerament, crec que no. Ans al contrari, perdem força, ja que al nostre país hi viuen molts d'immigrants vinguts de la resta de l'estat, i si el que volem és que deixin de sentir-se espanyols per a que donin suport al Moviment d'Alliberament Nacional Català, el primer que hem de fer és deixar-los clar que ells no són espanyols, ni de naixença ni d'adopció. És cert que hi ha immigrants que es consideren espanyols d'origen, residents en un país, Catalunya, que no és Espanya. Tanmateix, pregunto: que no és més senzill dir-li, per exemple, a un granadí resident a Catalunya, que ell és andalús i català, i que ha de defensar Andalusia i Catalunya, que no pas dir-li que és espanyol i que ha de defensar el seu país d'adopció, Catalunya, precisament dels seus paisans espanyols?

Franco, Primo de Rivera, González, Aznar, Anguita..., tots ells pensaven i/o pensen que Sevilla, Badajoz o Segòvia són «Espanya», així és que els independentistes catalans no podem donar-los la raó.

Fa poc en un debat per TVE que tractava sobre «Espanya», un espanyolista, suposadament d'esquerres, deia que a ell, el que més li molestava no era que els catalans no volguessin ser espanyols, sinó que molts d'ells, fins i tot, negaven l'existència d'Espanya dient que la nació espanyola no existia, que existia la nació castellana. D'aquesta manera, ell (l'espanyolista), tampoc no podia ser espanyol. Doncs, si això és el que més els empenya, cridem ben fort: la nació espanyola no existeix, sinó que existeixen un munt de nacions ocupades per l'Estat espanyol.

A més a més, la independència de les nacions de l'Estat que no són ni la basca, ni la gallega (portuguesos del nord) ni la catalana, no és del tot impossible. És cert que a Andalusia, Castella, Extremadura, etc.; el sentiment espanyolista és molt majoritari. Tanmateix, si arribem a una situació tal en que els bascos, gallecs i catalans ens independitzem, l'estat quedaria tocat de mort, en coma irrevocable, i podria propiciar-se el seu trencament total (és l'«efecte dominó», pel qual les nacions menys nacionalitzades són arrossegades per les més nacionalitzades cap a la independència): quin sentit tindria l'estat de les autonomies sense Galiza, Euskadi i Catalunya quan, precisament aquest estat «descentralitzat» es creà per a reduir les aspiracions nacionals d'aquests països?, quina viabilitat econòmica conservaria l'Estat espanyol? Cap.

La desaparició de l'Estat espanyol no és més difícil que la desaparició de la Unió Soviètica. Acabar amb l'Estat espanyol ha d'ésser l'objectiu dels independentistes més conscients.

Espanya, morta i enterrada per sempre més. Ω

Larreu

Només un 20,6% dels alumnes valencians estudia en català

Molts instituts no imparteixen el mínim previst de dues assignatures

MIQUEL RIERA. València

Només un 20,6% dels alumnes d'infantil, primària i secundària del País Valencià estudien en català, segons un informe sobre l'ensenyament en valencià elaborat pel Sindicat de Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià. En l'informe es constata també que tot i que l'ensenyament en valencià continua augmentant, cada cop ho fa de manera més lenta. També es denuncia la falta de recursos educatius i el fet que encara arriben a les escoles professors que no saben valencià.

«No hi ha un impuls institucional global i sostingut a favor de l'ús del valencià. La llengua pròpia no rep la protecció que li reserva l'Estatut d'Autonomia i la llei d'ús i ensenyament del valencià (LUEV). Potser el fet més preocupant és que el conjunt de centres privats del País Valencià han bandejat la incorporació del Programa d'Ensenyament en Valen-

cià i del Programa d'Immersió Lingüística, els únics que, per les seues característiques, garanteixen una plena adquisició de la llengua pròpia. Divuit anys d'aprovada la LUEV, la deficient dotació als centres de personal docent degudament qualificat en l'ús de la llengua per part de la Generalitat conculca el dret de les famílies a rebre l'ensenyament en valencià.»

D'aquesta manera tan demolidora comença l'informe del sindicat sobre l'ensenyament en valencià en aquest curs 2001/02. I les dades que aporta el sindicat no fan res més que corroborar aquest panorama tan decebedor per al valencià.

I és que, tot i que des del curs 94/95 gairebé s'ha doblat el nombre d'alumnes que estudien en valencià a primària (ha passat dels 55.981 el 1995 a 106.000 aquest curs) i que s'ha quadruplicat el nombre dels de secundària (de 8.546 a 34.000), el ritme de creixement s'ha alentit els últims anys.

Més enllà de les dades, però, cal tenir present, segons el sindicat, com s'apliquen els diferents programes. «Sabem, per exemple, que a molts instituts no s'imparteixen en valencià el mínim de dues assignatures previstes», afirmen.

Les escoles privades no s'impliquen en la llengua

M.R..
València

Més dades. Esfereïdores, sobretot si es compara la situació amb Catalunya. Així, els 863 centres que tenen un programa d'ensenyament en valencià (655 col·legis infantils i de primària, més 230 instituts), descomptats els privats concertats (35) representen un 59% del total dels centres públics, la qual cosa significa, segons el sindicat, que només estudia en valencià un 20,60 per cent de tot l'alumnat d'infantil, primària i secundària. «S'està lluny d'haver arribat a cap sostre», conclou l'informe. Ω

UN MAL FITXATGE AL PARLAMENT - Capítol IV

Cecili Buele i Ramis

PRIMERES CONTRADICCIONS QUE SURTEN A ROTLLE (1)

La primera informació publicada dia 9 de juny sobre aquelles fitxes confidencials relatives al personal del Parlament s'anava ampliant, 4 dies després, amb la publicació de la primera fotocòpia d'alguns d'aquells extractes que ningú no havia vist mai encara.

S'hi podia comprovar, a la fi, que era ben cert que aquelles fitxes confidencials existien, que eren escrites a mà i que havien estat redactades en català. (**DIARIO DE MALLORCA**, 13/06/01, 'Nervios en la Cámara').

«Atac a la intimitat. Contradiccions i exigència de desvetllar el «senyor X». Informe Parlament, un assumpte polèmic. Nervis a la Cambra. **Morales** assegura que personal de la casa coneixia l'existència de les fitxes des de fa mesos. S'han de depurar responsabilitats, coincideixen els grups polítics».

Amb aquests titulars i subtítulars, tota la pàgina 3 d'aquell periòdic reproduïa la informació signada per la reconeguda professional del periodisme, **Marisa Goñi**, sobre aquell assumpte que ja figurava en portada i amb lletres ben grosses, com també a la pàgina 2 d'aquell dia i en un extens article d'opinió.

Entre d'altres comentaris, s'hi donava resposta a algunes de les afirmacions que havia fet el president **Morales** en aquelles 4 jornades anteriors.

Primera. El president **Morales** havia afirmat davant dels mitjans de comunicació que ell no havia vist mai aquelles fitxes confidencials i que no sabia com n'era la lletra. La periodista es demanava que, si això era així, com podia saber el president **Morales** que aquelles fitxes confidencials no havien estat redactades per cap membre del seu gabinet ni per cap altre responsable polític, si ell mateix reconeixia que no les havia vistes mai.

Segona. El president **Morales**, a les seves primeres manifestacions públiques, havia assegurat que aquelles fitxes no havien estat fetes durant la present legislatura, sinó en l'anterior. Se n'havia retractat públicament fent-hi algunes matisacions posteriors quan, davant d'aquelles declaracions, l'ex-president del Parlament, el diputat del PP **Joan Huguet**, l'havia amenaçat de dur-lo davant dels tribunals si no se n'hi retractava públicament.

«El President del Parlament, **Maximilià Morales**, va rebre fa uns dies una carta remesa per un antic Cap de Gabinet de la Cambra... L'autor de la carta retreia a **Maximilià Morales** que hagués dit que les fitxes dels treballadors havien estat redactades durant la passada legislatura. L'endemà d'haver-ho assegurat, **Morales** va rectificar públicament. Algunes persones havien amenaçat amb la presentació de demandes» (**ÚLTIMA HORA**, 15/06/01, 'Morales recibió una dura carta por el escándalo de las fichas de funcionarios').

Tercera. El president **Morales** havia parlat d'un complot contra la seva persona i contra el seu braç dret, **Francisc Garbí**, tot basant-se en rumors que circulaven en aquell sentit. I havia remès al **DIARIO DE MALLORCA** un fax amb un escrit que duia la lletra del Cap de Relacions Institucionals, perquè fos analitzat pel grafòleg, el qual havia arribat a la conclusió que no corresponia a la mateixa lletra de l'autor d'aquelles fitxes confidencials.

D'aquí, emperò, segons la periodista, el president **Morales** no podia concloure que cap membre del seu gabinet n'hagués quedat totalment exempt. I el president s'havia atrevit a afirmar-ho taxativament en públic.

La pugna entre el president **Morales** i el **DIARIO DE**

MALLORCA estava més que servida. El president deia una cosa, i el diari li'n treia tota la punta i en desvetllava grans contradiccions.

Quarta. El president **Morales** havia optat per convidar el diari a comentar el tema més tranquil·lament al seu despatx presidencial. Segons la informació periodística, encara tornava a caure en més contradiccions. Si davant dels mitjans de comunicació el president **Morales** havia afirmat que ni ell ni ningú del Parlament no havia vist mai aquelles fitxes confidencials, al seu despatx i davant de periodistes del **DIARIO DE MALLORCA** assegurava que un grapat de funcionaris li havien comentat que ja feia mesos que havien vist aquelles fitxes. Davant la pregunta que se li havia formulat: ¿i què va fer vostè? El president havia respost: no res.

Cinquena. Si en un primer moment el president **Morales** havia assenyalat com a objectiu de la publicació d'aquelles fitxes confidencials un complot contra la seva persona i el Cap del seu Gabinet presidencial, a l'entrevista mantenguda al seu despatx amb periodistes del **DIARIO DE MALLORCA** havia manifestat que «creia que tenia molt a veure amb la proximitat de les eleccions sindicals a la Casa...».

Tot un embolic molt mal de desentranyellar.

Mentrestant, la totalitat dels grups polítics coincidien en la necessitat de depurar responsabilitats per l'existència d'aquelles fitxes confidencials sobre el personal del Parlament:

«Atesa la gravetat de la situació, el millor és que la investigació sigui feta per professionals i que carreguin amb totes les conseqüències de responsabilitat que es derivin de les actuacions» - deia **José María González**, portaveu del PP -.

«S'han de depurar responsabilitats dels autors materials, que haurien de donar la cara. Aquesta intromissió en la vida privada i en la salut dels funcionaris no s'havia produït des de fa temps en aquest país» - deia **Andreu Crespi**, portaveu del PSOE -.

«Esperam que es depurin responsabilitats de les persones que hagin estat responsables, i que siguin separades del seu càrrec» - deia **Miquel Ramon**, d'Esquerra Unida -.

«Es conculquen drets de la persona de forma gravíssima, especialment les que fan referència a malalties i a creences religioses. La mecànica democràtica exigeix que s'aclareixin tots els extrems i que es depurin responsabilitats. No es pot admetre que funcionaris dediquin el seu temps lliure a fer informes, com ens intenten fer creure en alguns casos. Fa falta saber qui és el senyor X en aquest cas» - deia **Miquel Àngel Llauger**, portaveu d'Els Verds -.

Aquell mateix dia 13 de juny, el diputat del PSM-Entesa Nacionalista, **Cecili Buele**, feia arribar als mitjans de comunicació local - després d'haver-lo remès a tots i cadascun dels ordinadors del personal que treballa al Parlament -, un escrit que mai no es va arribar a veure reproduït en cap d'aquells mitjans:

(Assumpte: PERSONAL DEL PARLAMENT FITXAT
Data: Wed, 13 Jun 2001 14:41:42 +0200:

Diari de Balears <master@diaridebalears.com>, **Diario de Mallorca** <cartas.diariodemallorca@epi.es>, <diariodemallorca@diariodemallorca.es>, «El Día del Mundo» <eldia.redaccion@el-mundo.es>, **Mit Diario de IBIZA** <diariodeibiza@epi.es>, «Última Hora» <mc.ultimahora@bitel.es>, «Última Ibiza» <ibiza.ultima.es>

Deia així:

Sr/a Director/a: Amb el prec que el faceu públic al mitjà que vós dirigiu, vos remet aquest escrit que he redactat.

Cecili Buele i Ramis Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears:

«MOLT MÉS RESPECTE A LA INTIMITAT PERSONAL»

Els mitjans de comunicació locals s'han fet ressò d'una notícia que va aparèixer dissabte passat, dia 9 de juny, a les planes del «Diario de Mallorca».

S'hi feia referència a un fet molt lamentable, des del respecte democràtic que es mereix qualsevol persona que treballa, sia allà on sia.

La singularitat del fet rau, sobretot, en què es tracta de treballadores i treballadors que fan feina a la cambra parlamentària. Es tracta de la seu de la democràcia per excel·lència, encarregada de vetllar pel més estricte respecte cap a la ciutadania d'aquest país nostre, les Illes Balears i Pitiuses.

Pel que s'ha fet públic, són unes fitxes fetes a mà, amb anotacions particularitzades sobre treballadores i treballadors del Parlament de les Illes Balears, on gairebé tot hom surt molt malparat. Sobretot, pel fet que hi apareixen dades molt confidencials.

Segons allò que s'ha publicat, constitueixen tot un dossier informatiu molt personal, contenen informació de caràcter molt privat, recullen la investigació d'hàbits personals. Fets que podrien constituir un delict de vulneració del dret a la intimitat personal de les treballadores i els treballadors del Parlament.

Se'n diu que se n'hi detalla l'adscripció política, se n'assenyalen les tendències sexuals, se'n remarquen aspectes relacionats amb malalties individuals, se'n reflecteixen les idees i creences religioses, se'n constata la ideologia política, se'n relata la proximitat individual a algun partit polític, se'n valora i qualifica la competència i la fiabilitat de la plantilla, se'n relacionen vincles familiars, se'n refereixen adscripcions sindicals, etc..

Des del grup parlamentari del PSM-Entesa Nacionalista lamentam i rebutjam tots aquests fets. Els valoram com a molt greus: els més ofensius que s'hagin produït mai, en aquests devuit anys de vida parlamentària, contra el personal que treballa a la cambra.

Creim que hi ha qualcú que ha fet elaborar aquestes fitxes que contenen dades confidencials d'aquest personal. Hi ha qualcú que les ha elaborades. Hi ha qualcú que s'ha mostrat molt interessat a fer-les públiques. I, a hores d'ara, no se sap de ningú que en sàpiga res, a aquest respecte.

Per això mateix, valoram molt positivament que les reaccions hagin estat tan immediates i unànimes. Que des de la Presidència del Parlament s'hagi ordenat una investigació interna. Que la Junta de Personal hagi rebutjat enèrgicament aquestes pràctiques irrespectuoses. Que la Mesa del Parlament, convocada amb caràcter d'urgència, hagi acordat portar el cas a la Fiscalia, perquè se n'aclareixin les responsabilitats. I que la mateixa Junta de Portaveus, en representació de tots els grups parlamentaris, també hi hagi volgut intervenir directament.

Manifestam el nostre desig que l'ambient de creixent malestar que s'està escampant per la cambra parlamentària, juntament amb la difusió de rumors i sospites que s'adrecen cap a l'autor o autors d'aquestes notes - que no hem arribat a poder veure encara - siguin totalment capgirats, més prest que tard, amb l'aclariment dels fets i amb la depuració de responsabilitats.

Hi oferim la nostra col·laboració ben decidida. Mallorca, 13 de juny de 2001. Cecili Buele i Ramis, Diputat del PSM-Entesa Nacionalista al Parlament de les Illes Balears». (CONTINUARÀ) Ω

Els bisbes espanyols aproven la creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense

(22.11.2001)

L'assemblea de la Conferència Episcopal Espanyola aprova els estatuts de creació de la Regió Eclesiàstica Tarraconense,

una regió pastoral que aplegaria els bisbats en què es divideix Catalunya, és a dir, els sis que depenen de l'arquebisbat de Tarragona i l'arquebisbat de Barcelona. La

creació d'aquesta regió, una demanda del Concili Provincial de la Tarraconense del 1995, queda ara a mercè de la decisió final del Vaticà. Ω

R. Madrid i el Comité Español i arbitros adjuntos, martillo de herejes i Rivaldos

ESPORT I CIUTADANIA, d'en Pere Calders

Vingué un moment d'aquells que sempre arriben: les idees sòlides d'unitat passaven per una crisi, sobretot perquè els equips centrals no marcaven. La fallada posava en quarantena tot el sistema, amb la consegüent amenaça per a les conviccions, que afrontaven un decaniment del futbol nacionalista. Es van fer rogatives, sense el gust d'altres vegades, perquè els progressistes frenaven el folklore de la fe. Per acabar d'adobar-ho, es produí un col·lapse que afectava figures de molt lluíment en altres espectacles i la petita pantalla no sabia cap on girar-se. Qui més qui menys, els homes esteparis sofrien pel prestigi (tan treballósament aconseguit i mantingut) de la virilitat indígena. De cop i volta s'adonaven que la història que estaven fent no pagava el tret i que això -a més de posar en perill les apostes benèfiques- feia trontollar tota la bastida.

Enmig d'aquestes dramàtiques circumstàncies es produí el gran prodigi. Quan faltaven sis minuts per acabar un partit de molt compromís -que els representants de

les essències racials perdien per dos a zero-, ocoregué que els llums de l'estadi van disminuir d'intensitat i, en canvi, al centre del camp va brillar la figura d'un davanter miraculós, uniformat de blanc (de fet, no desentonava) i amb una llarga cabellera. Tot ell resplendia amb una rara fosforescència. Mentre la multitud, a les grades, s'aguantava la respiració, l'aparegut va organitzar tres arrencades i va marcar tres gols impecables, que pujaren al marcador i decidiren el partit. El capità dels contraris va protestar en nom del club de la costa que representava, però l'àrbitre (que a desgrat de l'atabalament momentani no havia perdut la intuïció), va ensenyar-li la targeta i l'al-

tre s'estamordí. L'endemà, els crítics més identificats amb la línia van demostrar que no hi havia res al reglament que pogués ésser utilitzat per a anul·lar gols com aquells. Un comentarista molt llegit digué que si les intervencions meravelloses haguessin de provocar la invalidació dels resultats dels encontres (o combats o batalles, que tot és la mateixa cosa, deia) s'haurien de depurar les cròniques oficials. «I la història», afegia mordament, «és irreversible». La premsa de províncies intentà de parar el cop, al·legant tímidament que la prohibició de fitxar jugadors estrangers s'havia de fer extensiva -per pura lògica als jugadors sobrenaturals. Però la Federació va fer publicar una nota puntualitzant que la tradició miraclera era tan arrelada al país, que calia considerar el davanter fosforescent com a oriünd. Ara bé (afegia la Federació): no era cosa de servir amb safata als clubs perifèrics un precedent de tanta transcendència, perquè només faltaria aquesta, que tothom es fes un calendari amb santoral a

mida per a atomitjar la lliga; qui havia picat primer, quedava com a picador magne i llestos. Hi havia poques sortides airoses per a una situació tan delicada.

Afortunadament, l'època convidava a mirar enrera amb propòsits de retruc nostàlgic i se'ls va acudir que els finals de lliga coincidissin amb efemèrides de la Reconquesta. Així, el jugador metafísic, marcat per tot l'equip contrari, tenia ocasió d'elaborar uns quants gols antològics. Tanmateix, tal com passa quan les institucions s'han de refiar dels miracles, la gent s'avorria, havia perdut l'indispensable gust per l'imprevist. I amb la finalitat de conservar, almenys, una mica de truita per al somni, van acordar tàcitament, de sotamà, que el veritable campió seria el qui quedés en segon lloc. Un campió sense corona (sense aureola, deien ells), i aquest seria l'honor que posarien damunt la taula. Ara: segons com es mirés, tot havia quedat com abans, per la qual cosa no valia la pena de molestar cap apòstol. Ω

FIRA DE LA TARDOR DE SA POBLA

Fa un més que en Jaume Bannasser regenta el Bar Sa Portassa a sa Pobra. És un bar pel Jovent. Despatxa les tapes i les begudes. Tanca a la mala hora. Tel. 971 542 353

Fa 3 anys que la Família Serra-Company regenta el Bar Mir a sa Pobra. És la seu de la Associació de Caçadors del Poble amb uns 230 associats que cacen els ànecs de s'Albufera. Tel. 971 540 021

Fa 25 anys que na Maria Martí regenta el Cafè Cerveseria Sa Penya Artística a la plaça de Sa Pobra. Despatxa les tapes, els plats combinats i els berenars. Tel. 971 540 000

Fa dos anys que en Geroni des Peix Ancla de santa Margalida regenta el Restaurant El Pulpo Loco a Sa Pobra. Despatxa menús a 1.075 ptes. A la carta se menja per una mitjana de 3.000. En Geroni fou porter del Santa Margalida de Futbol, del Muro, del sa Pobra i del Mallorca. Tel. 971 541 300

BALEART

Fa 8 anys que en Manolo González regenta la pastisseria Arc Iris a la barriada de ses Veles de Ciutat. Te servei de cafeteria i quan li demanen un café amb llet regala un petits croissant o una ensaïmada. Tel. 971 460 008

Fa 17 anys que en Carles Puigcerver fa tota classe de figures de ceràmica al seu taller del Poble Espanyol de Ciutat. El torbarem a Balears. Tel. 600 817 746

Grups independentistes realitzen una campanya contra la Constitució

Sants/Les Corts/Gràcia. - Com ja va sent habitual pels volts del 6 de desembre, diferents col·lectius de l'esquerra independentista han realitzat una campanya de denúncia de la Constitució espanyola, com a garant d'un marc legal que, entre d'altres coses nega el dret a l'autodeterminació dels pobles, institueix l'exèrcit com a garant de la unitat espanyola i imposa el capitalisme com a model econòmic. La més activa ha estat del col·lectiu Maulets, que ha organitzat diferents cercaviles antifeixistes, amb la participació de timbals i arrancades de les plaques de l'antic ministeri de la vivenda amb l'anagrama falangista. Les cercaviles es van realitzar a Sants el 10 de novembre, a Gràcia el 17 i a Les Corts el 24, amb una participació mitjana d'unes trenta persones, la campanya va ser inaugurada amb un dinar a CSA Can Vies el 10 de novembre. També Endavant-Sants ha preparat una jornada anticonstitucional pel dissabte 1 de desembre amb un dinar, una xerrada amb el sociòleg Justo de la Cueva i el metge Oriol Martí i un concert a Les Cotxeres. La Burxa 27/11/01 Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

Motos Salom

aprilia

Antonio Salom

Tomàs Forteza, 24 - Tels: 971 46 26 86 • 971 46 47 12
Fax: 971 46 81 36 • 07006 Palma de Mallorca

FLORISTERIA
ES BORN

Flors i plantes
Articles de regal
SERVEI A DOMICILI

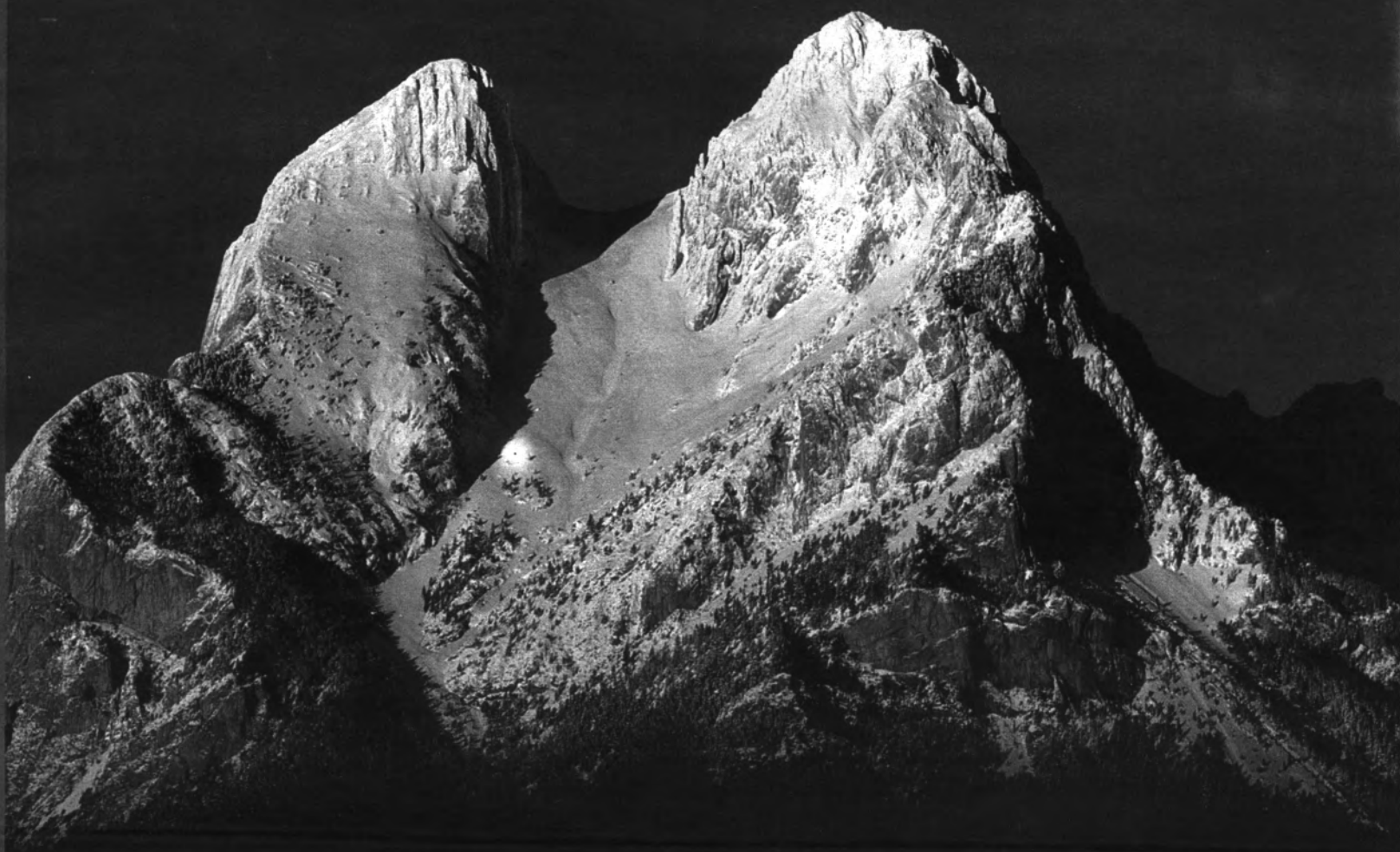
STA. CATALINA TOMAS, II - ESQ. BORN
07020 L'ESTEL MAJOR
Tf: 971 664 308
C/ SALUD, 30 • S'ARENAL - TEL. 971 440 054

Palau Robert

Centre d'Informació
Turística de Catalunya

EXPOSICIÓ

del 4 de desembre de 2001 al 30 de juny de 2002

Descobreix, l'ànima de la muntanya

Palau Robert
Centre d'Informació
Turística de Catalunya

Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 93 238 40 00
Fax 93 292 12 70

www.gencat.es/probert

Horari de visita:

dilluns de 16 a 19,30 h
de dimarts a dissabte
de 10 a 19,30 h
diumenge i festius
de 10 a 14,30 h

Visites concertades:

telèfon de reserves
93 292 11 70

Com arribar-hi:

Metro: línies 3 i 5
(Estació Diagonal)
Ferrocarils de la Generalitat;
Estació Provença
Autobusos: 6, 7, 15, 17, 22,
24, 28, 33, 34, 68 i T1

**Generalitat
de Catalunya**

**Mútua
General de Catalunya
FUNDACIÓ**

Amb el patrocini de

FIRA DE LA MEL DE LLUBÍ

Fa 8 anys que en Joan Ferrer va obrir el Taller de reparació de cotxes i motos Ferrer a la Plaça de Sa Carretera de Llubí. Tel. 971 857 018

Fa 8 mesos que na Rosa Maria Alemany ha obert el Cafè Can Coc a la Plaça de la Carretera de Llubí. Son pare i sa mare l'ajuden. Despatxen entrepans i variats. Tel. 971 857 106

Fa 80 anys que la Família Fiolet regenta l'estanc de Llubí. A més de tabac tenen papereria, revistes i loteria primitiva. Tel. 971 522 452

Fa 13 anys que na Joana Seguí i na Maria Vaquer regenten el Bar Ses Inqueres a la Plaça de sa Carretera de Llubí. Despatxen entrepans i begudes. A la foto na Joana amb el seu dependent Toni. Tel. 971 522 148

Fa 8 mesos que en Paco Palmer regenta el Bar Museu a Llubí. Aquest lloc alberga el museu d'animals malformats. Despatxa hamburgueses, pizzes i entrepans. Tel. 971 522 023

Fa 2 anys que n'Antoni Ferrer de Selva i en Miquel Alomar de Llubí regenten el Taller Aluminis i Vidres de Llubí. Tel. 678 637 233

Fa 12 anys que na Magdalena Ramis va obrir la Floristeria Ben Florit a Llubí. Tel. 971 522 255

Va 2 anys que n'Antònia Rosselló regenta el Bar 1836 a la Plaça de l'Església de Llubí. Despatxa entrepans i begudes. Tel. 971 857 113

LLIBRES

Edicions Cossetània

C/ dels Germans de Sant Gabriel, 16, 2n 2a - 43800 Valls - Tel. i fax: 977 60 25 91 - E-mail: cossetania@cossetania.com - http: www.cossetania.com

NOVETATS APAREGUDES EL MES DE NOVEMBRE

El llibre de la ratafia

Ratafies i licors d'herbes de tot el món
Amb un complet diccionari d'herbes i d'espècies

Autor: Jaume Fàbrega • Col·lecció: El Cullerot, núm. 11 • Nombre de pàgines: 144 • Preu: 1.980 ptes. • ISBN: 84-95684-26-8

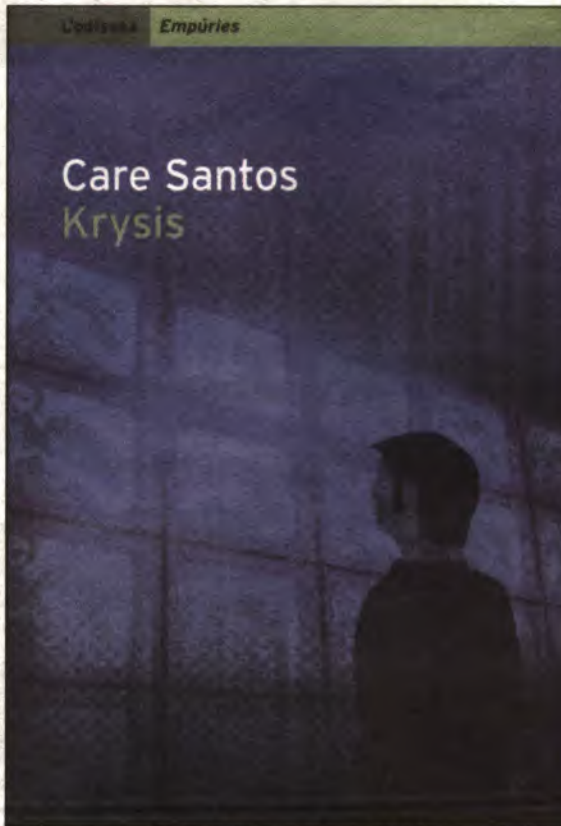
Aquest llibre ens ensenya els orígens, la histò-

Les Muntanyes de Prades

20 recorreguts per boscos, cingles i barrancs
Obra guanyadora del I premi Vèrtex a un recull d'itineraris de muntanya

Autor: Ignasi Planas de Martí • Col·lecció: Azimut, núm. 22 • Nombre de pàgines: 168 • Preu: 1.980 ptes. • ISBN: 84-95684-16-0

Els vint itineraris proposats transiten pels boscos, cingles i barrancs més bells i suggestius de les Muntanyes de Prades. Són tots circulars, d'una durada mitjana a l'entorn de les quatre hores i amb un desnivell sobre els 500 i els 600 metres. Els itineraris comencen pel sector nord, la serra del Bosc de Poblet, i continuen per la vall del riu Brugent, els Motllats i el riu Glorieta. Després es descriuen els

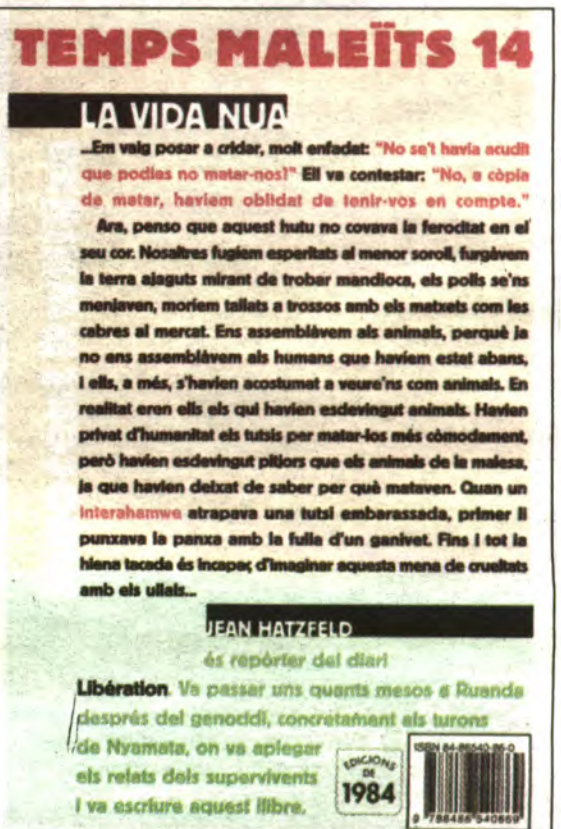
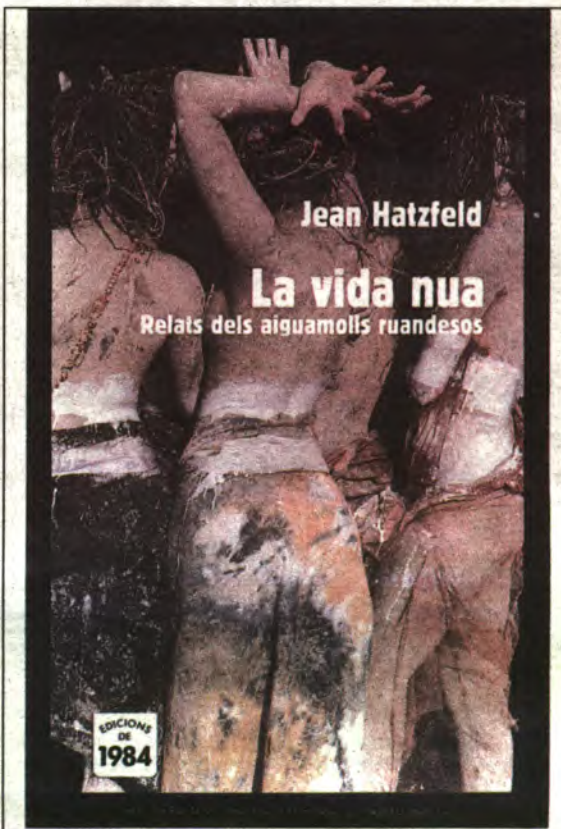

ria i l'elaboració de la ratafia i altres licors, a partir d'una documentació exhaustiva referent tant als Països Catalans com arreu. És, a més, un excel·lent manual per conèixer les herbes, les espècies i les fruites útils per fer licors, així com per a altres usos culinàries.

Jaume Fàbrega, el més prestigiós escriptor gastronòmic del nostre país, ja havia demostrat el seu coneixement del tema als 8 volums de l'obra La cuina catalana i al Llibre de les herbes i les espècies.

del sector meridional —la Mussara i Siurana— i finalment els de la banda de Prades i Vilanova de Prades. Així es recorre gairebé tota l'orografia variada i de major interès excursionístic de les Muntanyes de Prades.

En gran mesura són recorreguts mai no descrits o que ho foren farà més de mig segle. Són itineraris innovadors que circulen per indrets esquius i camins poc freqüentats.

LA VIDA NUA

„En vaig posar a cridar, molt enfadat: “No se'n havia acudit que podíem no matar-nos!” Ell va contestar: “No, a còpia de matar, havíem oblidat de tenir-vos en compte.”

Ara, penso que aquest hulu no covava la ferocitat en el seu cor. Nosaltres fugíem esperitats al menor soroll, fangàvem la terra ajaguts mirant de trobar mandioca, els polls se'ns menjaven, moríem tallats a trossos amb els matxets com les cabres al mercat. Ens assemblàvem als animals, perquè ja no ens assemblàvem als humans que havíem estat abans, i ells, a més, s'havien acostumat a veure'ns com animals. En realitat eren ells els qui havien esdevingut animals. Havien privat d'humanitat els tutsis per matar-los més còmodament, però havien esdevingut pitjors que els animals de la malesa, ja que havien deixat de saber per què mataven. Quan un interahamwe atrapava una tutsi embarassada, primer li punxava la panxa amb la fulla d'un ganivet. Fins i tot la hiens tacada és incapaç d'imaginar aquesta mena de crueltats amb els ullats...

JEAN HATZFELD

és reporter del diari

Libération. Va passar uns quants mesos a Ruanda després del genocidi, concretament els turons

de Nyamata, on va aplegar els relats dels supervivents i va escriure aquest llibre.

EDICIONS DE 1984

SUPLEMENT "EURO GRUP GAMDI"

EDITA:

JOAN LLUÍS GAMUNDÍ I SEGUÍ

CONSTRUCCIÓ

ART

DECORACIÓ

PASTOR

CONSTRUCCIONS
I PREFABRICATS
MARBRES I GRANITS

Empresa Certificada
I.S.O. 9002

Es Clavet, 10 • 07450 Santa Margalida • Mallorca Tels. 971 523 131 • 971 523 838 Fax 971 523 795

www.Pastorsa.com

Joan Lluís Gamundí i Seguí
Editor i Director del Suplement

EDITORIAL

Deiem Ahir! ...que la Construcció, Decoració i l'Art, són un dels pilars de la nostra economia i de la nostra cultura.

Fa tres anys, vàrem demanar pas, a n'aquest món de la comunicació, de la informació i de la publicitat. Ens varen deixar entrar, Gràcies.

Una malaltia transitòria, ens va apartar de tot això i ara, tres anys després, tornam amb la mateixa humilitat, sàpigueu que tot encara vos ho hem de demostrar. Demostrar que érem el millor Suplement especialitzat de les Balears i Pitiüses.

Volem donar les gràcies especials a l'amo de l'Estel per confiar amb nosaltres i donar-nos una oportunitat. Sapigueu que nosaltres no combreguem amb tots els punts del ideari d'en Mateu Marió, emperò, sabem, perquè el coneixem, que és un home fidel als seus principis, que és un home lluitador, com nosaltres, lo demás...no té importància.

Solament es podran construir 500 vivendes en dos anys

El col·legi Oficial d'Aparalladors i Arquitectes Tècnics estima que en els pròxims dos anys s'admetran llicències i visats per un total de 5.000 vivendes a Mallorca, 2500 en cada exercici, i al 2004 aquesta xifra pujarà fins a 4.400. En total, 9.900 vivendes en tres

anys en front a les 10.500 que se cancel·laren que en l'actualitat s'executen i les més de 11.000 que s'autoritzen l'any passat. Aquestes xifres són el resultat de l'afecte combinat de les dues moratòries urbanístiques aprovades pel Govern i pel Consell de Mallorca. La prime-

ra estableix uns cupos de llicències i la segona paral·litza les concessions per a les vivendes plurifamiliars. El president dels Aparalladors, Jaume Gibert, afirma que la situació no serà alerçant si el Pla Territorial de Mallorca s'aprova en el plaç d'un any i es clarifica la situació urbanística.

Si no és així, l'any que ve les inversions en construcció cauran entre un 35% i un 40% respecte als 235.000 milions (1.412 milions d'euros) de l'any passat, que representa el "boom" en el sector. Ja en el 2003 l'efecte seria major i les inversions es reduirien a la meitat, fins a situar-se a 118.000 milions de pessetes (709 milions d'euros) amb la següent repercussió sobre el PIB.

També els ajuntaments poden perdre part dels 4.000 milions de pessetes que anualment registren en conceptes de taxes i permisos.

A l'àmbit laboral, perillan entre 35.000 i 30.000 dels 70.651 llocs de treball que actualment depenen del sector.

Opinions varies

Col·legi d'aparelladors

Ja ofereixen els efectes de les moratòries i el seu treball es reduirà un 75% durant el 2002.

Col·legi d'Arquitectes

A partir de mitjans 2002 registraran un descens similar que els Arquitectes.

Associació de promotors

A partir de 2003 es reduirà el seu treball un 75 per cent.

Associació de Constructors & Subcontratistes

A partir del 2003 es reduirà el seu treball un 75 per cent.

Empreses de materials de construcció

A partir de la segona meitat de 2002 la demanda caurà un 70 per cent.

Empreses auxiliars de la construcció

Registraran una disminució tant en el seu personal com amb distribució de productes del 60 per cent.

Rehabilitar, reconstruir, repristinar, esbucar, seràn ses tasques més importants dels pròxims anys a Mallorca després de la Moratoria i de ses normatives del Govern Balear.

	UNIFAMILIARS	ADOSSATS Y PLURIFAMILIARS	PROTECCIÓ OFICIAL(VPO)	RUSTIQUES	TOTAL
2001	1.700	8.000(abans moratòria)	400	400	10.500
2002	1.700	0	400	400	2.500
2003	1.700	0	400	400	2.500
2004	segons pla territorial Màxim 4.000			Segons pla territorial Màxim 400	4.400

Inversió en construcció (milions de pessetes)

2001 → 235.000

Previsió 2002 → 141.000 (aprox.)

Previsió 2003 → 11.800 (aprox.)

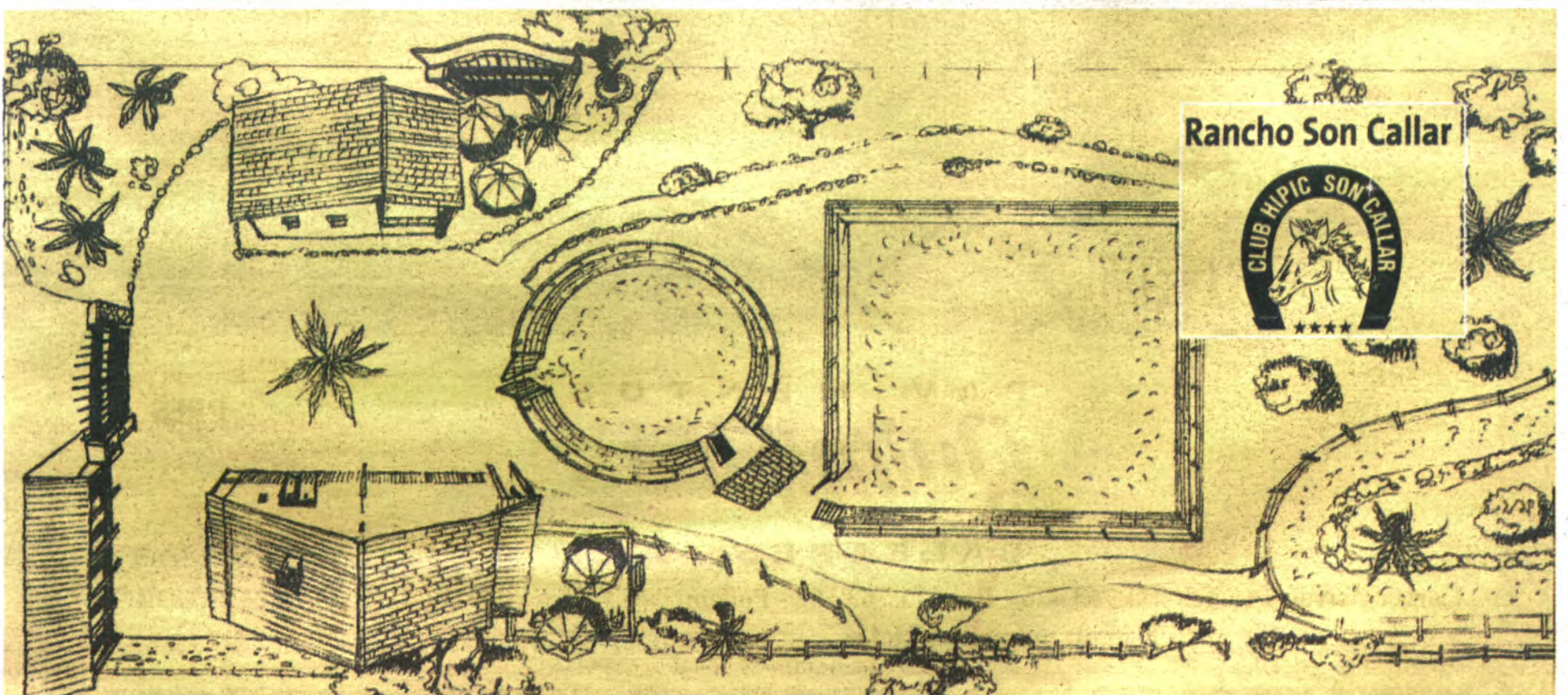
N°1 v.v. P. Jamar, Magdal Travel, Markt 61, B-9700 Oudenaarde • HR Oudenaarde 4658a • Nadiuk verbode

Son Callar

Camino de St. Magdalena
O-7300 Inca
Islas Baleares - Mallorca
Tel & Fax +34/971/50.60.52

Magdal Travel

Markt 61
B-9700 Oudenaarde
Belgium
Tel & Fax +32(0)55/311058
E-mail: magdaltravel@pi.be

MARES

ALGUNOS MOLDES DE IMPRESION Y COLORES DE NUESTRA COLECCION

PIEDRA MALLORQUINA

ADOQUIN GRANITICO

LOMBARDO

SCANDIA

ADOQUIN INGLESE

LOMBARDO MIX

RUSTICA 40 x 40

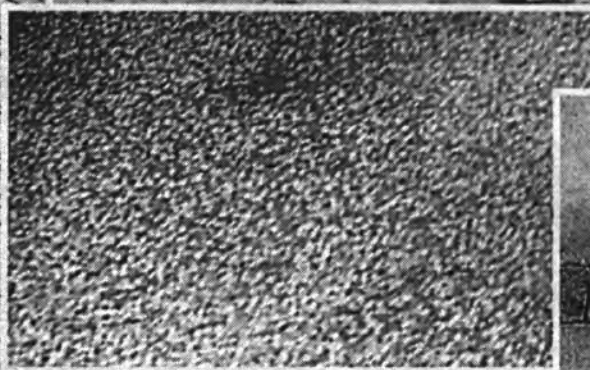
CANTO RODADO CONTINUO

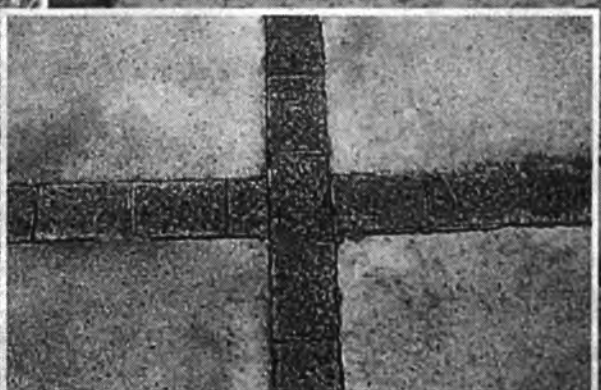
CANTO RODADO CONTINUO

TERRAZO CONTINUO INYECCION

HORMIGON CONTINUO ABUJARDADO

SISTEMAS DE PAVIMENTACION

BETONCRET

PAVIMENTOS

QuimiPres

BALEARES, S.L.

Empresa de

PRES
GROUP

Carrer Asival, 14 - Tel. 971 763 476 - Fax 971 763 567 - Polígon can Valero - 07011 CIUTAT DE MALLORCA

E-mail: quimipres@jet.es

www.quimipres-baleares.com

New York sempre New York

Joan Lluís Gamundí i Seguí

A les Illes Balears i Pitiüses, la construcció i el turisme, ja començam malament; construcció i turisme, s'han d'escriure aquí en majúscules, tornaré a començar.

A les Illes Balears i Pitiüses, LA CONSTRUCCIÓ I EL TURISME, ja mai més seran el que eren. Aquesta Moratòria, aquest "I jo més", aquest típic "o no arribam o mos passam quatre pobles". Ens durà a reflexionar que les coses no s'han de fer, perquè algú a tres anys de les eleccions, li sembla políticament, el menys dolent per evitar una forta erosió de vots, quan el poble, el poble senzill, el poble que viu dels capitalistes, dels braus empresaris, dels empresaris fills de puta, dels homes que hi posen collons i arrisquen diners, per enriquir-se més, però també exposant un patrimoni aconseguit en molta lluita i dormint poques hores.

El risc, el risc de perdre-ho tot, el risc a que la BANCA i la "banca" (quina quantitat de bancutxos i banquets que tenim a la nostra terra) sempre depredadors, sempre "atiboronats", en mans d'una sèrie de "vius" agitanats, que mai seran amics, sempre t'acompanyaran als funerals, bodes, batejos i bauxes. Però si un dia ensumen, que has entrat en flaqueza econòmica, seran, per això, els més vius i xafarders, els primers que amb la excusa més beneïta, fàcil i vil, et deixaran amb el cul a l'aire i es tiraran com "talibans" damunt les teves "Torres bessones". Intentant quedar-se el millor tros de la teva empresa, del teu patrimoni, del teu cos i de la teva ànima. De manera que els seus amics, els amics de molts directors de banca, de molts homes sense pietat, quan te diguin

aquesta típica beneïtura de: -Toniet, ho sent molt, rei meu, però no te puc ajudar. De Madrid, de Lugo o de la quinta forca..., he rebut ordres, jo, Toniet no te puc ajudar. Ara bé tinc uns amics que casa teva per quatre diners, una pixerada, te farien el favor. Jo ja he parlat amb ells, et farien el favor de quedar-se ca teva, sa teva família, sobretot la teva dona qui està de bon veurà, la finqueta, es barco i els teus calçotets per un milió tres-centes mil galdades morals o bé, fent un esforç, ja que com són amics meus, serien capaços de donar-te tres milions d'hòsties sense consagrar i dues puntades de peu a la teva dignitat d'empresari, seriós, ferm, lluitador, home de paraula. Contrastades totes aquestes coses, però que aquests que es diuen directors de banca, un 10%, no són més que uns vulgars lladres, estafadors, barruts i no els torn anomenar gitanos, ja que ofendria a n'aquest col·lectiu de gent tan bona al·lota. La resta del col·lectiu són homes i dones que conec i mai fallen, ni a un amic ni s'obliden d'un enemic; són professionals de la Banca.

Aquest empresari, aquest cap de família econòmic, perquè es troba entre l'espasa i la paret per un bancari, sen-

se formació, sense modals, sense maneres, que ha arribat a ser director de sucursal o urbana perquè és més viu que els altres o bé perquè s'ha deixat "donar per cul" pel president, director general, o algú del consell d'administració de l'empresa. Deia doncs, que quan aquest individu bancari "directoruxo" a Barcelona, Madrid, València, Saragossa, A Corunha, etc... No passa i si passa l'escalafon fort, tant els

amics com els enemics, entre altres coses perquè saben que avui puc putejar a n'aquest i demà m'ho farà a mi.

En fi, està clar?, no?, idò deu ser vostè un extra-terrestre, si vostè, o a un conegut, no l'han duit davant un director de banc, al *corredor de la muerte* i no s'ha cagat dins els pantalons.

Els empresaris mitjans, grans, petits de la nostra Comunitat Autònoma, haurien, ara que encara el pitjor no ha arribat tenir un major i més segur suport de SA BANCA i de "sa banca". De manera que ja li ha xuclat la sang i l'ànima durant tants d'anys, li donin una mà, ara que van tan mal donades i que aniran pitjor.

No parlem d'aquestes persones que tenen empreses al Carib, perquè aquí ja no podien créixer i que ara sense

clients americans estan abocats a passar una mala època.

No hem de oblidar a tots als treballadors, que indefensos i menys lletrats, han pagat cada mes l'hipoteca de casa seva i avui, en a l'atur, tremolen quant veuen el director de banca, que es llepa els llavis, pensant es negociats marginals que fera a la seva empresa de banca, fent que totes aquestes famílies estiguin associades i quedin amb la camisa aixecada.

Me consta que hi ha entitats bancàries, que aquest 10% de directors bancaris de pocs escrúpols, per anomenar de forma poc violenta, solament en tenen un 5% de aquest tipus de negocis.

Se que hi ha entitats que intenten, perseguir aquestes pràctiques immorals i poc solidàries. Si no ho aconsegueixen és perquè com fan de directors, els "més vius"... I això demostra que com diuen els castellans: *d'aquellos polvos vinieron aquestos lodos*.

En fi, sembla que queda enfora la Moratòria, l'atur, el jo més, crec que tot això al cap i a la fi és bo pel nostre futur. Degut a la crisi internacional, que ens afecta i afectarà més, produirà un clima social, que durà als nostres polítics a quantificar i reflexionar de nou, ja que les circumstàncies comanden i quan varen prendre aquesta determinació de la moratòria i derivats, encara Les Torres Bessones de Nova York, estaven dretes. Jo dic i mantenc, que hi haurà un abans i un després. **NEW YORK sempre NEW YORK.**

Joan Lluís Gamundí i Seguí

Ex-encarregat de serveis centrals de la banca 12 anys

Ex-director de banca 5 anys

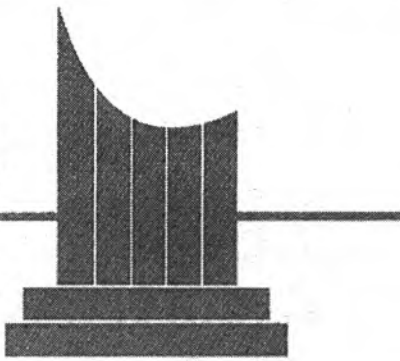
(Ei, lo pitjor encara no ha arribat...)

mármoles valcaneras

BOTIGA EXPOSICIÓ:

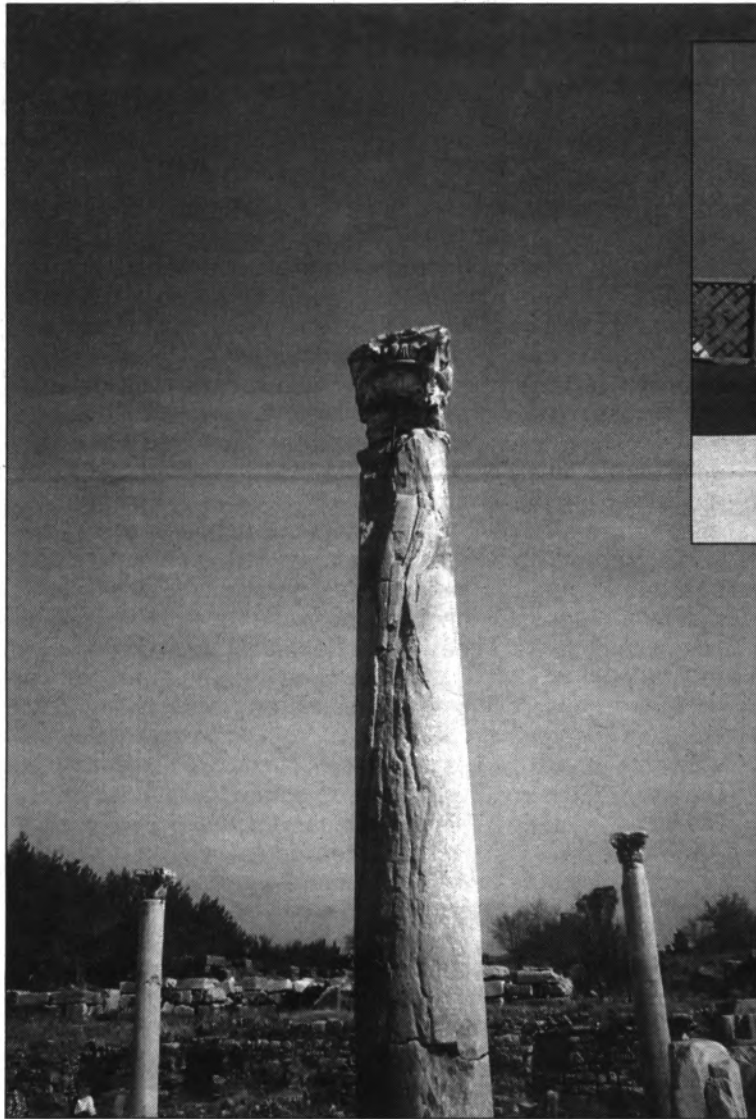
Gran Via Colom, cantonada Rei Jaume I, 83,2 – Tel. 971 506 230 – 07300 Inca (Balears)

Aires
D'art

FÀBRICA

Carretera d'Alcúdia, Km. 31'100 Tel. 971 501 141 – Fax 971 881 637

AQUEST SUPLEMENT DE "CONSTRUCCIÓ-ART-DECORACIÓ"

ARRIBA A TOTS ELS PROFESSIONALS DEL SECTOR, ENTRE ELLS:
ARQUITECTES, APARALLEDORS, DECORADORS, PROMOTORS,
CONSTRUCTORS.

UN AGRAÏMENT MÉS QUE ESPECIAL ALS COL·LEGIS DE ARQUITECTES,
DECORADORS, APARELLADORS (ARQUITÈCTES TÈCNICS) I A LES
ASSOCIACIONS PATRONALS DE PROMOTORS I DE CONSTRUCTORS.
GRÀCIES PEL VOSTRE SUPORT, SENSE LA VOSTRA AJUDA AQUEST
SUPLEMENT NO TENDRÀ SENTIT, NI ESPERANÇA D'ÈXIT.

UN MILIÓ DE GRÀCIES!

CONSELL BALEAR DE LA ARQUITECTURA TÈCNICA

LABARTEC, S.L.

LABORATORI ACREDITAT
D'ESSA JOS DE MATERIALS DE
CONSTRUCCIÓ

A LA CIUTAT DE MALLORCA 07011

C/ Francesc, 1 - Polígon Industrial Cals Enegistes
(Prolongació Polígon Industrial can Valero)
Tel. 971 297 150 - 971 297 512 - Fax 971 287 356

A MANACOR

C/ Ferrers, 17
Polígon Industrial Manacor
Tel. 971 550 937 Fax 971 559 254

LLIBRE DE PREUS DE LA CONSTRUCCIÓ

Carrer de Federico Garcia Lorca, 10
07014 Ciutat de Mallorca
Tel. 971 452 461 - Fax 971 283 414

COL·LEGIS OFICIALS D'APARELLADORS I ARQUITECTES TÈCNICS

MALLORCA

Federico Garcia Lorca, 10
07014 Ciutat de Mallorca
Tel. 971 452 461
Fax: 971 283 414

EIVISSA-FORMENTERA

Ignasi Wallis, 29-2
07800 Eivissa
Tel. 971 314 312
Fax 971 315 551

MENORCA

Avinguda Fort de l'Eau, 26
07701 Maó
Tel. 971 363 495
Fax 971 369 641

CAL
MALLORCA
VIA

Activitats culturals Desembre 2001

Culturalvia

TALLERS

Nous tallers que es posen en marxa:

Galatzó

Ball de bot

Divendres de 18.00 a 19.00 h

Sevillanes

Dies per determinar

Taller intergeneracional de decoració nadalenca

Dimarts de 17.30 a 19.30h

Ball de Saló

Dies per determinar

Son Ferrer

Taller intergeneracional de decoració nadalenca

Dilluns de 16.00 a 18.00h

Restauració de mobles

Dimarts de 10.00 a 12.00h

Brodats Mallorquins

Dijous de 18.30 a 20.30 h

Bendinat

Dibuix i pintura

Dilluns de 17.00 a 19.00 h

CURSOS

Peguera

Curs de protocol i decoració de taules per a Nadal

Dies: 11, 13, 18 i 20 de

desembre de 19.00 a 21.00 h.

Tallers i cursos en funcio-

nament:

Dibuix i pintura

Tai-txi

Ball de bot

Teatre

Salsa i Merengue

Ball de Saló

Fotografia

Tall i confecció

Brodats Mallorquins

Pintura sobre tela

Sevillanes

Restauració de Mobles

Percussió

Ball espanyol

Tast de Vins

Cuina Vegetariana

Estètica

Cuina Italiana

Curs de Malabars

EXPOSICIONS

Pintura

Pierre Diam Bégue

Ajuntament de Calvià.

Del 7 al 21 de desembre

De dilluns a divendres de

09.00 a 14.00 i de 16.00 a

21.00 h. Dissabtes de 10.00 a

14.00 h

Amala

Casa de Cultura de Son Ferrer

De 17 a 21 h

Magin Binimelis

Centre Cultural el Toro

De 17 a 21 h

Tallers

Mostra dels diferents tallers i

betlem

Casa de Cultura de Magaluf

De 17 a 21 h

SALA PALMANOVA

Música

Concert recordant a

Giuseppe Verdi

Dissabte 8, a les 22.00 h

Riki López

Dijous 20, a les 22.00 h

Perikas Jazz Reunion Mini Big -

Band en concert 2001

Divendres 14, a les 22.00 h

Acústic de Black n' Decker

Diumenge 23 a les 22.00 h

Teatre infantil

Castigats

Dimecres 12 i dijous 13, fun-

cions per a les escoles

Dijous 13, a les 19.00 h (Per a

tot el públic)

Els contes de Grimm

Dimarts 25 a les 18.30 h

SA SOCIETAT

Cinema

Cinema a Sa Societat

Dilluns i divendres a les 21.30

h. Diumenges a les 18.30 h.

Música

Concert de Santa Cecília.

Concert de solistes

Banda Municipal de Calvià

Dissabte 1 a les 19.00 h

Els Valldemossa

Dissabte 15 de desembre a

les 22.00 h

Concert de Nadal

Banda Municipal de Calvià

Diumenge 23 a les 18.00 h

Concert de Nades

Música Nostra

Dijous 27 a les 20.00 h

Cicle conferències

Club de lectors

Taula Rodona: "El teatre a

Mallorca a principis del segle

XX"

Monòleg de Mascle Ros

¡Quan jo era bargantell! a

càrrec de Xisco Femenias.

Dimecres 19, a les 19.3

"La emigración a Cuba"

A càrrec de Sebastián Plasencia

Plasencia.

Dimarts 11 a les 20.00 h.

Teatre adults

La memòria d'en Julià

A càrrec de Iguana Teatre

Dimecres 5 a les 19.00 h i

divendres 7 a les 22.00 h

Somni d'una nit d'estiu

Dissabte 29 a les 21.00 h i

diumenge 30 a les 19.00 h

Teatre infantil

Els contes de Grimm

Dimecres 26 a les 18.30 h

ESCOLA MUNICIPAL DE

MÚSICA "JOSEP RUBIO I

AMENGUAL"

Audició de piano

Diumenge 16 a les 12.00 h

Festa de Nadal

Dijous 20 a les 18.00

ALTRES ACTIVITATS

Presentació i lliurament del

video de les festes de Rei en

Jaume 2001.

Dimarts 4 a les 18.30 h

Sala Palmanova

Gala Benèfica

Dia 15 de desembre, 18.00 h

Sala Palmanova

Concert d'Orgue

Diumenge 21 a les 20.00 h

Parròquia de Sant Joan Bap-

tista. C/ Serral, 1

Història de Nadal

Dissabte 29 a les 17.00 h

Sala Palmanova

Festa de Cap d'any 2001-2002

Dilluns 31 a partir de les 24.00 h

Ajuntament de Calvià. Can

Vich, 29

NEULA PARC 2001

Un espai per a tota la

família

• La Casa del Neula Parc

• La biblioteca del Neula Parc

• El parc del Neula Parc

• La tenda de juguetes del

Neula Parc

• La plaça del Poble de Neula

Parc

• La fira del Neula Parc

• El teatre d'encanteris del

Neula Parc

Actuacions

Dijous

10.00 h Inauguració oficial

11.00 h Actuació Mag Neru-

din

18.00 h Show d'acrobàcia

Divendres

11.00 h Llaüt de Carrer

18.00 h Show de papagais

Dissabte

11.00 h Teatre de guinyol

18.00 h Grup musical infantil

Diumenge

11.00 h Bibi (Caricaturista)

19.00 h Cloenda amb grup

infantil

Horari: de 10.00 a 14.00h. i

de 17.00 a 21.00 h.

Si voleu rebre periòdicament informació de les activitats culturals de l'Ajuntament de Calvià, ompliu aquesta fitxa i dipositeu-la a qualsevol d'aquests punts:

• Departament de Cultura de l'Ajuntament. C/ Can Vich, 29

• Casa de Cultura de Magaluf. C/ Sorolla, 3

• Centre Cultural el Toro. Plaça Migdia

• Casa de Cultura de Son Ferrer. C/ Ocell del Paradís s/n

Nom i llinatges

Direcció

Zona CP

Telèfon E-mail

Interessat en rebre informació de

També podeu enviar aquestes dades al nostre correu electrònic:

cultura@calvia.com

COMPAÑIA INSULAR MERCANTIL S.A.

MAGATZEM CENTRAL I OFICINES:

C/ Mare de Déu de la Victòria, 1

07008 CIUTAT DE MALLORCA

Telèfon: 971 27 18 50 • Fax: 971 24 47 44

E-mail: cimsamad@teleline.es

DEPÓSIT EN:

INCA: Polígon Industrial

C/. Sabaters, c/. Teulers i c/. Capellers

Telèfon: 971 50 17 29 • Fax 971 50 33 10

MANACOR: Polígon Industrial • Carrer des Ferrers, s/n

Telèfon: 971 55 55 03 • Fax 971 55 93 42

DELEGACIONS:

MENORCA • IBIZA

FUSTES NACIONALS I D'IMPORTACIÓ

TEULERS • AGLOMERATS

PER A ÚS EN:

CONSTRUCCIÓ

FUSTERIA

FUSTERIA FINA

DECORACIÓ

CONSTRUCCIONS NAVALS

VENTA A L'ENGRÓS I A LA MENUDA

OBRAS Y CONSTRUCCIONES

PEDRO SILES, S.L.

Capitán Salom, 29 - 2ª, n.º 6 - 07004 Palma de Mallorca
Tel.: 971 75 54 00 - Fax: 971 75 52 00
www: pedrosiles.com / e-mail: pedrosiles@wmega.es

"Diguim, me digui..."

Na Margalida Nàjera i en Joan Fageda no fan s'estruç, com altres polítics de primera i sobretot segona i tercera fila. Més que intel·ligents com na Margalida i en Joan, van de vius pel món. El que no saben, és que a Mallorca, tots ens coneixem i aquí, qui més qui manco, sabem on se colga la covardia i la falta de ovaris o de genitals, condició indispensable per tirar endavant una comunitat o un municipi.

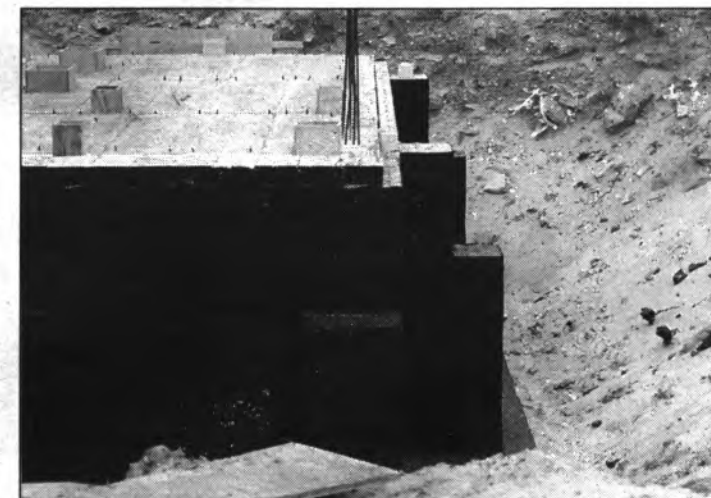
Que joves eren. Sabem que s'estimaven, se respectaven. Ara, encara s'entenen millor, quan se troben, mos han contat s'extremen molt fort les mans. El temps canvia, però les persones i ses seves filosofies perduren.

Es mes fàcil fer de xot passar i no sortir-se del ramat. Això és lo que fan els pilotes que tenen aspiracions, a les empreses, partits polítics, etc... pobre gent. Això ha d'esser ben avorrit, veure sempre el cul del que et va davant. Qui es desmarca i vol dur el picarol, té idees, vol lluitar per ser progressiste i entregar-se al bé comú, no durà ni un mes... li diuen que es "perillós". És clar, hi ha tants de "lideruchos" cobards, que veuen bubotes a on només hi ha ganes de treballar... que no cobrar sota mà.

A pesar de que els alemanys d'aquesta terra s'empenyen en lo contrari, com sa nostra sobressada, botifarrons, pa moreno, frit, etc... no hi ha res que pela. Que no es vera?

Quan varem ser a Alemanya vàrem veure aquets adefesis trists, compunxits. Vàrem pensar en sos nostros siurells. Aquests engendros no pitan, a pesar de pareixer que per les formes haurien de pitar. Els nostros siurells si que piten, vaja si piten. Aquí a Mallorca, qui més qui manco pita tothom.

BANCAJA

Caja de Ahorros de Valencia, Castellón y Alicante.

En Joan ens diu que ha passat "un fum" en Banxaixa. Mos conta que aquesta entitat bancària té algú d'altre director o directora que no té poders i no sap de qué va. Homo, si un professional de sa Banca, té tan poca dignitat professional que es capaç d'assumir la direcció d'una oficina sense poders, ja no m'extranya res. És com si 'enviassin a caçar moneas i goriles, sense municions, amb una mà davant i l'altra endarrera. Sembla mentida que tenint tan bon departament de publicitat i pagant tantes retransmissions de futbol, es tiri tot a l'hora de fer negoci.

Rafel Company, l'amo de la decapitada RÀDIO MARRATXÍ, perque "era d'aquí", perque era la numero dos en audiència, perque era independent, etc... En Rafel, no ha tirat mai sa tovallola i com lluitador que és, segur (me jugaria un cafè) que prest tornarà a ser l'amo de LA RÀDIO D'AQUÍ.

Noltros mos n'alegram molt, ja que s'ho mereix. Això i molt més. És un autèntic mallorquí, homo d'empenta. Ànim Rafel, ja falta menys. No importa et diguem lo que t'estimam i apreciam es teu caràcter lluitador. Conta amb noltros per lo que vulguis.

Impermabilitzar bé es fonaments i murs en contacte a la terra, no val tant... con els resultats que dóna, quan com l'altre dia va ploure de valent. No fer això és suïcida, no costa tants... d'euros. Què malament ens són això d'euros. Ara que teníem moneda famella, la pesseta, a partir de l'any que ve, l'Euro, mascle pel quatre costats. És l'evolució, és la globalització?... m'és igual, a mi en principi l'Euro, me toca el nas i qualque cosa més.

La Moratòria, aquesta desconeguda

Joan Lluís Gamundí i Seguí
Arquitecte tècnic

La Moratòria, es va parir abans de que els «talibans», fessin desaparèixer les «torres bessones», abans de que trobessin milions de quilos d'or i altres riqueses entre les deixalles d'aquestes torres..

La Moratòria, es va parir, abans de que el **pacte de progrés**, donés la vertadera dimensió de desordre i de lluita per poder desmarcar-se abans de les properes eleccions.

La Moratòria, es va parir acompanyada d'un «I JO MÉS» del Govern Balear, del Govern del bon Xisco Antic, gran persona, gran dirigent en la via de la no corrupció, gran home incapaç de rematar a Jaume Mates, quan el té a les cordes. Així Xisco es pot ser una gran persona, però no un líder. Jo, des que eres el meu gerent d'urbanisme, on dues vegades vàrem tenir més de dues paraules, des de que a tu Xisco, millor dit, **¡Que Punyetes!**, des de que vos, honorable President de la nostra Comunitat Autònoma, a Algaida, on éreu batlle. Allà, entre els vostres conciutadans, els

bons algaidins, vaig veure, com vos estimaven i com vos els estimàveu a ells, vaig comprendre que el meu gerent d'urbanisme de Ciutat, era un bona persona, carregada de bona voluntat.

Idò be, Sr. Antic, ara amb la crisi dels nostres empresaris, que es varen veure obligats a ampliar els seus negocis al Carib i altres llocs de la rodalia, crisi per la manca de clients americans, crisi pel conflicte belic a Afganistan, es veuen precisats a traslladar la crisi a les Balears ja que precisen regular les seves empreses, a tancar files amb bancs que els estremen per tots els costats i amb l'efecte domino, clients i empresaris es maten, per manca de solvència.

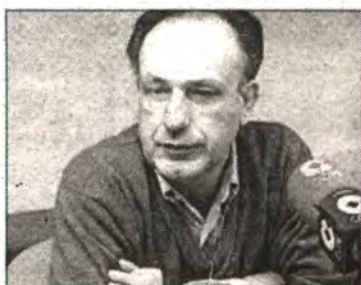
El turisme, acompanya la manca de treball a la construcció, per les seves moratòries i demés. Tot això unit a la quantitat enorme i excessiva de immigrants no comunitaris que hem admès, per la porta gran o per la petita, fa que en un any, es creï

una alarma socio-econòmica difícil de suportar. Perquè Sra. Munar, perquè Sr. Antich?, m'he equivocat d'ordre, repeteixo.

Perquè Sr. Antich, perquè Sra. Munar?

No reconeixereu, aquest tema. Som majors d'edat, sabem que és el que està bé, i el que és bo, pot ser nefast, segons les circumstàncies, segons el clímax i posició dels bancs, dels polítics i dels sofrits lluitadors empresaris balears, que sense haver de desfer-se de part de la seva plantilla d'empleats i persones de confiança, han d'amollar llast, per poder remuntar la crisi i tornà agafar estabilitat.

Senyors polítics, SENYORS POLÍTICS, amb majúscula, oposició i no oposició, vos demanam des de la humilitat d'aquest periòdic, des de la simpleza d'aquest suplement Construcció-Art-Decoració, SENY; mig quilo del SENY, que sempre hem estat portadors i ens ha fet triomfadors molts d'anys.

En Toni Ramis, President del Col·legi de Arquitectes, sempre crític i positiu. L'ordenació Territorial es avui, la seva tasca social i professional més important.

TINTORERÍA • LAVANDERÍA

WINDSOR

NETTOYAGE A SEC / DRY CLEANING

SERVICIOS DE URGENCIA

Especialidad en:

PIELES, VESTIDOS NOVIA, BAUTIZO Y COMUNIÓN

C/ Marqués de la Cenia, 32. Palma de Mallorca. 07014. Tel.: 73 40 98

Espai vital Centre de Teràpies

- Acupuntura
- Consulta d'Infermeria
- Cromoteràpia
- Dietètica i Nutrició
- Estètica Natural
- Homeopatia
- Kinesiologia
- Massatges
- Medicina Natural
- Osteopatia
- Podologia
- Reflexologia
- Reiki
- Teràpia Interpersonal

Espai vital és un centre multidisciplinari especialitzat en teràpies complementàries, que compta amb un equip de professionals qualificats al vostre servei.

A **Espai vital** podeu trobar la resposta a diferents problemes i trastorns de salut, mitjançant mètodes no agressius, que en molts casos s'han mostrat de gran eficàcia.

Estem a la vostra disposició de dilluns a divendres de 9:00 a 20:30 h.

Tel. 93.212.12.20

Av. República Argentina, 52
08023-Barcelona

Direcció: Aina Maria Planas Garriga
Coordinació: Francesca Guardiola Benedicto

CALIZAS MALLORCA, S.A.

FUNDADA EN 1942

TALLERS D'ELABORACIÓ, TALLAT I ACABAT

GRAN VIA ASSIMA, 7
POLÍGON SON CASTELLÓ
07009 CIUTAT DE MALLORCA

PEDRERA DE MARBRES
MARESSOS I GRANITS

TEL. 971 432 210
FAX 971 291 197

Perquè no tothom entén que el medi ambient, la natura, és ca nostra, el Consell de Mallorca i la Fundació Deixalles col·laboren amb els ajuntaments per mantenir-la neta.

Feim ca teva neta

**"El món i "es
balón" no
són rodons"**

per
**Guillem C.
Mayol i Ramis**

A vegades, xutam una falta i ficam el gol per l'escaire. Altres vegades, feim el mateix, de la mateixa distància, tot igual i la bola impacte al nas d'un senyor molt gros-sot, que se està fumant un toscano i després de rebre la balonada, s'ha posat a flectomar de va-lent.

Perquè a vegades, a n'aquesta vida, feim un treball, una gestió, uns comptes i ens surten col·lonuts i altres vegades, fent el mateix, ens surt ben foradat?

Senzillament, perquè la bola i el món, no són rodons. Tenen bancs que mai saps com reac-cionaran davant una re-novació d'un crèdit, mai saps si t'atendran el teló que vares fer de 25.000 pessetes.

El món i "el balón" també tenen bonys, es a dir, tenen circumstàn-cies que modifiquen la regularitat del tema, com modifiquen els nos-tres polítics, i els polí-tics d'on sigui, casi tots són iguals, però no tots. N'hi ha una minoria que són fantàstics, entre-gats, lluitadors pel bé comú, per l'interès ge-neral..

Llàstima que els pu-guis contar amb els dits de la mà.

Certament "el balón" no és rodó, i el món tam-poc, si ho fos tot seria ben avorrit, no vos pa-reix?

FUNDACIÓ DEIXALLES

Consell de Mallorca
Departament de Medi Ambient i Natura

Ara més és que mai

SHUNT BALEAR

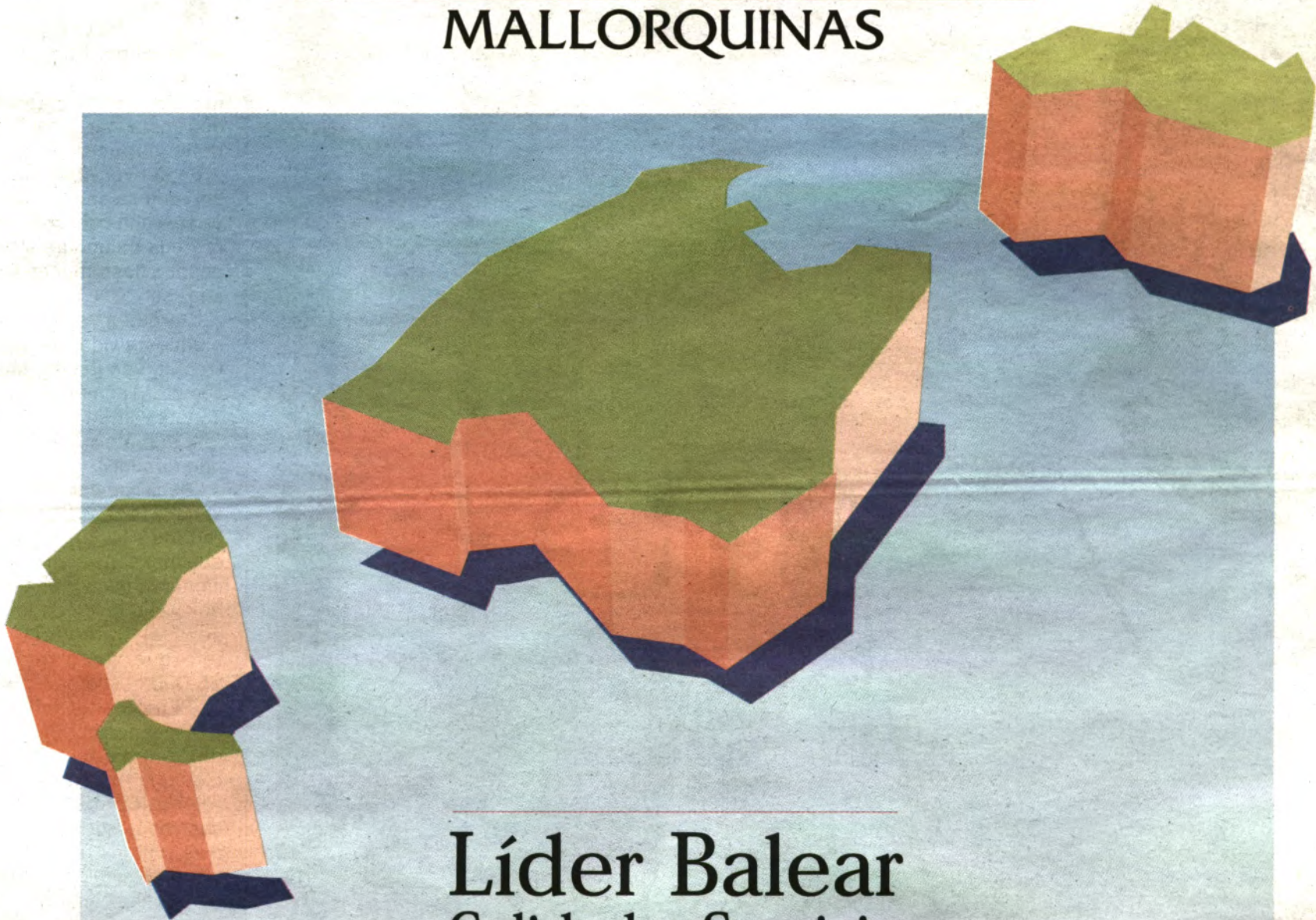
c/ Joan Dameto, 8 - 14
Tel. 971 73 33 93 • Fax 971 73 85 54
0711 - Palma de Mallorca

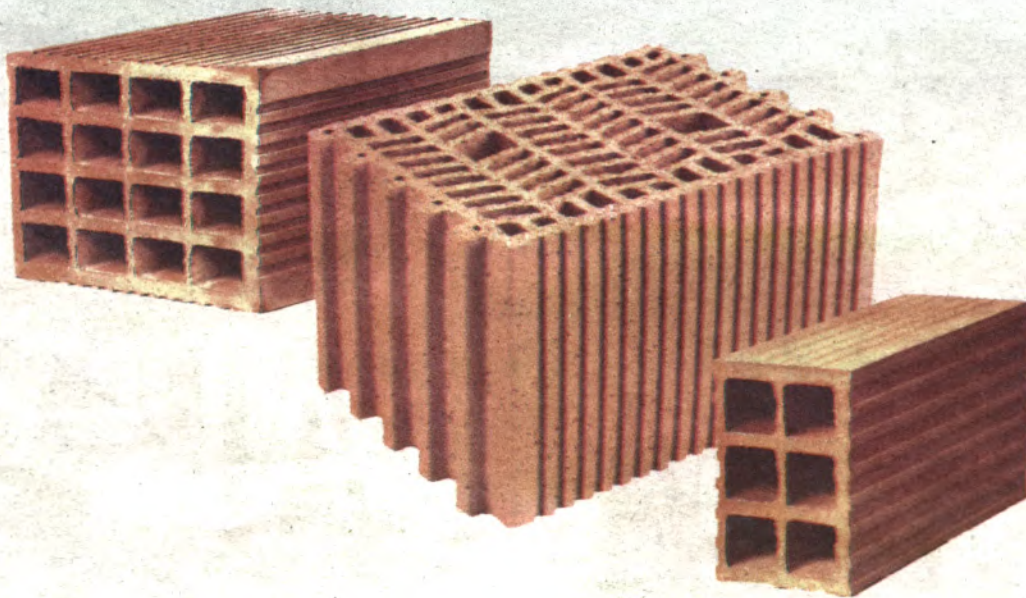

LADRILLERÍAS

MALLORQUINAS

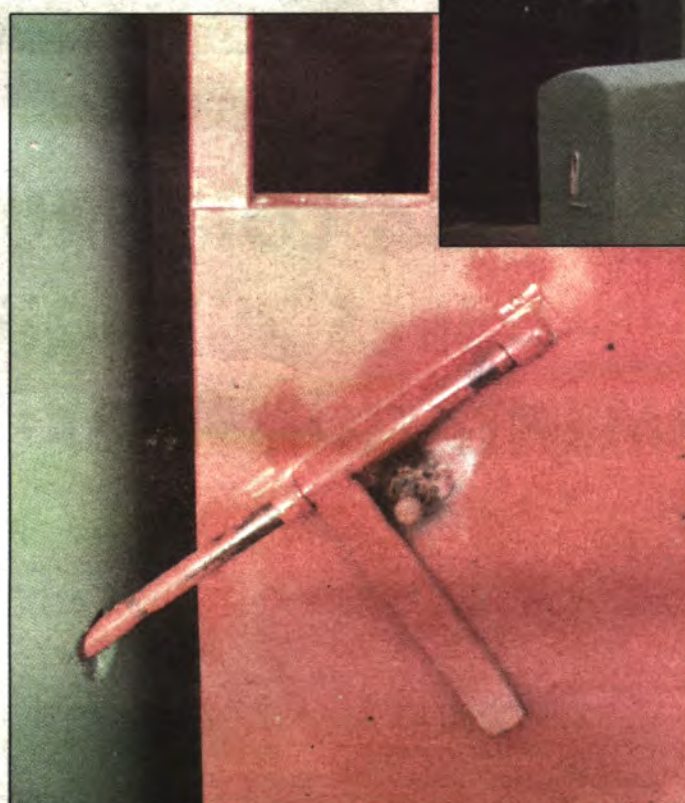
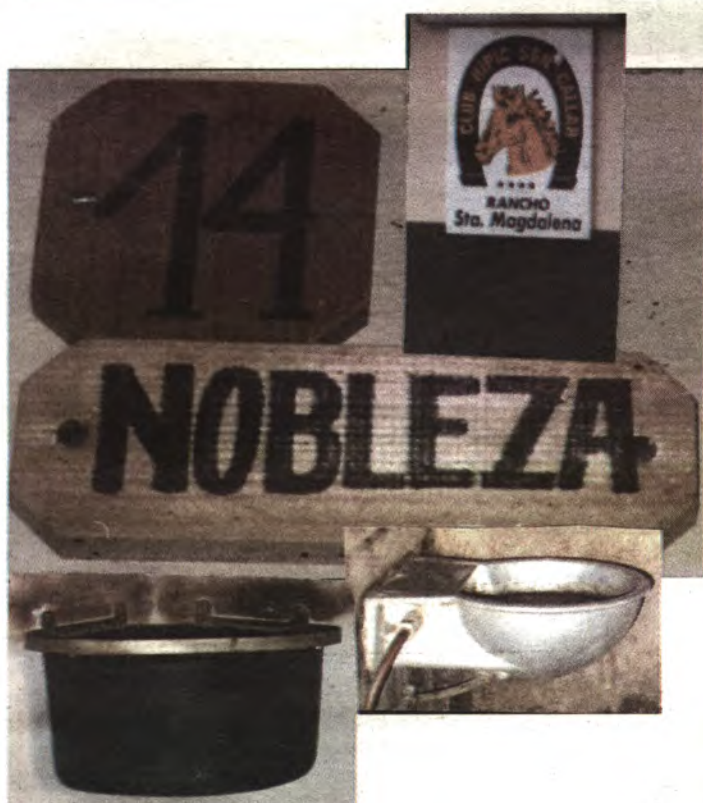

Líder Balear
Calidad y Servicio

Ctra. Felanitx a Petra, km. 1 • 07200 Felanitx
Tel. 971 58 20 61 • Fax: 971 58 31 09
E-mail: lamasa@teleline.es
Internet: <http://www.ladrilleras-mallorquinas.com>

"Coses ben fetes" AVUI: UN RANXO

**VAL MÉS
UNA
IMATGE
QUE...**

Obres son amors i no bones raons. Els amics que donen obres per fer, demostrant que t'estimen de veres.

A Nadal, els proveïdors, sa barallan en portar, als encarregats d'obres, caps d'obra, aparelladors, arquitectes, etc... petits y no tan petits regalets, que feren que durant tot l'any, tinguin, un tracte preferent, es a dir, esperaran menys a l'obra per ser rebuts, s'en recordaran d'ells a l'hora de demanar presupostos i ofertes, seran saludats a l'obra de manera mes cordial... etc...

Lo cual, no du a obrir, amb aquests regals, les portes a mangarrufas. Avui en dia, qui més qui manco, no va d'hosties sense consagrar.

La professionalitat, de cada vegada mes, es sana i neta, gràcies a Deu... llevat de quatre exepcions, que ho pagaran car, pasat demà.

A Nadal, a las obras, no hi ha llumets, que s'ensenguin i s'apaguin, emperò els obrers, tècnics i constructors, al ser de carn i os, al ser humans, els seus corets bateguen mes fort que mai. Uns, perque ja somien, el dia que partiràn a las sevas terras - pasar Nadal, a veure sas families a la Peninsula, al Marroc, al Senegal, etc.. altres perque tenen previst festes familiars, sempre molt agradables i altres els batega fort el cor, perque han de pagar l'extraordinari de Nadal i ancara no li han conformat la certificació d'aquest mes.

La previsió, es molt impor-

tant, si vols tenir un bon Nadal. Els que han de viatjar, han d'agafar els passatges mesos abans, sino en pasaran un fum, per poder sortir de Sa Roqueta.

Els que han de pagar l'extraordinari de Nadal, si no han fet previsió, no en pasaran un fum, seran un autèntic funeral. Sort que sempre tenim companys de tasca que mos acceptaran una o dues lletres i aixi podrem sortir del pas, fins... pesat demà.

A la Construcció, els materials son la materia fonamental, pero per sort es molt més important el component humà, autentica ànima de l'obra. A les obres, de vegades hi ha xispes, xispetes, em-

prenyadures, paraules dures, paraules menys dura, pero al sortir de l'obra, nomes ten records de lo bo, de lo dolent... pels a la mar.

'Me fa gràcia, que cuant per davant una obra acabada, ben feta i ben parida, pasa un ma-

nobre d'obra li digi a la seva dona i fills "Aquesta obra l'he feta jo" pasi el seu oficial i digui als seus orgullosos fills i dona "Aquesta obra l'he feta jo". Passa l'encarregat i el mateix, passa l'aparellador, igual, passa s'arquitecte i casi igual "Aquest edifici l'he parit jo i l'he fet jo".

Tots estan orgullosos, tots contens, tots units, es que les obres fan equip, ensenyen a treballar en grup. Tots des del manobre a l'arquitecte mos necessitam per dur a bon termini el projecte. Cada un, al seu lloc, cada qual en la seva responsabilitat.

Lo que encare hem d'aprende els de les obres, es a dir, quant una

obra no ha sortit be o hi ha hagut un fracàs: "Aquest fracàs l'he fet jo".

Aleshores crec hauré arribat a la plenitud humana, solidaria a l'equip de l'obra. Els que hem fracassat a obras, sabem que els fracassos uniesen mes que els èxits. O no?

En fi, es Nadal, prest comensara al 2002, l'any de la sort?, almanco es capicua. Al 2002 sera l'any de l'esperança, que farem, lo que no hem pogut fer, lo que no mos han deixat fer, no hem sabut fer aquest any.

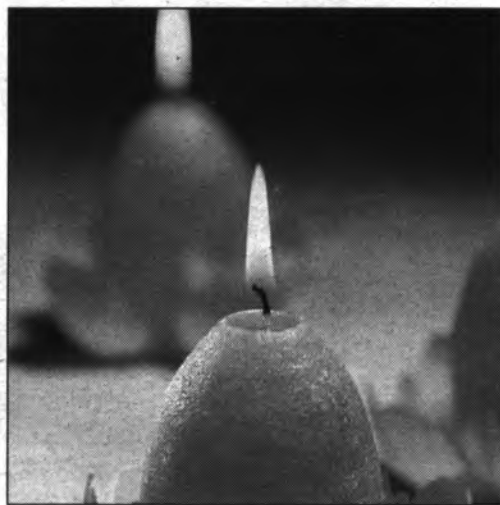
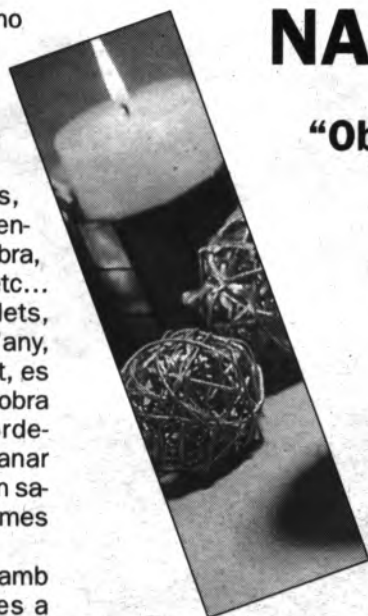
El joc net i la confiança, son vitals a l'obra i a l'equip executor. A las Magestats d'Orient, que enguany vendran de mal humor i no estaran per moltes bromes, per la guerra, per las Torres Bessones, per las putadas que s'han fet, an l'excusa que cercaven a un tal Bin Laden, etc... els demenarem **1 kg. de comprensió, 2 kg. De solidaritat, 4 kg. De professionalitat i 10 kg. De l'esperança que tendrem el 2002 el SENY suficient, totas las forças vives be siguin polítiques, sociales, econòmicas i de la masmedia** de sa nostra estimada Comunitat Autònoma.

Estan segurs, estiguin segurs que **¡Mos ensortirem!** Vaja si mos ensortirem. **Som, mos han fet, un poble lluitador**, hem aconseguit ses coses a basse de dedicació i esforços. Quant venguin maldonadas, hem de posar... això mateix. Cadascú que posi els atributs que tengui i ¡Endavant el 2002!

GASE

NADAL A LAS OBRAS

"Obres son amors i no bones raons"

Melchor Mascaró, S. A.

**EMPRESA CONSTRUCTORA
OBRES PÚBLIQUES
PAVIMENTACIONES - EXCAVACIONES**

Carretera de Palma - Artà, km. 49, 600 • Tel. 971 843 818 (4 línies) • Fax: 971 553 111

07500 MANACOR (Mallorca)

CONSTRUYA DECORANDO

CALIDAD, GARANTÍA Y EXPERIENCIA PARA
CONSTRUIR, DECORAR Y DISFRUTAR SU CASA

GD DURAN
MATERIALES DE CONSTRUCCION

KALDEWEI
Europe's n°1 in Baths

BISAZZA
DESIGNS

HANSA

GROHE

DURAVIT

GEBERIT

WECK®

**DORN
BRACHT**

hauraton

AXOR
hansgrohe

HOESCH
Design

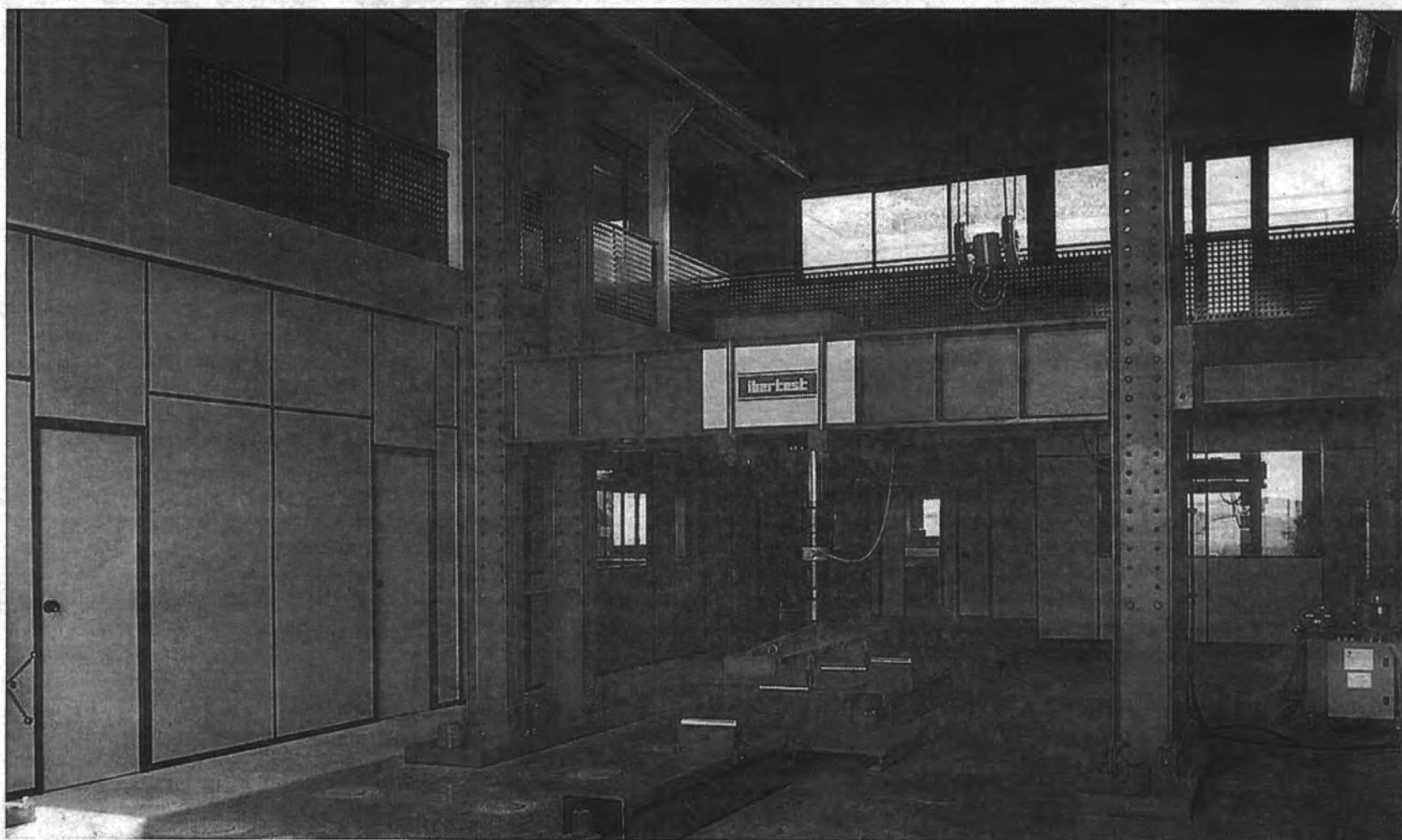
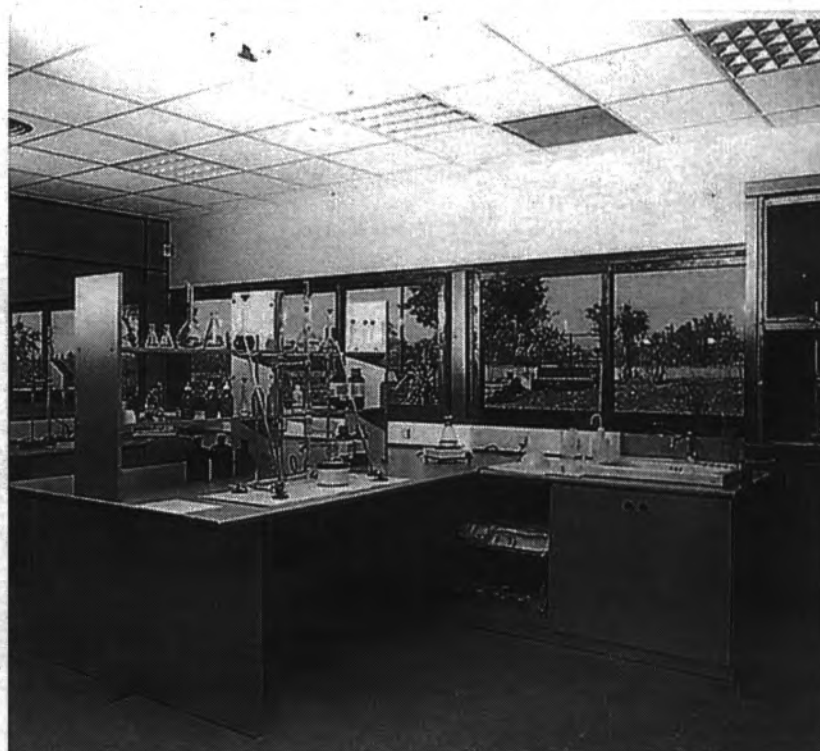
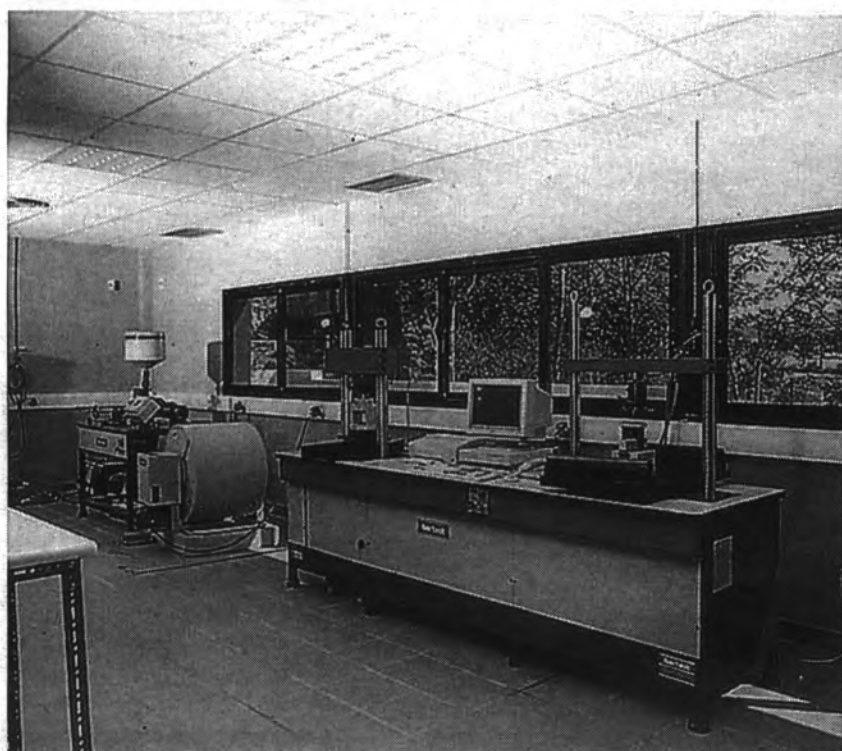
C/ Illes Balears, 44 Pol. San Bugadellés
Tel. 971 69 96 96 - Telefax. 971 69 95 15
07180 - (Santa Ponça) CALVIÀ

C/ General Ricardo Ortega, 71
Tel. 971 46 00 00 - Fax. 971 46 04 41
07006 PALMA DE MALLORCA

C/ Salado, s/n. Coll d'En Rebassa
Tel. 971 745 745 - Fax. 971 49 01 95
07007 PALMA DE MALLORCA

www.gduran.com
e-mail: gduran@gduran.com

CONTROL DE QUALITAT EN EDIFICACIÓ

LABARTEC, S. L.

SOCIETAT UNIPERSONAL

laboratori d'assaigs

Telèfons 971 297 150 - 971 297 512. Fax 971 297 356
Francesc Vallduví, 1. Polígon Industrial Ca'ls Eneigistes
07011 CIUTAT DE MALLORCA

Tel. 971 559 037. Fax 971 559 254
Ferrers, 17. Polígon Industrial de Manacor
07500 - MANACOR

COLEGIO OFICIAL DE APAREJADORES
Y ARQUITECTOS TÉCNICOS
DE MALLORCA

Miembro de

ASOCIACIÓN DE LABORATORIOS
ACREDITADOS DE BALEARES

Libres

Javier Macías. Presidente del Centro Empresarial-Cultural, Mallorca

De sorpresa en sorpresa vamos registrando las contradicciones, llegando al *summum* al enterarnos del sistema que existe para salir de la cárcel cuando tiene que cumplirse una larga condena. Un interno a pesar de haber cancelado su deuda con la sociedad pero debido a que tiene ciertas anomalías en los cromosomas X e Y, suele volver a las andadas, lo pero es que a causa de esta reversión pueden caerle hasta 12 años. Cautivo de su naturaleza se mira en el espejo y pregunta: "¿Y por qué yo?", ningún problema, los presos con penas extensas han encontrado un método para que la justicia en su infinita misericordia les ponga en libertad, por más que no les sirva de gran cosa. Simplemente tienen que coger el Sida y a velocidad de vértigo entrar en la fase terminal.

(El porqué en la cárcel se contrae esta enfermedad, se ve que es un tema que no interesa demasiado en el Congreso de los Diputados). Constatado el hecho, el comité de vigilancia del Centro penitenciario muy profesionales ellos, teniendo en cuenta los agravantes y los atenuantes, en dos folios a una sola cara y en papel timbrado, al llegar a los considerandos manifiestan que el interfecto puede irse a morir con los suyos.

Este ha sido el caso de la española Isabel Luque, encerrada en la cárcel de Quito, que gracias a la magnanimidad del Congreso de Ecuador y a la vista de su avanzado estado de degradación por los efectos del Sida, le han concedido el indulto. Una mujer joven, con el rostro devastado y una mirada desafiante para saber si tienes el coraje de posarte en sus cuencas, vuelve al hogar.

Disponiendo solamente del 25% del importe de los dólares que se pretende destinar al escudo antimisiles, - mayúscula tontería que el presidente Bush quiere poner en marcha para devolver el favor a la industria armamentística que tanto le ayudó a "ser cosa", pero sin que se mencione su inoperancia, cuando al de enfrente se le ocurra enviar un centenar de señuelos unos segundos antes de disparar los proyectiles que destruyen -, se podría establecer en el íntegro de las cárceles de la tierra programas personalizados de recuperación, al objeto de que seres humanos identificados con un número vindiquen su autoestima. Acompañándole por el corredor de la muerte el que nuestro compatriota Joaquín José Martínez se marchó por los pelos, el capellán de la prisión aseguró al mejicano Juan Raúl Garza que iba a ser ejecutado con una inyección letal: "Hijo mío, dentro de unos momentos estarás libre". Teniendo en cuenta su destino, no es casual que la camilla en donde les inmovilizan para sacrificarlos tenga la forma de cruz.

A Juan Luis Gamundí, que tanto ama a las personas sin suerte.

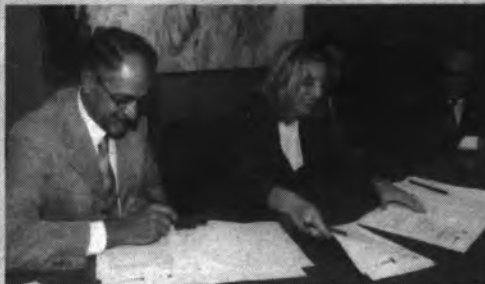
Un cordial saludo,

Javier Macías

Convenio para instalar placas solares en hoteles

La batlessa de Calvià, Margarita Nájera y el conseller de Innovació i Energia del Govern de les Illes Balears, Priam Villalonga firmaron el pasado día 5 de noviembre dos interesantes convenios, uno para instalar placas solares en los hoteles y otro denominado "Tu ets el centre de formació" para posibilitar el acceso a la formación de los adultos a las nuevas tecnologías.

La batlessa de Calvià junto a Priam Villalonga, conseller de Innovació i Energia del Govern

Energía

El primer acuerdo, encaminado a promover energías renovables en la industria hotelera, ha sido propuesto a todos los establecimientos hoteleros para que poco a poco se vayan incorporando a este proceso. Actualmente son 24 los que han aceptado. La Consellería invertirá 20 millones en el proyecto que permitirá frenar el excesivo consumo de energía eléctrica.

Nuevas tecnologías

El segundo, se realizará mediante programas de auto-aprendizaje, horarios flexibles y la descentralización de los servicios formativos. Los destinatarios son todas las personas del término en general y en particular los alumnos de la Escuela de Adultos y los de los programas de formación profesional ocupacional del IFOC.

El presupuesto total es de 45 millones de pesetas de los que el Ajuntament aporta 35. CG

**Es nostro SIURELL, és es nostro símbol o sa nostra valència?
Mos dóna senyal d'identitat o té un preu com naltros?
A mi em toca un peu si és un símbol o una valència, mentre piti, mentre me doni a menjar, mentre hi hagi seguretat, mentre hi hagi pau...
QUÈ SÓN DE GUAPOS ELS NOSTROS SIURELLS!
QUÈ DE GUAPA SA NOSTRA COMUNITAT QUAN PITA!**

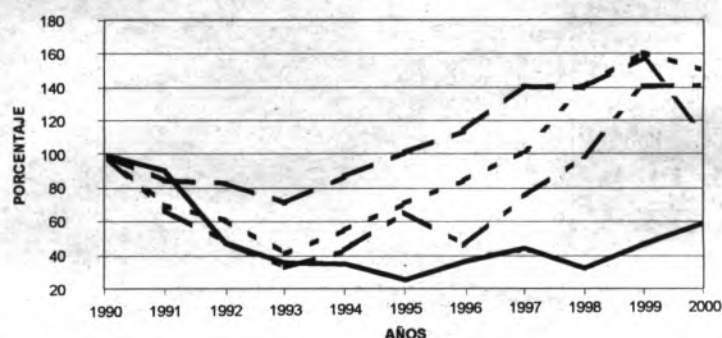

CUADRO RESUMEN ACTIVIDAD EDIFICATORIA ULTIMA DECADA

MALLORCA

AÑOS	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998	1999	2000
OBRAS VISADAS	100	84,60	83,10	70,90	86,05	100	112,26	138,87	137,86	155,15	110,63
VIVIENDAS VISADAS	100	69,92	60,92	40,66	54,10	69,72	82,91	99,82	137,80	158,89	147,84
VISADOS AMPLIACION/REFORMA	100	259,60	326,43	287,53	392,64	383,04	479,80	551,62	530,92	546,63	552,37
VIVIENDAS INICIADAS	100	66,95	47,53	32,83	42,05	64,38	44,26	72,89	96,19	138,50	138,60
VIVIENDAS ACABADAS	100	90,52	47,06	35,17	34,00	24,28	34,70	42,23	30,15	44,12	56,13

CUADRO RESUMEN ACTIVIDAD EDIFICATORIA ULTIMA DECADA

! QUIN TEMPORAL, DÉU MEU !

per Joan Lluís Gamundí i Seguí

La mort d'un taxista: Jose Luís Blazquez Oregón i de Vicente Chinchilla Hernández.

Jesús, bon Jesús, quin temporal que vàrem tenir els últims dos dies, deu i onze de novembre '01.

Un altre que ens castiga. Un altre que deu estar empenyat amb nosaltres i ara que per aquí les coses van fluïdes, sempre passa igual, s'aprofita i diu... idó "I JO MÉS" i ens fot una castanya destrossant físicament les nostres illes i algun familiar d'un taxista mort.

Aquest col·lectiu de taxista, sofrits i necessaris en la nostra turística societat, són imprescindibles i aquest puta temporal, s'ha cobrat la vida d'un home lluitador, fins a les darreres conseqüències, un home que a pesar de l'infern de nit que feia, ell professional del taxi, ell persona que si hagués estat conseller, director general, frare o taliban hauria sigut encomanat a una medalla al mèrit del treball, però com que solament era un taxista... Ha sortit als diaris, la gent ha dit: "pobret" i "Finis coronat opus". I la seva família? i els seus amics? i la dignitat d'haver mort amb les mans al volant?, a on és la proposta d'homenatge? És clara la manifestació d'orgull professional del col·lectiu?

Si jo fos fill seu, m'agradaria que se'l recordes com un home que en una nit de tempesta, complit la seva obligació i la necessitat de la societat, va morir i sen va anar sense despedir-se dels seus, sense dir-los únicament: "tranquils, això de la mort no és res, si llevam l'egoisme. Ja ens trobarem, però no ploreu, basta que sempre em dugeu al cor, que és la part que més aprop duim a la gent, que estimam de veres. És el nostre íntim sagrari.

És que de vegades, els mallorquins els mos trepitjam. La meua "Teta" Juanita, quan va complir 50 anys de servei a ca meua, d'estar amb nosaltres em va dir, dins la seva innocència i ximplera: "J.L. a mi quan em faran l'homenatge com feren a Lola Flores? Jo, he treballat molt aquests 50 anys. L'únic consol que tenc és que vos estim molt i estic molt bé. Quan et mir, et recordo de petit i estic molt contenta de veure't be, però no entenc perquè a la Lola Flores se li dona l'ordre de Isabel la Catòlica als 50 anys i a mi ningú em diu res. Me estimes J.L.?"

I és que, es clar, aquest poble nostre, com diuen, el poble que "va fer la guerra", està ple de persones que avui al 2001, al segle següent de la guerra, ja no són pràcticament d'aquest món, no entenen res, els seus principis ja han tocat fort, la gent per la mort d'un taxista ja no s'impressiona.

Idó a **S'ESTEL**, a n'és seu suplement i tot el grup de redacció, si. Li volem dir a ell, que segur que ens sent i ens mira a veure que punyetes feim, dir-li: "¡Ole, es teus collons!". Fins prest.

A sa família i amics, el nostre condol i el consol, de la mort amb les botes posades, va morir amb les mans al volant. Per un taxista, que sa sent la suor per les mans quan condueix amb tempesta o quan senzillament plou. És i ha de ser la millor i digna mort. Una forta abraçada Jose Luís, que descansis en pau amic.

AJUNTAMENT DE CALVIÀ, EXEMPLE A SEGUIR!

Més sort, en quan a actes, dol i manifestacions de condol, va tenir *Vicent Chinchilla Hernandez*. Membre de les brigades de l'Ajuntament de Calvià, casat, pare d'un "bonbón" de nina de dos anys, que devers les cinc de la tarda, del passat 11 de novembre al ca-

rrer: *Rei Sancho de Santa Ponça*, a on treballava il·lusionat perquè l'havien avisat, tot orgullós ell, li va caure un arbre a sobre i li talla la vida i la il·lusió. Les circumstàncies varen segar la vida d'un pare en tota una vida educativa i protectora, en la seva avui destrossada parella. En la quantitat de fills de puta que hi ha, perquè Déu meu, teniu que endurvos sempre de lo bo, lo millor.

L'Ajuntament de Calvià, sensibilitzat moltíssim per aquest fet, sobre tot la grandíssima batalla, *Margalida Najera*, va convocar un Ple Extraordinari el dia 12, al dia següent i es varen prendre entre d'altres les següents mesures:

-Ses banderes estaran izades a mitja asta, durant tres dies.

-Suspendre qualsevol activitat lúdica o festiva.

-Celebrar una concentració de 5 minuts, durant 5 dies, a la entrada de l'edifici principal.

I altres actes oficials, encaminats a que la Mútua General de Seguros, donaran raspall econòmic a la dona viuda, per poder aturar part del cop.

Jo, per casualitat aquest dia vaig dinar a les tres, al menjador de l'Ajuntament i vaig ser testimoni de lo afectats que estaven, tan polítics, com companys, funcionaris i laborals i sobre tot els companys de les brigades. Bastava mirar-los a la cara i als ulls, per veure que estaven realment afectats. Na *Margalida Najera*, els va convidar a tots a un dinar, perquè es sentissin plegats i junts i poguessin dur millor la tristor de desemparació i la gran amargura de perdre un company i no es sentís sola la dona d'en Vicente i el seu bombonet de nina.

Margalida Najera, tot el consistori, funcionaris, laborals, policia municipal, i personal de brigada feren un acte de amor, amistat i reconeixement e qui no va tenir sort a n'aquesta vida.

Des d'aquestes fulles, donam el condol a les viudes, fills i amics, tant a n'aquest membre de les brigades de Calvià, com a n'és taxista.

Jo creia, pot ser equivocadament, que la agrupació de taxistes, per les manifestacions, que feim quan els diners ens fugen, que eren solidaris i feien un cos, Idó bé, a n'aquest cas crec, no ho se ben cert, que la dona, fills i amics esperaven un poc més d'aquests aferrats taxistes que minut a minut, es juguen la vida per nosaltres.

Molts es demanaran, QUE TÉ A VEURE AIXÒ, en un suplement de Construcció-art-decoració?

La resposta es tan senzilla que no se si cal explicar-la.

Te a veure, amb la meua filosofia de la vida i com jo soc el director i l'editor d'aquest suplement i em conec, si no ho hagués escrit, no podria dormir tranquil i a mi m'encanta dormir tranquil.

Adéu, Jose Luís i Vicente, fins quan Déu vulgui, esper que el vostres íntims i amics mai os oblidin del seu sagrari del cor, el sagrari dels amors i dels odís.

Alá, hablará en catalán

Javier Macías

Lo lamento, pero el provocador ha sido el consejero en cap de la Generalitat de Cataluña, Artur Mas, al manifestar que no le importaría tener una nieta musulmana si hablara en catalán. Por lo que se ve, es más importante que pueda llegar a leer a Josep Pla y a Salvador Espriu a que mantenga viva "su identidad", de forma que permanezcan en su memoria los versos de Abul Kasim Omar o las hazañas de Almanzor. Por más que se trate de dos bellas lenguas, lo ideal es que este bebé pudiera cubrir ambas parcelas y con prioridad debido a la necesidad de respetarle como persona la proveniente de su origen.

Los niños árabes lo tienen crudo como no aprendan el catalán, ni el pan ni la sal. Quien más, quien menos, sabe que el catalán es una lengua apoyada con subvenciones e incentivos, debido a la ingente cantidad de dinero que se está disponiendo en cursos, cofinanciación de carteles comerciales y empleos condicionados para obtener su imposición. Franco empleó métodos coercitivos para alcanzar idéntico objetivo pero de sentido contrario y los demócratas no estábamos de acuerdo, la Warner se ha negado a autorizar el doblaje de la película, "Harry Potter" al catalán y hemos de convenir que es una majadería. Respetar las reglas de la necesidad y observar cómo responden las neuronas y la memoria colectiva en la acep-

tación de un lenguaje, parece que sea la obligación de los gestores públicos.

Volviendo al señor Mas, donde ha llegado al sumum de la incongruencia en la entrevista que le realizaron en RTVE, es cuando se ha referido al patriotismo. Al poner en solfa el que está impulsando el P.P. de carácter institucional y que será el título de una de las ponencias de su próximo congreso, no vacila en exponer su distanciamiento a que se regule oficialmente tal y como ocurre actualmente en U.S.A., ya que sería algo así como establecer una norma en un tema de emociones subjetivas.

Totalmente de acuerdo, pero querido conseller si hay una clase dirigente que fomente el amor a la tierra con tratamiento político es con toda seguridad la catalana, ya que a las primeras de cambio y con el pretexto de una manifestación en la plaza de Sant Jaume en Barcelona, cuando nos recreamos con el ondear de las banderas las únicas que se ven, "sólo son las de la tierra". A mi particularmente me encanta, pero también me gustaría ver la española, la europea e incluso las de otras comunidades que con la aportación de sus mujeres y hombres han conseguido uno de los pueblos más interesantes de nuestra geografía.

El patriotismo americano es otra cuestión. Una gran mayoría de sus ciudadanos no han practicado el análisis del porqué se ha llegado a producir la catástrofe del 11 de septiembre, dejándose llevar por el efectismo: redoble de

tambores, muchachos impecables con gorra de plato que saludan marcialmente al féretro, discurso, disparos al aire y doblaje con exquisita minuciosidad de la bandera que se entregará a la madre del joven muerto, quien la recogerá con el rostro anegado en lágrimas. Terminada la función, a correr a la rueda de prensa que ofrece el secretario de Defensa, para saber si ya han cogido a Bin Laden. El interrogante: ¿no había otra manera de resolver la cuestión?, ni se lo plantean.

Más allá del bien y del mal, Alá, el misericordioso, consciente de la cantidad de niños que se están quedando sin padres en Afganistán, después de oír los consejos de los querubines y previa consulta con su tocayo, Dios, al objeto de halagar los corazones de las familias catalanas y garantizarse que adoptarán el mayor número de infantes afganos, no ha vacilado en autorizar el que a partir de la fecha las llamadas a la oración que se realizan periódicamente a través de los minaretes, así como la lectura de ciertos pasajes coránicos se efectúen en catalán.

Se sabe que con esta medida independientemente de congraciarse con el sucesor del señor Jordi Pujol, su decisión tiene un objetivo de mayor alcance. Pretende que uno de los pueblos más laboriosos de la tierra, colabore financieramente y con expertos en la reconstrucción de la nación afgana, tal y como hizo E.E.U.U. con Corea y Vietnam inmediatamente después de machacarlos, o como

está haciendo actualmente el hombre con la tierra, que sin dejar de contaminarla producto de llenar la atmósfera con dióxido de carbono o ensuciar los mares con los desechos del afán consumista, ha creado uno de los mejores

negocios del momento: la industria de la preservación del medioambiente

Javier Macías

POSTDATA:

Amigo Javier: Gracias por este artículo. No podemos compartir tu criterio, de todas formas lo publicamos ya que, cuando se escribe como tú, convencido y en coherencia con tu vida, tus formas y tus modos, es un artículo sincero.

Gracias, mil gracias Javier. Le debes un café al editor, todos creíamos no te lo publicaría, pero ya conoces a JOAN LLUIS, es muy plural y siempre amigo de sus amigos.

JUPE
P R E F A B R I C A D O S

Avda. Sta. Margarita, 62.
07440 Muro (Mallorca).
Tel. 971 53 70 00
Fax. 971 53 70 25

INDUSTRIAS MAIRATA, S.A.
CARPINTERÍA METÁLICA

P.V.C. BALEAR, S.A.
CARPINTERÍA EN PVC

Ctra. de Manacor, 272 • SON FERRIOL • Palma • Tels. 971 428904 - Fax 71 429178

**LA FEINA BEN FETA
ES BASA EN:**

- L'ESFORÇ
- LA PROFESSIONALITAT
- EL BON SERVEI

EUROGRUP GAMDI

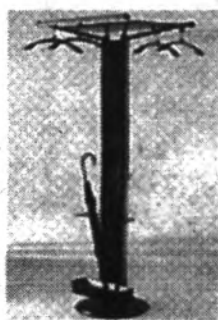
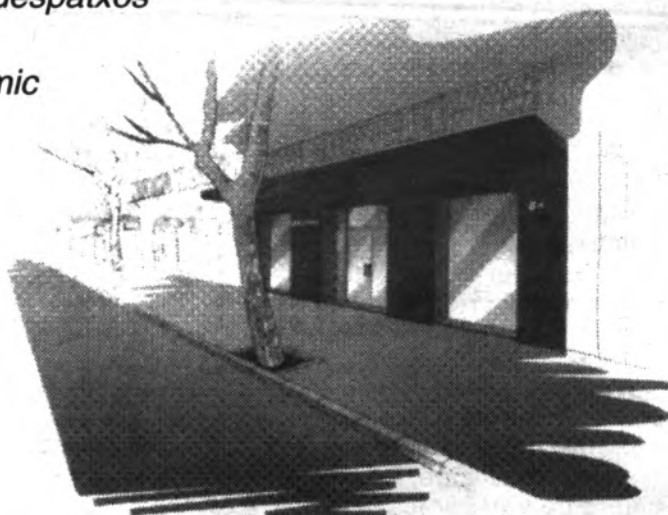
FIBROTEC, S.L.

Sucrers i Candelers, 36
Polígono Son Castelló
Tels. 971 43 13 85 - 971 43 02 79
Fax 971 43 21 76
07009 - PALMA DE MALLORCA

gilet oficina

FRANCISCA GILET ESCULDERO

- Estudi integral d'oficines i despatxos
- Cadiram dinàmic i ergonòmic
- Biblioteca
- Col·lectius

Via Alemany, 8-A • 07003 Palma • Tels.: (971) 75 89 49 • Fax: (971) 75 31 35
Fra Vicenç Nicolau, 5 • 07800 Eivissa • Tel. y Fax (971) 31 26 18

Programa Hipotecario

L'ÍNDIX DE REFERÈNCIA
D'UN PRÉSTEC HIPOTECARI
ÉS MOLT IMPORTANT DE CARA AL FUTUR.

PER AIXÓ, LA BANCA MARCH
LI OFEREIX REFERÈNCIAR LA SEVA HIPOTECA
A L'ÍNDIX OFICIAL
EURIBOR HIPOTECARIO

www.bancamarch.es

BANCA MARCH

Pri & Ve

**Serveis i
Comunicació, S.L.**

- . Publicitat en general
- . Creativitat i disseny
- . Organització d'esdeveniments
- . Rodes de Premsa, etc...

Avinguda Sant Ferran, 43-4º
PALMA

Tel. 971 738 232

Fax 971 780 581

Oblidi's de la neteja i gaudeixi del resultat

**LIMPIEZAS
LA PALMESANA**
Limpiezas Técnicas

* RENTAT EN SEC
MOQUETES
TAPISSOS
TRACTAMENT AL
VAPOR, CUINES,
QUIRÒFANS
IND. ALIMENTÀRIES
* TAPISSERIES
TURISMES I
AUTOCARS
* NETEJA AUTÒMATA
D'ESCALES
MECÀNIQUES ETC...

**LIMPIEZAS
GARAYALDE**
Limpiezas en General

* HOTELS
* OFICINES
* INSTAL·LACIONS
* OFICIALS
* FÀBRQUES
* CENTRES
COMERCIALS
* GRANS
SUPERFÍCIES
* COMUNITATS
...ETC.

OFICINA CENTRAL: C/. Andrea Doria, 4 - 07 014 Palma de Mallorca - E-mail: garayalde@redestb.es

Tels. 971 45 41 12 / 971 45 59 57 - Cont. 971 45 45 02 - Fax: 971 45 47 08

Més de trenta al·legacions a la moratòria del consell

Més de trenta ciutadans, col·legis professionals, ajuntaments i associacions empresarials han al·legat o han publicat un informe sobre la moratòria urbanística aprovada a finals del passat mes de juny pel Consell de Mallorca.

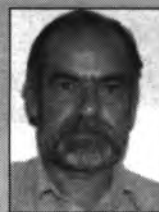
Entre els ajuntaments s'han anomenat els de Llubí, Palma, Sa Pobla, Andratx, Calvià, Pollença i Ses Salines. En quant a identitats, destaquen El Grup Balear d'Ornitologia i defensa de la naturalesa (GOB) o la camera de Comerç, Indústria i Navegació.

També han al·legat les Associacions Empresarials directa o indirectament lligades al sector de la construcció com les que representen a les empreses auxiliars de la construcció, de la fusta, del moble, del treball de la pedra i el marbre, als promotors i als empresaris especialitzats en instal·lacions elèctriques o de fontaneria, entre d'altres. També la patronal que les engloba a totes, la **CAEB** ha presentat al·legacions.

La conselleria d'obres públiques també ha publicat el seu informe així com diversos promotors privats a títol individual.

Qui resulta ser afectat?

Professió o treball	Nº Persones
Arquitectes	710
Aparelladors	780
Enginyers de telecomunicacions	100
Promotors (professionals)	300
Constructores	1200
Subcontrat./autònoms picapedreratge	11632
Picapedrers	43144
Empleats en distribució anteriors	372
Transportistes	720
Fabricants de formigó	133
Fabricants derivats del formigó	391
Fabricants d'elements ceràmics	122
Excavadores	316
Canteres de pedra i grava	202
Laboratoris	120
O.C.T	42
Fontaneria i sanitat	2043
Electricitat	2480
Pintors	372
Ascensors	148
Vidriers	203
Fusters	749
Ebanistes	328
Fusteria Metàl·lica	1287
Delineants d'Arquitectura	590
Administratius Gabinetes Tècnics	1140
Prevenió de salut i Seguretat Laboral	39
API	988
TOTAL	70651

La construcció i els immigrants

Antonio Tarabini
Opinions de GADESO

L'illa de Mallorca ha experimentat en els darrers quaranta anys importants canvis en els trets, característiques i estructures de la seva població. Entre ells destaquen els efectes dels canvis de la dinàmica natural que inclou l'evolució de la natalitat i la mortalitat i dels fluxos dels moviment migratoris. Un altra dels trets característics de les estructures per edats, és el progressiu envelliment de la població que provoca una cada vegada més important presència de persones de 65 i més anys. Des del 1981 al 1998 es va registrant un alt decreixement del nombre de joves de menys de 15 anys i a la vegada un considerable augment del nombre de persones de 65 i més anys.

1. L'illa de Mallorca registra en els seus darrers 10 anys el major índex de creixement absolut de la seva recent història.
2. El 95 % de l'esmentat augment de la seva població absoluta en els darrers 10 anys es deu a nou ressorgiment dels fluxos migratoris.
3. La dinàmica natural de la població de Mallorca mostra un feble i escàs creixement natural, fet que s'ha de relacionar amb un descens del nombre de naixements i un manteniment de les defuncions. La taxa de fecunditat registrada es de 1.3 fills per dona a l'actualitat. Aquesta darrera representa un índex molt inferior al 2.1 fills per dona que serien necessaris per assumir el mínim nivell de reemplaçament.

En el Baròmetre GADESO es pot observar els paràmetres més significatius de la dinàmica demogràfica de la població mallorquina en els darrers 8 anys.

«Destaca l'escassa importància del creixement natural registrant en l'esmentat període, ja que

representa un percentatge inferior al 10 %. Per altra part en el quinquenni 1991-96 el saldo migratori representava el 91,06 % del creixement absolut de la població de Mallorca, xifra que encara s'incrementa més en el període 1996-99, en el que la variable de la immigració arriba al 95,78 % del total de l'augment poblacional. Aquest fet s'ha de relacionar amb la acceleració del procés migratori en els darrers 10 anys, coincidint amb la bonança econòmica que registra l'illa de Mallorca. Aquesta apareix lligada a un cicle econòmic en el que s'experimenten pautes d'alt creixement econòmic relacionat amb l'augment de la intensitat de l'afluència turística cap a Mallorca i un sector de la construcció que experimenta un important desenvolupament. Aquests fets incideixen en una revitalització del flux migratori de composició complexa que provoca, per una part, un nou ressorgiment de la immigració peninsular, ara més qualificada i d'origen interurbà, i per altra un augment de la immigració europea i una intensificació de l'arribada d'immigrants procedents de països africans i llatinoamericans, en el que destaquen especialment els marroquins.

Des de la perspectiva territorial, el municipi de Palma, és el que experimenta els menors percentatges en el pes de la immigració sobre el creixement demogràfic, ja que el període 1991-96 aquest va resultar el 63'33% i en el 1996-99 el 95%. La part forana de Mallorca, especialment els municipis costaners turístics i els interiors residencials, foren els que reberen la major part dels saldos migratoris. Així, a la part forana el saldo migratori va representar entre 1991 i 1996 el 96'97% del seu creixement absolut de la població, xifra que es manté semblant «96'34% en el període 1996-99.

Que cadascú tregui les propis conclusions.

TASP. BALEARES
Nº Autor. DGS 2649

CABANACH INVESTIGACIÓ, ASSESSORAMENT

Avinguda Jaume III, 3 Principal 1º A esq.
07012 Ciutat de Mallorca
Telefax 971 727 943 – Tel. 971 710 803

SEGURETAT

Joan Carles Cabanach
Director General

ESTRUCTURES, que son moltes vegades, cadavers de empresaris que s'han equivocat o que de vegades s'han passat de llets y no tenen permis d'obra.

MALLORCA, es la reserva, es silo de moltes persones, natives, forasteres i immigrants no comunitaris. **DEL SENY**, dels nostros polítics depèn en gran part el **NOSTRE FUTUR**.

A LA FI TOTA SOLA. Aquesta gavina, ha aconseguit ser lliure en la seva soletat. Hi ha soletats, que mos fan molt de bé, sobre tot per poder reflexionar damunt els nostros fracassos.

VULL VEURE, vull veure el futur real de sa nostra construcció, vui veure per una finestra mes gran, quins resultats duren en las circunstancias actuals, sa Moratoria, s'Ordenació del Territori, etc...

VUI CREURE, que el 2002 sera estable i servirà de sedàs, perque tots es fantasmas que hi ha a la construcció, comensin a caure o a preparar sas maletas, per partir con varen venir, no a arrelar, sinó a desequilibrar el sector.

**VOS HA AGRADAT
AQUEST SUPLEMENT?
ET VOLS ENUNCIAR?**

**IDÒ CRIDA:
646161139**

**No mos tornarem a veure fins l'any
que ve, dons a tots, sincerament:**

Bones Moratorias

Bona Ordenació Territorial

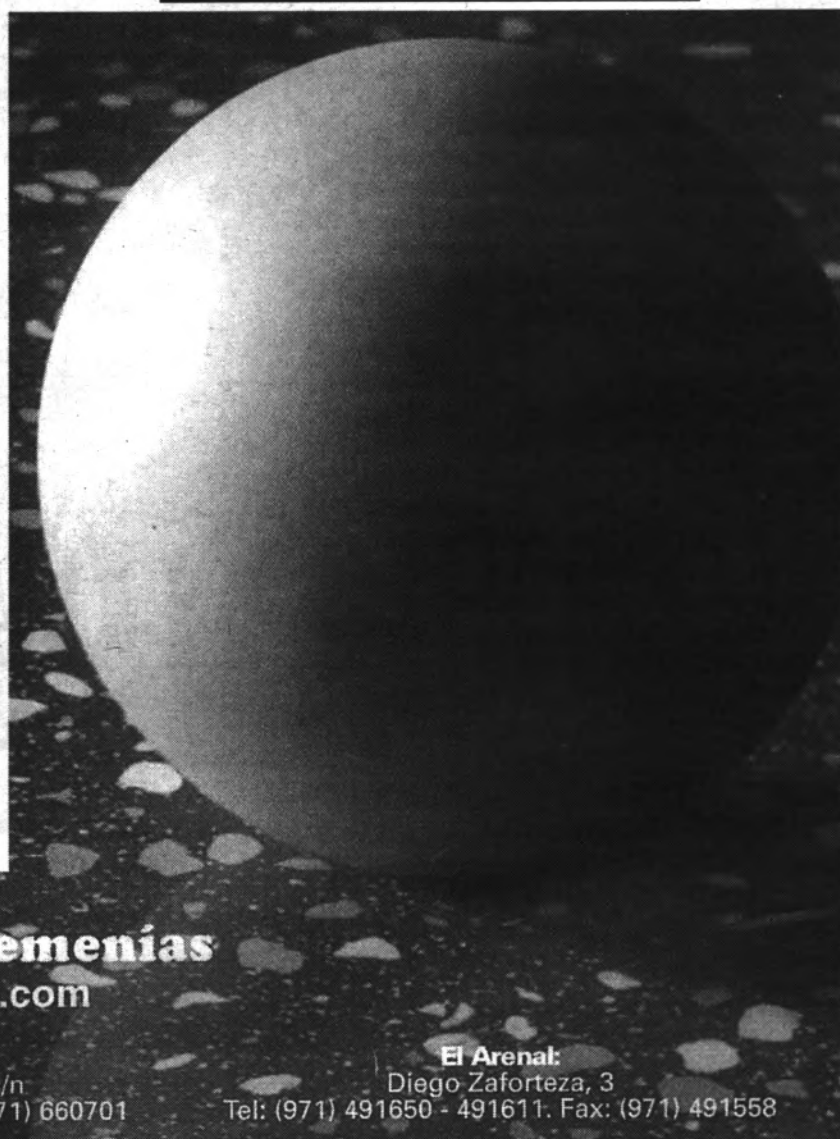
**Perdonau, no sabem en que
pensavem, lo que en realitat,
voliam dir es**

¡BON NADAL

I

MILLOR ANY 2002!

AL GENER VOS ESPERAM

f **almacenes femenias**
www.femenias.com

Polígono Son Castelló (Palma de Mallorca):
Via Asima, 1 Tel: (971) 430484 - 430495
Fax: (971) 206998

Llucmajor:
Ronda de Migjorn, s/n
Tel: (971) 660856. Tel/Fax: (971) 660701

El Arenal:
Diego Zaforteza, 3
Tel: (971) 491650 - 491611. Fax: (971) 491558

Clima natural.

HUMICLIMA

SERVICIO Y GARANTIA

AIRE ACONDICIONADO, CÁMARAS FRIGORÍFICAS Y MANTENIMIENTO INTEGRAL

Camí Vell de Bunyola, 39 Pol. Son Castelló - Ciutat de Mallorca Tels. Oficines 971 431 216 - S.A.C. 971 431 090 - Fax 971 754 751
E-mail: humiclíma@humiclíma www.humiclíma.com

MENORCA • IBIZA • BARCELONA • MADRID • PAMPLONA • VALLADOLID • JEREZ DE LA FRONTERA • LAS PALMAS DE GRAN CANARIAS
STA. CRUZ DE TENERIFE • FUERTEVENTURA • SANTO DOMINGO (REP. DOMINICANA) • FLORIDA (EE.UU.)

TÜV ISO9002

CIUTAT DE MALLORCA

Fa 3 anys que en Miquel Thomàs de Portocristo regenta el Bar Can Joan a la Soledat. És un bar del Barça amb la tovallola del Madrid penjada cap per avall. Tel. 971 278 962 Fa un any que n'Aina Lluia Moia ha obert la botiga de 100 Nanu al carrer dels Trencadors de s'Arenal. Tel. 971 442 926

Fa 30 anys que en Jaume Gomila és l'amo de la Fusteria Gomila a la Soledat. Son pare va obrir aquesta fusteria fa 70 anys. En Jaume te cavalls de carreres a les païses de son Pardo. Tel. 971 270 872

Fa 3 mesos que n'Antoni Villalba de València ha obert la Perruqueria Unisex Villalba al carrer de Pere II, 40 de la Soledat. N'Antoni ha passat els darrers 25 anys de perquer a Estocolm i ara ha tornat a la pàtria. Tel. 871 936 378

Fa 25 anys que en Manuel Cervera de Granada fa fundar l'empresa Aguaten a la Soledat. Amb una desena d'operaris construeix piscines per les grans empreses i per els particulars. Tel. 971 245 939

Fa 5 anys que na Maria Antònia Gost i na Carne García són orientadores laborals del Sindicat USO. També tenen el grup l'Estel d'activitats lúdiques i l'Entreforc que fa feina de formació i inserció laborals. També fan feina amb la immigració i Sotermón, una ONG per ajudar al tercer món. Tel. 971 277 914

Paratges naturals: massís del Garraf i conques de l'Anoia, del Foix i del Gaià

Itineraris, fauna i vegetació

Autors: Xavier Bayer i Cisco Guasch • Col·lecció: Azimut, núm. 23 • Nombre de pàgines: 204 (24 a tot color) • Preu: 2.080 ptes. • ISBN: 84-95684-19-5

En aquest llibre es descriuen itineraris que permeten descobrir la fauna i la vegetació de l'espai geogràfic que comprèn les conques dels rius Gaià, Foix i Anoia, a més de les terres que queden compres entremig d'aquestes conques, com ara tot el Montmell, i també la major part del massís del Garraf i de l'Ordal. Un dels objectius d'aquest llibre és dir-nos que molt a prop de casa nostra hi podem trobar uns paisatges naturals meravellosos, amb tot un seguit de plantes i animals que hi viuen. La pretensió d'aquest treball és ajudar-nos a conèixer l'entorn més proper, i quan haurem descobert uns quants dels petits i múltiples tressors que conté ja n'estarem captivats.

Un segle de castells

De 1900 a 2000 en dades

Autor: Josep Bargalló Valls • Col·lecció: L'Aixecador, núm.

7 • Nombre de pàgines: 152 • Preu: 1.980 ptes. • ISBN: 84-95684-25-X

Aquest llibre, guanyador del II Premi d'Assaig Castellor convocat el 2000 per l'Associació d'Amics Colla Jove Xiquets

de Tarragona, fa una anàlisi del segle XX castellor. L'autor comença fent una introducció dels principals períodes de la història castellor del segle XX, combinant les dades històriques amb la interpretació. La segona part de l'obra destaca la importància del període que s'enceta a partir de l'any 1993 ("Els anys incomparables", segons la denominació de l'autor), que representa la millor etapa, amb diferència i en tots els sentits, de la història castellor. Aquesta segona part inclou un completíssim i interessant tractament de moltes dades estadístiques que recolzen d'una manera empírica les conclusions de l'autor.

Escrits palestins i altres narracions
Premi Altafulla de narrativa curta (1998 - 2001)

Autors: Diversos • Nombre de pàgines: 96 • Col·lecció: Narrativa, núm. 18 • Preu: 1.465 ptes. • ISBN: 84-95684-27-6

Wiebke von Thadden Una filla no és un fill

Empíria Narrativa, 170

La història de les noies, de l'antiguitat als nostres dies, està marcada, gairebé exclusivament, per un únic objectiu: la preparació de les noies -d'esposa i mare- en un món d'homes. La idea segons la qual els nois i les noies han de tenir els mateixos drets és relativament recent i el camí per aconseguir la igualtat ha estat, per tant, llarg i difícil. Gràcies a la seva experiència com a historiadora i la seva habilitat com a novel·lista, Wiebke von Thadden ens proposa, mitjançant un diàleg entre una àvia i la seva neta, una nova lectura de la història de la humanitat que resulta apassionant, perquè no parla de grans esdeveniments ni de personalitats, sinó de les petites coses de la vida quotidiana que han canviat la història.

S'ARENAL DE MALLORCA

Fa un any que n'Aina Lluia Moia ha obert la botiga de 100 Nanu al carrer dels Trencadors de s'Arenal. Tel. 971 442 926

Fa 2 anys que en Joan Ramon i na Maria Lujan regenten el Gimnàs Dinàmic Center a l'edifici Los Soles de s'Arenal de Lluçmajor. Tel. 971 441 596

En David Oliver és el guitarrista del Grup Madelfunk! De Ciutat. Aquest grup acaba de gravar un disc, fruit del Concurs Siau qui Sou celebrat el passat mes d'octubre. Tel. 636 407 156

Fa 3 mesos que en Damià Oliver ha obert la sucursal de la Floristeria Born al carrer Salut de s'Arenal. Tel. 971 440 054

Fa un més que les Germanes Jiménez regenten la Polleria Hamburguesa P.J. a la Plaça de Maria Cristina de s'Arenal. Tel. 971 442 378

En aquest llibre s'apleguen els treballs guanyadors i els respectius accessits de les quatre edicions que fins avui s'han celebrat del Premi Altafulla de narrativa curta des del 1998 fins al 2001. Els autors de les narracions que es publiquen en aquest recull són: Àngel-Octavi Brunet i Las, M. Dolors Maymó i Vilach, Remei Romanos Madriles, Jaume Calatayud Ventura, Josep Planaspachs, Elisabet Moreno, Joan Carles Cardona, Sílvia Baraldés Val, Sandra Comas Anglada i Carme Falguera i Sanz.

Un gall a Balmes

Autor: Lluís Figuerola i Ortiga • Nombre de pàgines: 120 • Col·lecció: Narrativa, núm. 19 • Preu: 1.500 ptes. • ISBN: 84-95684-28-4

Amb el títol d'Un gall a Balmes s'apleguen en aquest

volum relats de Lluís Figuerola. És el segon llibre d'aquest autor editat per Cossetània. El primer fou Creu de cames i en certa manera es complementen. L'eix vertebral d'aquestes narracions és ben perceptible: el pas del temps, la solitud, l'amor o la mort són unes constants que es troben sovint en l'un i l'altre llibre.

Mai, però, Figuerola ho fa servir com a recurs literari, sinó que hi són d'una manera implícita. El que pretén l'escriptor simplement és induir el lector a escrutar la realitat pels camins més diversos. Amb el mateix rerefons, algunes narracions basculen entre la realitat i la fantasia, i d'altres, entre la ironia i l'absurd.

NOVES EDICIONS

La cuina de l'Àvia Remei

(Tercera i quarta edició - 8.000 exemplars venuts)

Autora: Remei Ribas Aguilera • Col·lecció: El Cullerot, núm. 10 • Nombre de pàgines: 176 • Preu: 1.980 ptes. • ISBN: 84-95684-22-5

Carns, verdures, peixos, postres... res se li resisteix a aquesta dona. Tenim a les mans un llibre ple de la riquesa culinària pròpia de les nostres terres; tot un món de possibilitats que ens ofereix la cuina tradicional catalana i que l'Àvia Remei, coneguda sobretot per la seva participació a diferents programes de Catalunya Ràdio, ens presenta d'una manera senzilla però acurada que farà contents tant els qui tot just s'inicien en aquest art com als paladars més experimentats.

Hi ha plats per a tots els gustos, dels més ràpids als més costosos, dels més dolços als més salats, dels més suaus als més gustosos... Tot un univers ple de creativitat, diversitat i menjar sa. Que aprofiti!.

Llibres mallorquins en el Principat

Continuen amb notable èxit les presentacions de llibres de Miquel López Crespí en el Principat. D'ençà el mes d'abril del 2001 totes les presentacions fetes per Lluís M. Xirinacs o pels diversos grups nacionalistes del Principat (especialment per l'Organització Socialista d'Alliberament Nacional- Endavant) han funcionat a la perfecció. Els independentistes catalans d'esquerra ens han informat del gran èxit de la presentació de Xirinacs a Terrassa, amb la sala de gom a gom, plena de joves catalans que volien saber notícies de No era això: memòria política de la transició. El Col·lectiu de Terrassa de l'Organització Socialista d'Alliberament Nacional (Endavant) informava de la intervenció de Xirinacs en tan important acte polític i cultural. Lluís M. Xirinacs, que ja havia presentat l'assaig de Miquel López Crespí a Barcelona, digué (entre moltes altres coses) en aquella ocasió:

«Miquel López Crespí ressuscita aquella literatura política vigorosa dels anys trenta on al pa se li deia pa i al vi, vi. Se situa nítidament del costat dels oprimits, individus i nacions. Té el mèrit de plantejar les dues coses juntes. Supera la nefasta divisió històrica entre llibertaris i nacionalistes. Dóna per suposada la condemna dels opressors de les dues menes. I, sobre tot, esmerça el gran esforç per desemascarar les falses esquerres socials i nacionals.

Tot amb dades fefaents, incontrovertibles. Quina falta feia un llibre així! L'escriu des de la seva perspectiva mallorquina. Això també omple un buit important. Ja voldria jo conèixer algun llibre semblant des de l'òptica valenciana! Perquè, deixeu-m'ho dir, el meu llibre La traïció dels líders és redactat només des de l'angle del Principat de Catalunya.

Més qualitats. Ell, a més d'un gran intel·lectual amb un bagatge bibliogràfic i una producció de llibres propis envejable, a més d'un gran periodista col·laborador prolífic de la premsa, és des de l'inici de la seva joventut un lluitador tenaç en el terreny dur de la praxi política, més de base i més compromesa. També fou represaliat pel franquisme. I, en aquest terreny alhora difícil i arriscat, mostra una rara virtut. Evita exitosament les baralles internes, les rivalitats estèrils i nefastes tan monòtonament abundants entre els grups en lluita des de l'esquerra i el nacionalisme. La seva magnanimitat sobrevola les misèries induïdes per l'opressor prepotent en la barroera marginació a què són sotmesos.

El lector que vulgui viure la reflexió i l'acció necessàries per a l'alliberament de la humanitat té a les mans un llibre que el guiarà sense trampes. El mercadeig prospera enmig de la confusió. L'honestat, en la claredat. Una prova és que el llibre s'està editant, venent, presentant, llegint i aplicant amb entusiasme en els medis juvenils desperts dels nostres Països Catalans». Ω

DICCIONARI DE SOCIOLINGÜÍSTICA

Enciclopèdia Catalana

(Barcelona: 2001)

Què vol dir autoodi? I ecoidiomàtica? Quina relació hi ha entre llengua i autodefinició? Què és la militància lingüística? Quina és la diferència entre llengua útil i llengua necessària? O entre llengua minoritària i llengua minoritzada? Quines menes de bilingüismes existeixen? Quins són els principals autors de la sociolingüística, i quines teories defensen? Quina mena d'associacions són La Bressola o el Ciemen? Quin marc legal protegeix la nostra llengua? Què engloba el concepte de Països Catalans? Quin punt en comú té la nostra llengua amb la llengua berber? En definitiva, què estudia la sociolingüística?

Totes aquestes preguntes i moltes d'altres troben resposta en aquest nou diccionari temàtic publicat per Enciclopèdia Catalana, que té el gran mèrit de ser el primer que es confecciona en el món sobre la sociolingüística, entesa com a ciència interdisciplinària que engloba àmbits tan diversos com la psicologia, la sociologia, l'antropologia, la política, la cultura o la pedagogia. Els autors — Francesc Ruiz, Rosa Sanz i Jordi

Solé i Camardons — han efectuat, al llarg de cinc anys de feina, un gran treball de reflexió crítica a partir del buidatge dels diversos llibres i articles existents sobre el tema arreu del planeta i que esmenten en l'extensa bibliografia. En total, han reunit 1.150 termes sociolingüístics, i d'altres que s'hi relacionen, per tal de clarificar-los i facilitar-ne la comprensió i l'estudi. Va adreçat, per tant, a alumnes i professors universitaris i d'instituts de secundària, així com a dinamitzadors i planificadors lingüístics, a més de les persones interessades en les llengües i la seva relació amb la societat.

El sociolingüista i professor Albert Bastardas, autor del pròleg, destaca la visió àmplia dels autors, la «perspectiva multidimensional que inclou els diversos nivells i fenòmens de la realitat sociocomunicativa», l'obertura que fan envers les aportacions de la sociolingüística més enllà de les fronteres dels Països Catalans, i sobretot la gran tasca de difusió social de la sociolingüística que es pot aconseguir gràcies a aquesta obra pel que fa a possibilitar un «canvi de la consciència lingüística dels individus». Els autors, que ja havien publicat conjuntament *Història Social i Política de la Llengua Catalana* (1996), tornen a oferir un treball acurat i rigorós que no defuig el compromís a l'hora d'escollir i explicar els termes inclosos en el diccionari. Ω

Anna Porquet i Botey

t'agrada canviar?

la sala menjador, el bany, la teva cuina,
les instal·lacions elèctriques, ...

Sol·licitau el
**Pla d'Ajudes de
CA TEVA DE BELL NOU.**

Informa-te'n a la
Direcció General
d'Arquitectura i Habitatge,
carrer de la Palma, 4
www.caib.es

CA TEVA DE BELL NOU
PROGRAMA DE REHABILITACIÓ DE L'HABITATGE

GOVERN
DE LES ILLES BALEARS

Conselleria d'Obres Públiques,
Habitatge i Transports

Quatre illes,
un país
cap frontera

La cultura catalana

Rels: una nova revista de Catalunya

Formen part del Consell Assessor (entre moltes d'altres personalitats de la nostra cultura): Fina Bonet, Dra. en Filologia; Jordi Carbonell, Dr. en Història de l'Art; Miquel López Crespí, escriptor i assagista; Josep-Anton Fernández, doctor en Filologia Catalana; Ricard Salvat, Catedràtic d'Art...

Una nova iniciativa cultural de primera magnitud contribuirà ben aviat a enriquir el panorama de la nostra cultura. Es tracta de la fundació d'una nova publicació d'abast de tots els Països Catalans dedicada a donar notícia, de forma objectiva i independent, de les principals activitats culturals de la nostra terra.

Com diu el manifest fundacional d'aquesta nova eina d'intervenció cultural catalana:

«Els membres que formen el grup de treball que pretén endegar la publicació de la revista Rels està constituït per persones interessades per les manifestacions culturals. La raó que ens uneix són inquietuds professionals i intel·lectuals comunes amb voluntat de cercar a través d'un mitjà escrit formes de reflexió culturals i la seva difusió.

«Els objectius han d'anar encaminats a respondre unes suggestions com la realitat dels Països Catalans, l'actualitat cultural i la crisi present.

«Tractar temes amb la idea de localitzar allò universal i universalitzar el fet local. Des d'aquestes terres cap a fora i viceversa.

«Els tres aspectes els pretenem tractar des de vessants culturals diverses: les idees polí-

tiques, la societat, la literatura, l'art, la filologia, la història i la religió.

«Volem reivindicar el plaer que ens suscita encara la lectura escrita des d'un mitjà que pretén reflexionar una sèrie d'inquietuds i iniciatives, vers una associació i una revista que neix en aquestes terres».

Els membres del consell de redacció de la nova revista catalana són: Adrià Chavarría, llicenciat en Història; Ivan Favà, llicenciat en Història; Thaïs Cloquell, estudiant de filosofia; Lluïsa Cavallé, llicenciada en Belles Arts; Xavier Ballester, estudiant de Filosofia. Formen part del Consell Assessor (entre moltes d'altres personalitats de la nostra cultura): Fina Bonet, Dra. en Filologia; Jordi Carbonell, Dr. en Història de l'Art; Miquel López Crespí, escriptor i assagista;

Josép-Anton Fernández, doctor en Filologia Catalana; Ricard Salvat, Catedràtic d'Art dramàtic... etc, etc.

Aquesta important iniciativa cultural catalana ja ha rebut el suport de les més diverses entitats i publicacions de la nostra terra entre les quals podem destacar: el Centre Català del Pen Club Internacional; Illacrua, revista d'actualitats polítiques; El Contemporani, revista d'anàlisi del pensament contemporani; L'Avant, setmanari del Partit dels Comunistes de Catalunya; Kesse, revista del Cercle d'Estudis Històrics i Socials «Guillem Oliver» de Tarragona; Centre Picasso d'Horta; Grup de «Recerca Filologia i Gènere» de la Universitat de Barcelona... Ω

Servei d'Informació Cultural - Illes

La lletra fosca

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Una gent hi ah al Món
Que ha estudiat lletra fosca,
Això ens crea un norma,
Per dominar el contorn.
És com dur és pa al forn,
I dominar sa flamada,
Tens conta a sa girada,
Mirant els colors quins són.

Per això, aquesta gent,
Que dins el Món se formà,
Els varen estudiar,
Tan estricte reglament.
Les donaven entenent
A qualche cosa fer por.
-Si no creis lo que dic jo,
a tot mal tendreu present.

I tant de predicar-los,
Sa mateixa lletania,
dins el cor los entraria,
Un dimoni furiós.
En misses i en sermons,
El mateix les suplicaven,
A la gent acovardaven,
Criant els més grans temors.

I la gent fanatitzada,
Va perdent tot el control,
A dins molt ample redol,
Aquesta por los ha entrada,
La seva vida han donada,
Per sa consigna seguir,
Diuen "a Alà vull servir,
Ell en el Cel a tots guarda"!

Tres parts del Món ja hi ha,
Que duen aquesta idea,
De la dreta i de l'esquerra,
En el Món pòdeu voltar.

Punts claus es poden trobar,
A on posen resistència,
Això du a l'evidència,
De tot lo món dominar.

Llavors ve el catolicisme,
Un programa mal entès.
No esta gens clar d'on parteix,
La gran divina justícia.
Va posar molt gros conflicte,
Quan Jesús vengué al Món,
El domini de l'entorn
A Jesús el penjaria.

Molts misteris crearien,
Escribes i fariseus
D'aquelles mateixes rels
Es creà el cristianisme.
A Jesús se'l posaria,
Com a símbol respectat
A Ell a la creu penjat,
Del mode que el matarien.

Fent honor en el Sant Pare,
Que en del cel va vigilant,
Tot això ens van contant,
La gent que guarda sa guarda.
Que no canvien de passa,
D'aquest programa que duis,
Viviu dins un Món d'embulls,
Pesats per falsa balança.

Un fre en el gran progrés,
Han duit ses religions,
Els seus avanços, on són?
Los posen de manifest,
Presentant un home llest.
Ells passen el sant rosari,
Mos donen un gran calvari,
Per fer patir a la gent. Ω

El monolingüisme dels espanyols

A l'últim número de la revista de "Muface" -una revista prou rànica, destinada als funcionaris de la "Mutualidad de funcionarios del estado"- s'hi mostra una preocupació nova, fàcilment comprensible i tardana: la preocupació del funcionariat espanyol per la manca de domini de llengües dels ciutadans d'aquest estat. Segons les dades esmentades, més del cinquanta per cent dels ciutadans de l'Estat espanyol són només capaços d'expressar-se en castellà. És a dir, que no dominen prou cap altra llengua com per fer-la servir com a vehicle d'intercomunicació. Clar i ras, que són radicalment monolingües.

Observem que la qüestió deu ser encara molt més preocupant que no els sembla a ells mateixos. Pensem que els parlants de gallec, basc i català som, com a mínim, bilingües. Això implica que, dels quaranta milions de ciutadans de l'Estat espanyol, n'hi ha automàticament devers catorze que queden exclosos del terrible club dels monolingües (devers nou milions de catalanoparlants, prop d'un milió de parlants d'euskara i uns tres milions de persones que tenen competència en gallec). Queden, per tant, vint-i-sis milions de ciutadans que formen el subgrup dins el qual s'hi troben tots els monolingües recalcitrants. Així, doncs, si en el conjunt de l'Estat, els que són monolingües són un cinquanta-tres per cent, dins el seu conjunt natural (ço és, la gent de parla espanyola) deuen suposar, pel cap baix, un setanta o un setanta-cinc per cent.

Evidentment, un país que té tres quartes parts dels seus ciutadans que romanen estrictament monolingües és molt lluny de ser un país preparat per a la vida moderna, per a la integració europea i per desenvolupar-se normalment dins el món del segle XXI. Dubt que a França mateix o a Anglaterra hi hagi un percentatge semblant de persones que siguin capaces d'expressar-se només en la seua llengua.

El monolingüisme dels espanyols posa de manifest dos factors igualment importants: per una banda, que no ha prosperat (perquè no s'ha volgut fer prosperar de cap manera) la doctrina de la pluralitat entre aquesta comunitat de parlants; per l'altra, també posa de manifest la poca permeabilitat existent entre la població espanyola al coneixement de la que ja és la interllengua europea: l'anglès. No existeix, per tant, una bona disposició a aconseguir una actitud oberta envers el coneixement de llengües (i, per tant, també de comunitats, de cultures i de persones), i tampoc no es creen les condicions necessàries per a garantir una bona intercomunicació dins el context europeu, intercomunicació que ja es fa (i es farà cada vegada més en el futur, en anglès).

Que els catalans, que solem ser plurilingües, oberts a d'altres cultures, més o menys capaços de fer-nos entendre amb gent de procedències i cultures diferents, oberts a la pluralitat i viatgers i coneixedors de món ens deixem governar per una comunitat humana que ens queda a anys llum de distància en tots aquests trets no deixa de ser, tanmateix, preocupant. Ω

BERNAT JOAN I MARÍ

President d'Esquerra Republicana-Illes Balears i Pitiuses

RÀDIO VIC TORNA A EMETRE EN CATALÀ

Comunicat de premsa de la «Plataforma Ràdio Vic en català»

Aviat farà un any que, coincidint amb el començament de les emissions en espanyol de Ràdio Vic, es va iniciar la campanya per aconseguir la recatalanització de l'emissora. Des de la Plataforma s'han dut a terme diverses accions demanant que Ràdio Vic tornés a emetre en català tal com havia fet durant més de 25 anys. S'han fet cercaviles, accions com la cadena humana que va encerclar l'illa de cases on hi ha la seu de Ràdio Vic, una manifestació a nivell nacional en defensa de la llengua, concerts, encartellades massives a la ciutat, i tot això amb el suport de bona part de la societat civil de la comarca.

Dues bones mostres d'això són la recollida de més de 5.000 signatures demanant la catalanització de Ràdio Vic i el suport de molts ajuntaments de la comarca.

Ràdio Vic tornarà a emetre en català a partir del dilluns 3 de desembre. Aquest fet representa una victòria de la iniciativa popular portada a terme per la «Plata-

forma Ràdio Vic en català» amb el suport de bona part de la societat civil de la comarca d'Osona.

Des de la Plataforma volem manifestar la nostra satisfacció per aquest fet, que demostra que la pressió popular és una bona eina per aconseguir la pervivència de la llengua catalana davant de qualsevol agressió com la que representava l'espanyolització de Ràdio Vic.

Gràcies a la campanya s'ha aconseguit que Vic es convertís en la capital de la reivindicació de la normalització lingüística, tal com va quedar clar a la manifestació del dia 30 de juny on es van reunir més de 2.000 persones.

Iniciatives com aquesta, o com la recent que ha aconseguit que la Warner es comprometés a doblar en català les properes pel·lícules de la sèrie Harry Potter demostren que la mobilització popular és el camí a seguir, ja que, desgraciadament, la classe política del nostre país no és capaç d'aconseguir que la voluntat popular sigui escoltada.

També volem valorar la diversitat de la iniciativa, que ha recollit els esforços de persones i entitats de caire ben divers, que hem sigut capaços de treballar units per aconseguir una victòria.

Així mateix, volem agrair el suport de tota la gent de la comarca que ha deixat d'escoltar la programació en castellà de Ràdio Vic, així com a les empreses que han retirat els seus anuncis de l'emissora com a resposta a l'agressió de què era víctima la nostra llengua.

Esperem que això serveixi de precedent per què a partir d'ara, qualsevol individu o empresa que pretengui dur a terme cap tipus d'agressió lingüística o d'atac a la voluntat popular prengui nota i sàpiga que no ens quedarem aturats davant de qualsevol iniciativa que vagi en contra de la voluntat majoritària de la societat catalana i osonenca en particular. Ω

Plataforma Ràdio Vic en català

El perill de la carxofa

Col·lectiu J.B. Boix

Hi ha gent que pateix vertigen només que els posis damunt una tarima que els faci sentir per sobre de la resta dels mortals. És un mal que afecta, en general, els qui seuen darrere el pupitre d'un centre oficial o bé ocupen per designació dactilar qualsevol petit càrrec de l'administració pública. A mesura que van escalant posicions, però, el principal perill és el de la carxofa, és a dir, del micròfon d'entrevista dels mitjans de comunicació. Tothom és amo dels seus silencis i presoner de les seves paraules i la pròpia saviesa popular ens diu que el peix mor per la boca i la perd pel bec, però hi ha molts personatges que es deixen fascinar per la megafonia o la gravadora i que perden tota noció d'autocontrol. Potser és per vanitat o per l'absoluta convicció d'estar en possessió de tota la veritat però són molts els dirigents que, en presència d'un aparell electroacústic, cauen en la incontinència verbal, es passen unes quantes estacions i s'extralimiten. Aquests dies n'hem tingut uns quants exemples.

En primer lloc, el cas del flamant nou president del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga, que és reincident després de les cèlebres declaracions relatives al lehendakari d'Oklahoma. Ara ha sortit pel nou registre d'esmentar el precedent de l'Alemanya que va il·legalitzar el partit comunista i els neonazis, com

a argument aplicable al cas de Batasuna. L'home, amb el càrrec que acaba d'estrenar, està més content que un nen amb sabates noves, i en lloc de cenyir-se al seu important paper jurisdiccional i d'interpretar dels preceptes constitucionals, entra doncs clarament al debat polític que no li correspon i s'expressa com si fos ministre de Justícia o formés part del poder legislatiu. En segon lloc, el director de Fecsa, Miquel Vila, desbarra amb la seva intel·ligible oratòria quan li puja al cap el protagonisme i justifica el pessim servei de la seva empresa tot dient que no ha millorat, però que tampoc no ha empitjorat. Com si això fos un mèrit! A més a més, tocat per la filípica del president de la Generalitat, afirma que els qui acusen Fecsa de ser un monopoli fan demagogia, tot i que l'aritmètica indica que una sola empresa sense competidors és exactament i precisament un monopoli. Encara que Vila digui com a excusa que ho és en virtut de la llei i que d'altres serveis públics tenen una posició d'abús i de domini més forta.

Finalment, el mateix president Aznar, ungit com a líder de la Internacional de Centre, no pot estar-se d'equiparar els fins del PNB amb els d'ETA i acusa els nacionalistes moderats i democràtics de legitimar els terroristes. Just quan semblava que Rajoy feia un elogi de l'Ertzaintza en la lluita contra els violents. En fi, que tots pateixen del mal de carxofa. Ω

Detingut per reivindicar la llengua asturiana

Detención d'un miembru de la Xunta [01/12/2001] - Xixón

Un miembru de la Xunta Moza foi deteníu na nueche d'hoi polos guardaespaldas de Vicente Álvarez Areces.

A la salida de la clausura del Festival de Cine de Xixón, un miembru de la Xunta foi deteníu cuando protestaba dellantre del Presidente d'Asturies, Vicente Álvarez Areces, pola política qu'es-

ti gobiernu ta desendolcando pa cola llengua asturiana.

El Festival de Cine de Xixón ye un d'estos exemplos.

Si hai unos años la presencia de la llengua asturiana nos materiales publicitarios y imaxen d'esti festival yera la norma, asistimos a como'l so usu cada vez perdía espaciu. Na presente edición la llengua asturiana foi condenada a la marxinación más absoluta.

La Xunta pola Defensa de la

Llingua Asturiana concéntrase hoi sádadu 1 d'avientu, a les 8'30 hores, dellantre de la Comisaría de Xixón (frente por frente de Naval Xixón) pa esixir la puesta en llibertá del so militante reteníu, asina como pa condergar la situación de represión constante y sistemática del gobiernu asturianu del PSOE pa cola llengua asturiana y los sos falantes. Ω

Más información: www.exunta.org

PEPE REI FA UNA XERRADA CLANDESTINA A CASTELLÓ

Aquesta setmana el periodista, gallec de naixement i basc d'adopció, Pepe Rei, havia de fer una xerrada de presentació de la versió catalana de la revista basca Kale Gorria a Castelló de la Plana.

Els organitzadors de l'acte, el Grup d'Informació de la Plana, van demanar una sala municipal per fer la xerrada, però els hi va ser denegada per estar-hi ocupada. Després, van poder esbrinar que era fals, que la sala era lliure, però aleshores els van dir que no se la deixaven perquè la presentació no era d'interès per a la població. Així de fàcil.

Amb la sala pública denegada, el Casal Jaume I de Castelló i la Universitat Jaume I van passar a ser els marcs de la xerrada. Però als diaris de la zona ja es publicaven articles on el vicepresident primer del govern valencià i secretari general del PP de la "Comunidad Valenciana", José Luis Olivas, afirmava que la cessió d'un local del Casal Jaume I, gestionat per Acció Cultural del País Valencià (ACPV) per a un acte del periodista Pepe Rei a Castelló deixava «suficientemente claro de una vez por todas la connivencia entre la entidad que dirige Eliseu Climent y el entorno de ETA, algo que debe servir de lección para todos aquellos que durante estos años han seguido respaldando a esta asociación cultural." Segons Olivas, «no nos sorprende para nada que Eliseu Climent y Acció Cultural acaben actuando de anfitriones de actos de un colaborador de la banda terrorista ETA como Pepe Rei, procesado por la Audiencia Nacional precisamente por ello,

y es que Dios los cría y ellos se juntan».

L'engranatge criminalitzador estava en marxa i va donar els seus fruits. Vam rebre el següent comunicat:

"Donada la gran pressió mediàtica caiguda sobre els organitzadors, i sobre els locals on s'havia de fer les xerrades avui divendres (UJI i Casal Jaume I), es suspèn la visita del periodista Pepe Rei a la ciutat de Castelló.

Des del Grup d'Informació de la Plana lamentem aquesta manca de llibertat d'expressió que pateix la nostra societat.

També anuncien que qui ens acuse de col·laborar amb el terrorisme per organitzar aquesta xerrada, serà portat als tribunals. Sense res més que afegir.

Òscar Puig

Coordinador del Grup d'Informació de la Plana"

Al dia següent, però, el GIP ens va explicar que Pepe Rei sí que havia vingut a Castelló, però que havien fet la xerrada en un lloc secret i sense possibilitat de publicitar-ho com calia.

Aquesta és la SEVA democràcia!

L'Espr@i + Alternotícies

NOVA REVISTA CULTURAL A INTERNET

Vos convidem a conèixer Bit de cultura: www.andreusotorra.com/bitdecultura

La revista Bit de Cultura és una publicació en suport digital d'actualització diària, oberta als diferents àmbits culturals i a la qual pots fer arribar, si vols, les informacions que cregueis convenient.

Cordialment, Andreu Sotorra Bit de Cultura

El pitjor regionalisme princepatí: nosaltres com als nostres pitjors enemics

Perdre el nord!

Si l'article no hagués estat firmat per Alfons Quintà hauríem pogut dubtar de la seriositat de la informació (Afganistan i Catalunya, AVUI, 17 de novembre 2001).

La Fundació Trias Fargas, en el marc d'unes conferències sobre el món àrab, convidarà Sami Nair, Vicepresident del Mouvement des Citoyens de Jean-Pierre Chevènement.

No només Sami Nair no és l'especialista del món àrab que volen fer creure, sinó que, a més d'això, el seu ultrajacobinisme visceral fins al fanatisme fa que sigui un conferenciant molt poc creïble, per no dir dubtós.

El fet que sigui un dels enemics més ferotges de les llengües oprimides de l'Estat francès, i doncs del català, no ha representat cap problema de consciència per als membres de la Fundació Trias Fargas. Pobre Ramon, no et mereixies que s'utilitzés el teu nom d'aquesta manera.

No sé qui, de l'Estat espanyol, hauríem de convidar a la Catalunya-Nord perquè resulti ser una vertadera provocació per als catalans del Principat, com Sami Nair ho és per als catalans del nord. Vidal Quadras?

Ni això, perquè ell no està en contra d'un ensenyament facultatiu del català. Sami Nair, sí! Joan Miquel Touron - Perpinyà Ω

Joel Joan, el nostre Sean Connery

per Víctor Alexandre

Sean Connery ho diu tot sovint: jo sóc escocès, i el dia més feliç de la meua vida serà aquell en què Escòcia recuperi la plena sobirania. Aquestes paraules són molt més importants del que semblen. No pel contingut sinó per qui les diu. Perquè qui les diu no és un ciutadà anònim d'Edimburg sinó una de les persones més famoses d'aquest món. Es tracta d'algú que ha triomfat a la vida.

El guió invisible del destí ha estat generós amb ell, fins al punt de concedir-li tots els beneficis d'allò que, des d'un punt de vista material, el món entén per felicitat: atractiu físic, prestigi, fama, diners i, possiblement, la pervivència del seu nom més enllà de la mort. Per què una persona d'aquestes característiques -deu pensar algú- hauria de complicar-se la vida fent declaracions políticament incorrectes? Què en treu Sean Connery de reclamar la independència d'Escòcia? Doncs en treu justament allò que mai no passaria pel cap al formulador d'aquesta mena de preguntes: el respecte per a ell mateix. Exigint per al seu país el mateix grau de llibertat de què gaudeixen aquells que li neguen aquest dret, Connery, a més de mostrar-se conseqüent amb les seves conviccions, ens fa saber que l'esperat dia més feliç de la seva

vida no té cap relació amb els paràmetres de l'èxit sinó amb els del compromís. El compromís, heus aquí una paraula meravellosa que roman inèdita en la vida de moltes persones.

Als Països Catalans no tenim figures de fama universal com la de Sean Connery, però tenim personalitats que admirem pel seu art, per la seva saviesa, per les seves aptituds. Joel Joan n'és una. Joel Joan, però, és un cas insòlit a casa nostra. Ho és en l'àmbit de la seva professió i ho és també, malauradament, en gairebé tots els altres. Quan, per raons d'edat, encara no s'havia convertit en la figura popular que és avui, quan la seva carrera d'actor encara es trobava en fase de consolidació, Joel Joan no va tenir por de proclamar desacomplexadament: «Jo no sóc espanyol». És molt lloable el que va fer perquè, a diferència de Connery, a qui ja res no pot fer mal, la verbalització d'aquestes idees li podria suposar la marginació professional. En Joel Joan, però, no és un covard: «De què em serveix saber que no sóc espanyol -em va dir un dia- si arribat el cas no tinc el valor de proclamar-ho?». I tenia raó. De què li serveixen a una persona els seus pensaments si no es veu amb cor de reblar-los amb una acció conseqüent? Per desgràcia, aquest és el mal de Catalunya: la por absurda

que ens tenalla a l'hora de ser desacomplexats en la proclamació de la nostra identitat.

La por, però, existeix. I existeix perquè en un país on l'autoodi ha esdevingut la malaltia nacional, l'autoestima és un bé escàs.

Per això ens calen referents com en Joel Joan, persones que havent-se guanyat la nostra estimació com a actors, pintors, escriptors, músics, arquitectes, esportistes, etc., tinguin també la capacitat de guanyar-se'ns pel seu grau de compromís nacional. I és que el grau de compromís de Sean Connery amb el seu poble, a banda de situar-lo en el mapa, ha tingut un efecte fulminant en l'enfortiment de l'autoestima dels escocesos. Per damunt de l'envejable poder simbòlic de la selecció nacional escocesa, ha donat ales a la presa de consciència dels seus compatriotes i els està esperonant a treballar per la recuperació de la independència del seu país. Això és més important del que sembla, perquè tant allí com aquí el veritable enemic no són els anglesos o espanyols que volen una Escòcia o una Catalunya sotmeses a una nació que se'ls declara superior sinó aquells escocesos i catalans col·laboracionistes amb les corones britànica i espanyola que, per dignificar-se davant del mirall, han elaborat un discurs que emmascara l'autoodi que pateixen. Ni cas,

però. El discurs no va adreçat a nosaltres sinó a ells mateixos. El necessiten per poder-se llevar cada dia sense avergonyir-se de ser qui són. A tot arreu hi ha Boadellas i Bruchadells, gent capaç de dir, com el primer, que faria les maletes en cas d'independència, o, com el segon, que la independència és perversa i moralment reprovable. Ves per on, no hi ha en la història de tota nació, poble o cultura un personatge més sinistre, pervers i moralment reprovable que el col·laboracionista. Quan finalment fa la maleta i se'n va, no ho fa perquè el faci fora ningú, sinó perquè fugi d'ell mateix.

La veritat és que no cal un quocient intel·lectual gaire elevat per entendre que després del dret a la vida no hi ha dret més irrenunciable que la llibertat; altrament, quin sentit tindria la vida? La independència és un dret, no pas un privilegi. És per això que només un enemic de les llibertats pot negar el dret d'un altre a recuperar la llibertat que li va ser arrabassada i a decidir el seu propi destí. Ningú en aquest món -ni tan sols en nom d'una eufemística concòrdia- té dret a demanar-nos que deixem de ser qui som per convertir-nos en part d'un altre. La concòrdia basada en la submissió d'una de les parts no només resulta patètica, també denota, per part del sotmès, un reconeixement encobert de la pròpia impotència.

És així com molts catalans es fan espanyols, perquè no poden suportar la convivència diària amb les seves contradiccions. Si els espanyols no són catalans, però els catalans sí que són espanyols, és evident que només els catalans poden ser esquizofrèncics. No crec, això no obstant, que l'esquizofrènia sigui un sinònim de qualitat de vida. Per això és tan important el posicionament polític d'en Joel Joan, perquè el seu nom constitueix un referent per a moltes persones dels Països Catalans que se sentiran encoratjades a dir prou a l'esquizofrènia, prou a la submissió, prou a la rentada de cervell segons la qual ser català és una manera de ser espanyol. Ser català és només una manera de ser. Punt. I aquest, contràriament al que pensen i diuen els ciutadans del món de filiació espanyola, no és un plantejament nacionalista sinó universalista. Perquè només els veritables universalistes, només els veritables demòcrates, només els veritables amics de la humanitat estan a favor del dret a la independència de tots els pobles de la Terra. Ω

Víctor Alexandre. Escriptor i periodista, autor dels llibres «No sóc espanyol» i «Despullant Espanya».

(Article publicat al diari Avui el divendres 16 de novembre de 2001)

HOMENATGE A MANUEL SANCHIS GUARNER A ALACANT

El Departament de Filologia Catalana de la Universitat d'Alacant ha organitzat un homenatge a Manuel Sanchis Guarnier (en el XX aniversari de la seua mort), per al qual s'han fet 4 conferències i una taula redona:

-Dimarts 4 de desembre: Sanchis Guarnier: filòleg eminent i ciutadà compromès, per Francesc de Paula Burguera.

-Dimecres 5 de desembre: L'aportació gramatical de Sanchis Guarnier, per Joan Solà.

-Dimarts 11 de desembre: El Diccionari català, valencià, balear: la contribució de Sanchis Guarnier, per Aina Moll.

-Dimecres 12 de desembre: La tasca de Sanchis Guarnier a l'Institut de Filologia Valenciana, per Antoni Ferrando.

-Dijous 13 de desembre: Sanchis Guarnier i l'ensenyament de la llengua, Josep Iborra, Jordi Colomina, Joan J. Ponsoda i Vicent Brotons. Ω

Més informació: 965903410

GRUP D'INFORMACIÓ DE LA PLANA

LA SELECCIÓ CATALANA, UN ALTRE COP

Com ja sabeu, el divendres 28 de desembre es jugarà el Catalunya-Xile de futbol, al Camp Nou. Tot just un aperitiu per anar fent boca de cara l'endemà, el dissabte 29, quan la selecció catalana d'hoquei s'enfrontarà a Itàlia, un dels equips punters en aquesta disciplina.

Com no podia ser d'una altra manera, aquesta important cita esportiva tindrà lloc a la capital catalana de l'hoquei patins, Igualada, amb un pavelló de Les Comes disposat a animar fins al límit la seva selecció.

Aquest serà un acte emmarcat dins l'homenatge al jugador Santi Carda per la seva trajectòria esportiva.

En primer lloc es disputarà un triangular entre el Noia, l'Igualada actual i un combinat dels jugadors que formaven l'Igualada ara fa cinc anys. A continuació vindrà el partit de la selecció catalana contra la italiana.

No dubteu que des de la Penya Bon Rotllo de l'Anoia es farà tot el possible perquè aquest partit sigui un èxit. Us en seguirem informant! Ω

Per l'eliminació de la violència contra les dones

Ha tornat el dia 25 de novembre. Hem tornat a parlar, hem fet actes públics, ens hem tornat a manifestar per dir Prou!

Ho hem dit de forma clara i contundent.

En els àmbits més propers hi ha dones que troben situacions de la violència més perversa. Perversa perquè passa allà on cada membre de la família hauria de trobar el seu refugi d'intimitat i de protecció.

Els nens i les nenes, la muller, s'hi troben sense protecció quan aquest home agressor que sovint a fora es comporta de manera socialment correcta, imposa l'autoritat, sense altre límit que el propi caprici.

El problema de la violència domèstica no ve només de les dones agredides, sinó dels homes agressors. Al darrere d'una dona agredida, hi ha un agressor, que hauria de ser ben visible a les imatges.

En el tema de la violència de gènere, no pot ser que només vegem imatges de dones maltractades, marxant furtivament de casa amb una criatura a cada mà.

Calen imatges d'homes que surten de casa seva amb una persona dels cossos de seguretat a cada costat i una bossa a la mà on han posat la roba a corre-cuita.

Cal fer visibles a la societat aquestes persones que no saben fer front als seus problemes, i que descarreguen la seva ira contra les dones i les criatures.

No podem tornar a victimitzar les dones. Les dones que pateixen maltractaments són persones que tenen un problema i necessiten, demanen, una solució. És un principi fonamental de justícia.

Cal que tota la societat sàpiga, sigui conscient, que agredir la família no és un mal ús privat, sinó que és un delictu públic, del qual no volem tolerar ni l'amenaça.

Per sort, cada vegada hi ha més persones que ho veuen clar i ho proclamen.

Cada vegada més persones saben que la violèn-

cia domèstica no és un problema individual, no és un problema de les dones («Va... coses de dones, exageren...»). És un problema col·lectiu i, per tant, la resposta ha de ser col·lectiva.

Tota la societat s'hi ha d'implicar. Cadascú, cadascuna, des del seu àmbit d'actuació.

Quan es parla de víctimes de maltractaments domèstics, es diu que a Europa de cada 5 dones una és maltractada. Dit d'una altra manera: de cada 5 homes un és maltractador (la visibilitat estadística de l'agressor).

Per combatre el terrorisme, per perseguir la delinqüència, les autoritats reclamen la col·laboració ciutadana. Nosaltres diem que tothom s'ha d'implicar en la denúncia d'aquestes agressions.

No ens pot servir d'excusa el fet que passin entre les parets d'una casa. Hi hem de respondre. Hem de denunciar els fets. No serveix de res, un cop han passat fets greus, dir: «Jo ja ho deia que acabarien malament». A qui ho dèiem?

És imprescindible la prevenció, la protecció de les dones agredides i de les criatures (si n'hi ha), la sensibilització cap a la reparació del mal... Però tot això ha d'anar acompanyat, al mateix temps, d'una actuació contundent sobre les persones responsables de la violència.

Que quedi clar que no renunciem a res que sigui positiu, constructiu, educatiu. Sabem que els conflictes es poden superar. Que dels errors se'n pot aprendre molt.

Però també deixem ben clar que l'agressió és un límit al qual mai no es pot arribar.

Per això, cal que el càstig estigui establert, ben establert... sense possibles interpretacions de les normes legislatives, i que sigui conegut, contundent i d'aplicació immediata.

Com diu en Sabina: «De motius ens en sobren». Ω

Margarida Àlvarez i Àlvarez.
Presidenta de l'Institut Català de la Dona

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanova. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 <http://paisos-catalans.org//tres>.

PERSONALS

Som na Tànja i na Verònica, dues al·lotes molt sensuales. Tenim 19 i 21 anys i moltes ganes de parlar amb tu. Crida al 906 299 416... per a una xerrada molt calenta i sensual! Anima't i petonets on més t'agradi. Tànja

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala

fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenniansa a distància de la Yerwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. <http://www.estelnet.com/lluita>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui en parlar. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Cap on va el
catolicisme?

PERE FELIP I BUADES

Ve a rotllo la pregunta, perquè, en aquests temps que correm, són freqüents els escàndols i les irregularitats que acompanyen la congregació catòlica, apostòlica i romana.

Darrerament ha ocupat les planes dels periòdics la polèmica desfermada per la cancel·lació dels contractes a professors i professores que realitzaven la seva feina docent en col·legis dependents d'algun episcopat, per l'únic motiu de viure en parella sense estar casats per la Santa Mare Església.

L'Església Catòlica posseeix molts i variats mitjans de comunicació que utilitza per adoctrinar als seus "fidels". El més notori de tots els que d'ella depenen directament és la Cadena Cope de Radiodifusió. Idò be, sembla mentida que, des de les ones de la ràdio episcopal, s'emetin tantes i tantes informacions diàries que, a part de ser tendencioses fins arribar a la exacerbació, són de tall extremista en els seus continguts. D'un extremisme nacionalista/espanyolista, que emet i difon notícies que com a mínim, són inexactes, intolerant amb qualsevol altra idea que no sia la del seu adoctrinament nacional/catolicista uniformador de l'Espanya que concebé el franquisme en els seus moments més delirants, sense misericòrdia cap als més elementals drets humans que, de manera hipòcrita, ells diuen representar.

La Ràdio Episcopal Espanyola és, avui, el més clar exemple del cinisme que s'utilitza en els medis de comunicació per adoctrinar i conduir les incautes ments d'oients que, presos de la seva bona fe, creuen que tot allò que escolten és veritat, especialment s'ho escolten a través d'una emissora de ràdio propietat de l'Església espanyola.

A vegades, fins i tot resulta escandalós escoltar els tertulians madrilenys, notícies o casos relacionats amb la nostra realitat illenca, sempre deformada i tendenciosa. No hem d'oblidar que aquesta emissora, i durant molt de temps, comparà a la nostra Maria Antònia Munar amb n'Otegi d'Herri Batasuna, i als afilats d'UM o PSM com a "terroristes" en potència...

No puc ni dec oblidar l'escàndol de Gescartera, on una de les organitzacions més perjudicades per l'estafa ha estat precisament l'Església Catòlica que havia depositat una gran quantitat de diner amb ànim especulatiu.

Posats així, ara resulta que, aquests dies, ha aparegut a la premsa local el bisbe de Mallorca, Monsenyor Teodor ùbeda, demanant ajuda als fidels d'l Diòcesi. Demana ajuda econòmica a uns fidels als qui no te res a oferir, avui en dia, degut a la caducitat del missatge catòlic en les seves formes, cada cop més obsoletes i poc pràctiques, i que desvirtuen la riquesa de fons. Per si això fora poc, resulta que el bisbe de l'Diòcesi de Mallorca demana ajuda econòmica a uns "fidels" que, a més de ser-ho, són també, molts d'ells, mallorquins amb llengua i cultura pròpia i diferenciada que cada dia son traïts i enganyats per aquesta actual Església Catòlica que cada vegada més, de manera assídua, se forasteritza. Cada vegada més utilitza el castellà en les seves celebracions, en els seus missatges, en els seus butlletins informatius, i cada vegada més abandona els seus símbols més arrelats entre nosaltres com podrien ser la Mare de Déu de Lluc o Santa Catalina Thomàs, atreta per la fulgor falsa i pagana que representa la bulla festiva i estrident d'una Verge "Banca Paloma", la del "Rocio", i d'unes romeries i misses que res tenen a veure amb la nostra manera de ser i de la nostra cultura, normalment seriosa i respectuosa amb les nostres creences, amb uns símbols molt definits: Mare de Déu de Lluc, la Beata i les nostres romeries a Sant Bernat, etc., també ben definides.

Senyor Bisbe, abans de demanar, cal donar. I vosaltres, a Mallorca donau poc, molt poc. Traïu la seva llengua, la seva cultura i els seus costums. I si això no bastàs, aquí, hem d'aguantar i suportar als vostres col·legues radiofònics del nacional/catolicisme que difonen boles de la nostra realitat de vida i que, de manera immisericòrdia, no donen opció als més elementals drets que posseïm tant els que vivim aquí com als qui puguin viure en qualsevol altre lloc de l'Estat espanyol i fora d'ell. Els drets humans! ☺

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom DNI
Cognoms Tel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

RECORDA
Quan hagis llegit aquest periòdic, si no en fas la col·lecció, regala'l a un amic, veí o parent
EL PAÍS HO NECESSITA

Atenció Sanitaria
Europea C.A.

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 S'Arenal de Mallorca

L'antifranquisme a Mallorca. VIII LLIBRE

(Les lluites dels anys seixanta i setanta)

Josep M. Llompart i la lluita antifeixista i antiimperialista (I)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Les Aules de poesia, novel·la i teatre foren l'activitat cultural antifranquista més important dels anys seixanta. Primer se celebraren a Grifé i Escoda. Més endavant la Casa Catalana els oferí el seu teatre

La primera vegada que vaig veure en Josep M. Llompart va ser en temps de les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la que organitzaren (de l'any 1966 fins al 1968) en Jaume Adrover i en Bienvenido Álvarez. Aquestes Aules foren l'activitat cultural antifranquista més important dels anys seixanta. Primer se celebraren a Grifé i Escoda. Més endavant la Casa Catalana oferí els oferí el seu teatre. En Jaume Adrover m'ha explicat sovint com funcionava tot aquell sarau (les diverses maneres de burlar la censura franquista, la dificultat de recollir diners per a pagar viatge i estada de les personalitats convidades, etc, etc).

Nosaltres hi anàvem com a espectadors. Amb una mica de por, tot s'ha de dir. Ja sabíem que era una activitat vigilada molt d'aprop per la Brigada Social però era l'únic progressista que es feia a Ciutat en aquell temps. Al teatre de la Casa Catalana pronunciaren conferències -entre molts d'altres- José Monleón, Alfonso Sastre, Rodríguez Méndez, Ricardo Domènech, Ricard Salvat, Josep M. Llompart, Gregori Mir, Lauro Olmo, Pere Calders, Aranguren i Antoni Serra. Un dia en Joan Oliver (Pere Quart) havia de clausurar les Aules de Teatre. La prohibició governativa va ser notificada als organitzadors de l'acte pels sicaris de la Brigada Social quan el poeta ja era al local. Josep M. Llompart ho hagué d'explicar al públic. Ben cert que en aquelles circumstàncies de manca de llibertat no podíem fer gaire cosa. Els aplaudiments vareh ser la nostra forma de protesta. Ningú no ens podia dir res si aplaudíem un escriptor! No sé quant de temps durà l'acció -gens silenciosa, per cert! Crec que degué ser la primera «manifestació» pública contra el feixisme a Mallorca d'ençà la proclamació de l'estat de guerra per l'exèrcit aquell nefast juliol de 1936.

El punt àlgid d'aquesta valuosa

Llompart de la Peña i Miquel López Crespi (1987): dos històrics de la lluita pel nostre alliberament nacional i social. Fotografia de la presentació de "Notícies d'enlloc" Premi de les Lletres 1987.

aportació a la lluita per una cultura antifranquista, lliure i autènticament progressista, culminà amb les aules de Novel·la, quan els agents de la Brigada Social (la policia política del règim) interromperen la conferència que donava l'escriptor Antoni Serra i el detingueren.

La conferència portava per títol «La frustración en los narradores españoles contemporáneos» i parlant de la narrativa espanyola dels anys cinquanta i seixanta volia demostrar les dificultats que tenien els escriptors a causa de la situació de censura i opressió que patíem sota la dictadura. La provocació policíaca ho impedí. Aturada la conferència, obligat el públic a sortir de la Casa Catalana, enmig del carrer, per «no circular» i «provocar aldarulls» foren arrestats Josep M. Llompart, Ginés Quiñero, Antoni Figueras, Miquel Àngel Femenías i Emili Janer. La Social no volgué emportar-se les dones que havia arrestat a la sortida. Es tractava de na Lieta López, na Francesca Bosch, n'Aina Montaner i una altra dona de la qual no he trobat informació.

Eren anys de forta lluita clandestina. Aleshores no establíem cap diferència entre la defensa dels principis socialistes d'igualtat i llibertat amb el combat més ferm per la nostra cultura, perseguida per la dreta feixista

Com explica l'escriptor Antoni

Serra en el seu llibre de memòries Gràcies, no volem flors (vegeu pàg. 43): «De sobte, abans que el jeep es posàs en marxa, l'inspector Ferrà pegà una ullada al cotxe i, desafortat, va ordenar:

- ¡Mujeres, no! ¡Las mujeres abajo!

«Les dones baixaren i foren substituïdes per cinc homes...».

La detenció i la campanya de solidaritat que tengué lloc pocs dies després foren una de les lluites més importants de les Illes l'any 1968. De Barcelona arribà de seguida una carta de solidaritat amb els detinguts que circula per tots els caus de la clandestinitat. Signaven aquella carta de solidaritat amb n'Antoni Serra i en Josep M. Llompart (exposant-se així a la repressió policíaca): Francisco Candel (escriptor); Llorenç Soler (director de cine); Joan Aguil·lar (cineasta); Montserrat Camps (estudiant); M. Teresa Cabré; Alfons Carles Comín (escriptor); José Coromines (metge); Manel Costa-Pau (escriptor); Josep Verdura (editor); Mercè Pons; Xavier Fàbregas (escriptor); Jaume Crispinera (sacerdot); José Pulido (obrer); Laureano Bonet (professor); Josep Serra i Jové; Joan Farnés; Martí Fàbregas (empleat).

Eren anys de forta lluita clandestina. Aleshores no establíem cap diferència entre la defensa dels principis socialistes d'igualtat i llibertat amb el combat més ferm per la nostra cultura, perseguida per la dreta feixista. Per això els antifeixistes que

teníem afecions poètiques creguérem de bon de veres que quasi havia esclatat la revolució en saber de l'eixida d'una nova editorial: la Dae-dalus. Aquest nou experiment editorial treia a la llum una col·lecció de poesia (La Sínia) que, pels autors que editaria (Miquel Martí i Pol, Guillem Frontera, Josep Melià, Bartomeu Fiol, etc) imaginàvem seria causa d'un terratrèmol com mai no s'hauria vist.

1968 fou igualment l'any en el qual vaig establir una relació més intensa amb Josep M. Llompart. Record que a finals del 67 ell havia fet una crida als joves escriptors mallorquins des de les pàgines de la revista «Lluc». Una crida que, sortida de les seves mans, em semblà un manifest per una cultura d'esquerres, autènticament compromesa amb les necessitats de redreçament del nostre poble. Per a mi, malgrat les detencions i interrogatoris de la Social i la Guàrdia Civil, el 1968 esdevenia un any decisiu. Havia tallat ideològicament qualsevol mena d'influència del carrillisme dins la meua consciència de militant; contactava amb les primeres organitzacions revolucionàries i... iniciava una laberíntica i complicada afeció vers la literatura. No vaig dubtar gens ni mica, en llegir la crida de Llompart, a anar-lo a veure amb el meu primer recull d'esburbats poemes. Em cità a l'Editorial Moll. Allà parlarem una bona estona de la difícil situació política (la repressió constant, els darrers actes de tortura i assassinats de la dictadura, la necessitat que els joves recollissin la torxa de les generacions més velles). Després em convidà a sopar i anàrem a casa seva, al carrer Llorenç Riber. Em deixà números de la revista «La Nostra Terra», el poema de Rosselló-Pòrcel. Va llegir, tremolós, «A Mallorca durant la guerra civil». Em recomanà la subscripció a «Serra d'Or». Sempre recordaré que va ser la lectura dels meus esburbats poemes, sentir-los recitar en la seva veu tan característica, amb aquella pronunciació i entonació tan adequades, el que m'animà a continuar amb la poesia. Ben cert que allò -llegir com pertoca qualsevol poema d'escriptor pri-

merenc- era una tàctica que li donava molt bons resultats en el moment d'encoratjar les joves generacions. De tots els escriptors mallorquins... ¿quants no caigueren dins els paranyes de tan sentides lectures?

«Li dic això perquè no es dona gens sovint el cas d'un jove desconegut que es presenta amb uns versos plens de bones qualitats» (Llompart de la Peña)

Jo feia anys que havia començat a omplir pàgines i pàgines amb versos, i aquell any -parl del 1968-, en arribar del viatge que faig fer amb el pintor Gerard Mates a Barcelona per a saber notícies de prop de com anava el maig del 68 a París, vaig enviar les meves primerenques provatures poètiques a Josep M. Llompart. Amablement -el seu ofici, en aquells moments de tenebror cultural, era encoratjar sempre els lletraferits- em contestà. La lletra (19 de juliol de 1968), la carta culpable, en certa mesura, d'haver-me dedicat a la literatura, deia, sense comprometre's gaire, però deixant oberta la porta a l'esperança -era l'únic que volíem, aquells aprenents de fa vint-i-cinc anys!-:

«Estimat amic:

«He tornat avui mateix d'un viatge per la península, i, per aquest motiu, no havia pogut correspondre encara a la seva atenta carta del dia 9.

«Una ràpida i absolutament apresada lectura del seu 'rollo' m'ha deixat ben sorprès. Li dic això perquè no es dona gens sovint el cas d'un jove desconegut que es presenta amb uns versos plens de bones qualitats. Sé per experiència que aquestes presentacions solen ésser més aviat decepcionants. A vostè, en canvi, cal prendre'l seriosament.

«Els seus versos m'han interessat. I molt. Jo no gosaria dir que ja són perfectes; però els trobo vàlids, i això és lo que més importa. Ara els llegiré amb més calma i provaré de destriar-hi qualitats i defectes. ¿Per què no passa qualsevol tarda per l'editorial, i en parlarem d'aprop i amb calma?

«Moltes gràcies per la confiança amb què m'ha distingit. Li envia una salutació ben cordial,

Josep M. Llompart».

L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA
VIII LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2001 fins a l'agost de l'any 2002)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P ! !

**PARES, EDUCAU-ME EN
CATALÀ, A MALLORCA HI HA
EL MEU FUTUR**

En Llompart, el meu oncle José López -excombatent de l'Exèrcit de la República- m'engrescaren amb la literatura! Però que poc en saben els nostres gasetillers, el personal que escriu la història d'aquells anys, de totes aquelles il·lusions, combats i esperances! No em parlem si esperam trobar, en els luxosos fascicles del present, notícia de l'Editorial Daedalus (1965).

Daedalus, amb obres com Els mallorquins de Josep Melià o els Desbarats de Llorenç Villalonga, ajudava a consolidar el treball cultural que Editorial Moll portava endavant d'ençà la fundació de l'Editorial, l'any 1934.

La història l'han escrita sempre els vencedors, i aquests esdeveniments culturals -la majoria d'activitats culturals del temps de la lluita per la llibertat- foren portades pels vençuts. La lògica ens diu que és ben normal que no en quedi memòria als nostres llibres d'història

L'any 1972 n'Antoni Serra i n'Aina Montaner presentaven els primers llibres d'una editorial rupturista: Turmeda. Més endavant li dedicarem un capítol especial, perquè l'activitat d'aquesta nova empresa editora marcà decisivament l'inici dels anys setanta. Però res d'això no té importància a la Terra Inexistent! Ni Congrés de Cultura Catalana, ni Daedalus, ni les Aules de Poesia, Teatre i Novel·la, i molt manco les famoses Setmanes del Llibre Editat a Mallorca. La història l'han escrita sempre els vencedors, i aquests esdeveniments culturals -la majoria d'activitats culturals del temps de la lluita per la llibertat- foren portades pels vençuts. La lògica ens diu que és ben normal que no en quedi memòria als nostres llibres d'història. Sovint només es recorda el que interessa al poder. Qui paga mana.

Per tot arreu munió d'«intel·lectuals» servils. «Els cans guardians del capitalisme» escrigué Paul Nizan.

Com he explicat una mica més amunt, pel maig de 1968 no vaig poder anar a París, doncs, a part de no disposar de diners, jo ja estava fixat i era un problema aconseguir l'autorització del governador civil. Amés a més, per l'octubre havia d'incorporar-me a l'exèrcit, i encara era més difícil aconseguir el passaport. Però, amb el pintor i escultor Gerard Mates, agafarem el vaixell, i en butaca -que valia poc- partirem una setmana a Barcelona per a «ensumar» quines notícies arribaven de França i a veure quin era l'ambient revolucionari que hi pogués haver. Jo tenia un contacte amb companys d'«Acció Comunista» i volia portar material del grup a Mallorca, per a la seva discussió. Hem de recordar que entre 1964 i 1968 en Carrillo havia tengut tres escissions importants: la del PCE(m-l) en el 1964; la del PCE(i) en el 67 i la de Bandera Roja en el mateix 68, a part d'altres sortides de militants menys massives que les esmentades. Les anàlisis i la pràctica del FLP-FOC ja ens havien fet veure que no tot, en la lluita antifranquista, era el PCE. Precisament aquests anys foren els de la meua definitiva decantació política que, més endavant, després de conèixer companys de les JOC i els Cercles d'Obrers Comunistes, m'impulsaren a militar en l'OEC. L'OEC seria l'organització revolucionària que, a mitjans dels anys setanta, recolliria bona part de les experiències de lluita antiburocràtica i anticapitalista d'algunes de les organitzacions i grups abans esmentats.

Pel mes d'agost, els revolucionaris bascs executaven el torturador -un inspector de la Brigada Social-Melitón Manzanar. Anàvem comprovant que el combat anava de ferm i res no aturaria les forces antifeixistes fins a la victòria final. Ω

Malalts d'ànim, malalts d'amor

Per Quim Gibert

El pedagog Salomó Marqués, professor de la UdG, em confessava que a molts universitaris els és indiferent, en la seva vida quotidiana, parlar en català com en castellà. Les noves generacions s'han empasat el discurs dels avantatges del bilingüisme i de «la lengua común». I, paral·lelament, tant els centres d'ensenyament públic, que es defineixen com «escoles catalanes i de qualitat», com la mateixa TV3 han consentit que allò que ens fa sentir poble hagi anat quedant diluït entre els referents de l'espanyolitat. «Aquest mal està arrelat en una manca de dignitat del català. I la dignitat ens l'han fet malbé, ens l'han arranat després de segles de supeditació i d'imposició...», opina Joan Triadú, un altre pedagog de prestigi. Tant és així, que parlar la llengua de Cervantes a casa nostra ha passat a ser un fet d'allò més normal entre els catalans de soca-rel. I, paradoxalment, els únics monolingües dels Països Catalans no són els autòctons. Sinó un gruix notori de castellanoparlants (i francoparlants) que mantenen una actitud impermeable davant el català.

Quan passa per normal una situació que no té res a veure amb la normalitat és molt possible que ens trobem davant d'un context nacionalment desestructurat. També és molt possible que l'alteració d'aquest context sigui fruit de reiterades i sistemàtiques intromissions exteriors. Però, sobretot, que sigui fruit de la sobreposició d'un altre context molt més poderós i amb una estructura organitzativa pensada per establir-hi un determinat ordre, el qual marginarà i ocultarà tot allò que el pugui qüestionar. I, per acabar-ho d'amanir, l'esmentat nou ordre s'adjudicarà la potestat de transmetre allò que és normal i anormal.

Què faria el govern de Berlín si una part importantíssima del seus escolars parlessin correntment en anglès entre ells? I si manifestessin, per acabar-ho d'adobar, un tantsementisme lingüístic respecte a l'alemany? Si la psique dominant a Alemanya fos en clau anglesa, permetrien els seus

dirigents estatals que un tant per cent copis del jovent quedés assimilat per la cultura anglosaxona?

No haver pogut extirpar el transfugisme lingüístic entre els catalanoparlants, ens indica que aquests han interioritzat l'element castellà com aquell que designa allò universal, neutre, correcte. Per això, la progressiva castellanització (i francesització) dels Països Catalans, no és viscuda com un problema nacional de primer ordre. I, en conseqüència, ningú pateix per l'esmicolament de la nostra identitat. L'escriptor libanès Amin Maalouf pensa que «si estudio la llengua de l'altre i l'altre no respecta la meua, parlar la seva llengua deixa de ser un gest d'obertura per transformar-se en un acte de vassallatge i de submissió».

Quan una col·lectivitat, en situació de risc, no reacciona ni en fums de sabatots és que té l'ànim emmalaltit. Viure amb l'ànim per terra és viure descentrat. Generalment es produeix a causa d'uns embats traumàtics que el col·lectiu afectat no ha aconseguit superar. Això explica el poc valor que tenen els catalanoparlants, en el seu territori, a l'hora d'usar a totes hores la seva llengua. L'escriptor Miquel Bauçà ho veu així: «La cosa intolerable de la cultura que mostren i imposen els nostres enemics és que no és un fet aïllat, un meteor, ans una cultura, porca si hom vol, però cultura. No és un constipat, és una malaltia crònica. L'error de molts dels meus compatriotes és que no l'han considerada així i no han pres cap mesura preventiva i han acabat contagiats, amb els seus símptomes més foscs i lloids».

Parlar d'allò que no ens agrada és el primer pas per tractar de canviar-ho. Perquè expressar les nostres preocupacions és altament saludable. I qui ho diu amb la contundència d'en Marqués, en Triadú, en Maalouf o en Bauçà és perquè estima profundament la terra. Hi ha malalts d'ànim, però, també hi ha malalts d'amor. Ω

Quim Gibert, psicòleg

ALGÚ HO SAP?

Per què uns terroristes invasors, dèspotes, negrers que ens esclavitzen i segons sembla la seva missió en la vida tant sols és la d'acabar amb bascos i catalans diuen **TERRORISTES** a uns i **CRIMINALS** als altres encara que no són res d'això?

Es normal l'**ESCLAVITUD** al segle que vivim?

Per què els **NEGRERS** són els **BONS**?

Els **ESCLAUS** han tingut mai en la història el **DRET** a defensar-se? que jo sàpiga **NO** però han tingut **POLÍTICS** que els han defensat, però... a nosaltres **QUI ENS DEFENSA?** ho saps tu!!!

Josep Casalta i Casanovas de Vila Real

Sí que ho sé:

Els catalans prefereixen l'eutanàsia dolça, en general, malviure sense dignitat com a gallines i aviram, perquè no tenen prou esperança per no tenir prou fe.

Per què? Perquè s'estimen la bona vida i no despenen prou temps ni esforços ni diners en temes de dignitat i llibertat humana. Per tant, no solen descobrir les veritats de fons que hi ha darrere el fals decorat de manipulació, no en saben prou, de la vida, malgrat que sovint els agradi donar la imatge de resaberruts, descreguts i cíncics. Sols són nens jugant carregats d'anys. No s'estimen prou la veritat perquè té una terrible bellesa i aquesta mena de pureses els sem-

bla massa abismal. Actuen com a animals de granja (a viure la vida amb un grau d'hedonisme, sibirisme i egoisme excessiu i prescindible perquè, es diuen, després de la mort, terra damunt i no haurem de donar comptes a ningú, ni tan sols a la pàtria que tant diem estimar) i no tenen prou real consciència de la dignitat humana, que també és lluita i dolor, factors que és millor acceptar amb maduresa i elegància i no pas passar-se la vida defugint-los corrents.

Per tant trien com a governants i «defensors» tot el camí més còmode: els oncles Tom/Oleguer, botiguers, buròcrates i caps de la reserva índia com Jordi Pujol, que els contenen mentides dolces i requetesabu-

des: les que volen sentir i prou. La rutina. Les que entenen o/i volen entendre per a llur mentalitat psíquicament conservadora (fòssil, sovint) i extremadament limitada, psíquicament provinciana, encara que potser culta (en el sentit d'amuntegar dades però escassament interrelacionades ni pluridisciplinàries). Pensen que, en ésser progressistes en cultura i política poden esmenar llur conservadurisme vital: són gent essencialment teòrica perquè tenen una actitud teoricista i llibresca envers la pròpia vida. Però llur actitud és en fals, perquè allò que és creador és més la vida que no pas el seu reflex (el pensament, que sols n'és una ombra voluble i manipula-

ble). El resultat és que enfonsen tot allò que diuen voler salvar, sempre amb l'aigua al coll. Van fent, van tirant... amb el posat d'esclau benestant i «civilitzat»...

I els espanyols se'n aprofiten: ocupen les trinxeres q nosaltres hem abandonat, amb fanatisme i impertinència. Si tinguéssim dignitat, hi xocarien i aprendrien a baixar de l'ase. El problema és, per tant, originàriament i principalment endògen, dels catalans.

Mentre no canviem i siguem psíquicament valents, més dignes, nobles i arriscats, estem condemnats a desaparèixer: si no sabem viure la vida amb dignitat, senzillament és que no ens mereixem la supervivència. Traure-ho tot del cervell -amb tantes inexactituds com té el pensament humà- és una manera d'autoaplicar-nos la llei de l'embut a favor de cadascú i fer el que ens doni la gana, o sia, no estudiar i no aprovar la nostra llibertat i supervivència nacional. Aquestes coses no se solucionen simplement amb el cap (que és una segona fase), sinó essencialment amb el cor. Per què? Perquè són coses que no tenen paga. Ω

Ricard Colom de Castelló

FIRA DE LA TARDOR DE SA POBLA

Fa un parell d'anys que na Maria Alomar regenta el Bar ca na Miquela al carrer del Renou de sa Pobra. Fa plats combinats i dinars per encàrrec. Na Maria estudia per a esteticista. Tel. 971 862 211

Fa un any que na Maria Siquier va obrir la botiga Els Vents, tot Telefonía a la Plaça del Tren de sa Pobra. A més de telèfons de diferents companyies, ven premsa, papereria i objectes de regal. Tel. 971 544 075

De sempre, la família Pericàs que te una finca amb moltes oliveres a Cai-mari ven les olives i els seus derivats a les fires de Mallorca. Tel. 687 284 970

Fa 20 anys que en Joan Xim de Polença te 250 caeres o cases d'abelles a son Vivot, Gaieta, son Marc, Produccella Gran i au Casals de Pollença. Treu uns 1800 quilos de mel l'any. Tel. 971 532 531

Dels atemptats i dels Estats Units

Primerament és cosa clara que contra l'invent de la autoim-molació no hi ha exèrcits, ni armes ultra sofisticades, ni poder militar que hi valguin. Aquest invent el varen fer els japonesos, l'han practicat els palestins, i ara l'han adoptat els àrabs. Els àrabs fonamentalistes. Contra d'ell només hi ha un remei: Viure tots com a bons germans i procurar de no tenir enemics, ni gent enfadada.

La solució no és pas la guerra, sinó l'esforç per implantar a la terra una civilització de la justícia i de l'amor. Fins a aconseguir la veritable germanor universal.

Quan els Estats Units van rebre aquell impacte, es compren que, sota la forta impressió de la batzegada, es decidissin per una guerra. >Però, No hauria valgut més que s'haguessin preguntat sobre el perquè? Per les causes i raons dels atemptats? Perquè la gent, per ximples que siguin, no es llancen pas a la mort per pur esport. Alguna raó deuen tenir, o sota l'influx d'un ressentiment molt fort deuen actuar.

Duguem ho clar: Els Estats Units havien de fer un rigorós examen de consciència. Per què l'Amèrica Llatina és tan pobra? No serà que els Estats Units, des de molts d'anys, van xuclant la seva sang? No són ells qui hi ha promogut i afavorit els dictadors i dictadoretos que han viscut en l'opulència, mentre que el poble baix i els indígenes viuen en la misèria?

José Ignacio González, en les seves consideracions intempestives sobre el dia 11, de Cristianisme i Justícia, diu: "Els Estats Units van llançar la bomba atòmica, i encara no n'han demanat perdó. Van cometre actes de terrorisme a l'Iraq, van envair quan van voler Guatemala, Santo

Domingo o Granada, van en-sinistrar a l'Escola de les Amèriques una infinitat de torturadors hispanoamericans, i han mantingut una parcialitat que fa impossible la solució del conflicte araboisraelià."

Ara que diuen d'Israel, és de considerar que Sharon, amb la seva arrogància, va provocar ja fa més d'un any, la segona intifada, que tants morts i tant d'odi ha produït. I ara amb la seva manera de governar, a base de prepotència i violència, ha aconseguit d'exasperar i enfellonir els àrabs. ¿Qui sap si els Estats Units, a més de pensar en Bin Laden, havien de pensar també en Sharon! Ja hauria de fer set o vuit anys que s'hauria d'haver reconegut l'Estat Palestí. I la persistència d'Israel a no voler-ho ha provocat les ires i els odis palestins i àrabs.

Quan en temps de Jesús es va tractar d'apedregar una dona, Jesús va dir: "Qui estigui sense pecat, que tiri la primera pedra". Hi estem nosaltres sense pecat?

Em penso que no. Però ara trac-tem dels estats Units. Hi estan ells? Com han tractat els indis? I els negres? Com han intervingut a la Amèrica llatina? Ells viuen en una mena de democràcia, però a fora, pels seus interessos, han afavorit arreu les dictadures, com la franquista. I pel món han afavorit governs que no respecten pas els drets humans. I, ¿com deuen haver tractat els pobles àrabs, que els siguin tan contraris? Amb el seu imperialisme i el seu capitalisme a ultrança han aconseguit que mig món visqui en la fam i la misèria.

No. Els Estats Units (com nosaltres) no estan sense pecat. Per comptes de guerra, hauria estat millor que reconeguessin els seus pecats polítics i econòmics, n'haguessin demanat perdó i, sobretot, n'haguessin proposat l'esmena.

Sobre el terrorisme, cal dir que, a més del terrorisme dels enfadats, hi ha el terrorisme d'estat. Em plau de transcriure ací unes paraules d'Eduardo Galeano (a

Cristianisme i Justícia): S'assemblen molt entre si: el terrorisme artesà i el

d'alt nivell tecnològic, el dels fonamentalistes religiosos i el dels fonamentalistes del mercat, el dels desesperats i el dels poderosos, el dels bojos que van pel món i el dels professionals d'uniforme. Tots comparteixen el mateix menyspreu per la vida humana: els assassins dels cinc mil cinc-cents ciutadans trinxats sota la runa de les Torres Bessones i els assassins dels dos-cents mil guatemaltecs, la majoria indígenes, que han estat exterminats sense que mai la televisió ni els diaris en fessin cap cas. Ells, els guatemaltecs, no van ser sacrificats per cap musulmà fanàtic, sinó pels militars terroristes que van rebre *support, finançament i inspiració* dels successius governs dels Estats Units".

Que Déu ens valgui. Que tots compreguem que la pau autèntica no és filla de les guerres, sinó de la Justícia. De la Justícia i de l'Amor. Però no de la justícia entesa a la manera judicial militar. Sinó de la justícia entesa com a correcció i supressió de les mil injustícies polítiques, econòmiques i socials que empesten el nostre món. De la Justícia i de l'Amor. Ω

Josep Bellpuig

Vic a 19 de novembre del 2001

N'Alexandre Seguí és professor d'història a l'Institut de sa Pobra, n'Elisabet Alcover de Campanet hi fa feina a l'administració, na Virtuts Garcia de Lorca ensenya alemanys i na Carme Ramis de Ciutat és cuidadora. Els trobarem a la seva paradeta de la Fira de la Tardor de sa Pobra.

POLÍGON DE CONSELL

En Felip Heuser d'Àustria és el gerent de l'empresa Glòria al Polígon de Consell. Una empresa que organitza festes de nocces, batejos i celebracions. Tel. 971 623 013

INTRODUCCIÓ A LA INTERPRETACIÓ DE LA HISTÒRIA

CARTA DEL COMITÈ HOMOLOGADOR CENTRAL DE LA LLIGA ANTICOLONIAL

Jafre de Garraf, 20 de novembre del 2001.

Camarades:

La Lliga Anticolonial està viva i ben viva. Després d'un dur període de treball intern estrenem la nova web (no deixeu de visitar-la), amb noves seccions i un bon entorn gràfic. Però també estrenem un projecte clar de com actuar i com organitzar-nos.

Hem ja resolt els problemes amb el correu electrònic i podem adreçar-nos a tots aquells i aquelles que han contactat amb nosaltres.

Així que finalment podem respondre a la pregunta que feu tantes i tants: «com puc apuntar-me a la Lliga?», «com puc col·laborar?». Us fem cinc cèntims sobre l'estructura de la Lliga i tot seguit us proposem diversos formats d'adhesió i combat.

PRINCIPIS D'ORGANITZACIÓ INTERNA DE LA LLIGA ANTICOLONIAL

La Lliga Anticolonial és una organització no-organització, amb un funcionament similar al d'una societat secreta no-secreta. No hi ha ni directius ni dirigits, ni socis ni junta ni líders. La Lliga té tan sols tres elements ideològic-pràctics que emmarquen la seva acció: el manifest fundacional (el «Manifest Programàtic per a la Descolonització Mental i Política dels Països Catalans», també conegut per «Declaració del Garraf»), els Principis Axiomàtics Bàsics i la pàgina web.

L'únic que s'assembla pròpiament a un centre organitzador és un petit Comitè Homologador Central, format per un petit nucli secret de lligaires -que sempre apareixen emmascarats amb la màscara característica de la Lliga, una circumferència amb tres cercles concèntrics, que podeu veure a la web-. La funció concreta i restringida del CHC és assegurar que les accions que es facin usant el nom i logo de la Lliga respectin els Principis Axiomàtics Bàsics i l'esperit de Declaració del Garraf. El Comitè assegura també la qualitat gràfica i l'ortodòxia garrafenca de la part oficial de la web.

D'altra banda el CHC s'encarrega de tenir cura de la web, posar-la al dia i assegurar que sigui un espai efectiu de comunicació d'accions anticoloniales i d'expansió del moviment descolonitzador (via barrilera). La web té un paper central de proporcionar una plataforma on els lligaires d'arreu de les nostres comarques i municipis poden posar-se en contacte entre ells. Ara té únicament la secció oficial, però aviat tindrà una part no oficial, en la qual qualsevol lluitador/a anticolonial podrà penjar el que vulgui.

A part d'aquests tres elements, tota la

resta queda oberta a la iniciativa de qualsevol persona o col·lectiu que, sintonitzant amb la Declaració del Garraf, vulgui realitzar accions descolonitzadores del tipus que siguin. Pertant, la Lliga Anticolonial es configura com un espai obert dins del qual que tothom pot realitzar, convocar i comunicar activitats autònomes per a la descolonització dels Països Catalans, sempre que es respectin els Principis Axiomàtics Bàsics. Es a dir, que la Lliga Anticolonial funciona a partir de la descentralització total i l'acció local recollida i amplificada, això sí, a través d'una web única. Evidentment, pot donar-se el cas que algunes propostes d'adherits individuals o col·lectius impliquin moltes més altres persones o col·lectius, sense per això, cap mena d'obligació. No hi ha ni drets ni deures a la Lliga. Sols la voluntat d'actuar fins a la descolonització total dels nostres països, i el respecte absolut als PAB i la Declaració de Garraf.

Els Principis Axiomàtics Bàsics (PAB) són:

1. La Lliga Anticolonial té com a primera funció anar descobrint i desvelant (i per tant, desactivant) una a una totes i cadascuna de les estratègies malèfiques que l'Imperiet utilitza per colonitzar-nos. Es a dir, una funció d'observació, registre, catàleg i anàlisi de la nostra realitat colonitzada.

2. La Lliga Anticolonial té com a segona però no menys important funció, emprendre accions directes per fer evident la situació de poble colonitzat en la que es troben els nostres països i per lluitar sense embuts contra la colonització, sigui política, psicològica o zòmbica.

3. La Lliga Anticolonial utilitza sempre com metodologia de combat la paròdia i l'humor com estris subversius i de lluita de primer ordre en qualsevol de les seves accions. Ja hi ha altres organitzacions que utilitzen altres estris.

4. La Lliga Anticolonial actua en el més escrupolós respecte de la legislació vigent, especialment respectant la lletra -l'esperit és una altra cosa- de la llei. Això no impedeix que la Lliga recolzi rabiosament accions directes ridiculistes incruentes com les protagonitzades recentment pel Front Cireraire Arenyenc d'Alliberament Nacional, el Comando Mongeta o el Front Pelamàstils. Tanmateix, com societat secreta no-secreta que basa la seva potència en la comunicabilitat de les seves accions i de la seva web, la Lliga no vol donar cap excusa a l'Imperiet per entrebancar l'acció alliberadora i humorística.

5. Saber riure sense problemes i evidentment, del propi país, és condició bàsica del moviment lligaire anticolonial. A la Lliga Anticolonial és lluita rient. Sense un radical i veritable sentit de l'humor no es

pot ser lligaire. Hi ha infinitat de formacions avorrides en les que us podreu sentir a gust si penseu que la de la nostra causa no es pot fer broma.

A partir d'aquests principis, llibertat absoluta d'actuació, un país sencer per descolonitzar -i en acabat, molts altres- i molts tips de riure. La Lliga Anticolonial, en ser una no-organització no té socis.

Pot tenir, com a molt, «adherits», «enganxats», «lligats», «sospitosos», «simpatitzants»... probablement algú farà algun dia fins i tot un carnet de «lligaire», o algú convocarà un aplec... Tot és possible mentre respecti els PAB.

MODALITATS DE COL·LABORACIÓ, ADHESIÓ I ACTIVISME

Com articular la col·laboració amb la Lliga és Fàcil: us proposem 4 modalitats òbviament compatibles entre elles. Cap problema si n'inventeu de noves.

Modalitat 1: Observador/a.

Què fa l'observador/a?

L'observador/a està a l'aguait de les maniobres colonitzadores de l'Imperiet, les descobreix i les desvela, posant les primeres passes per a la seva desactivació.

On observa l'observador/a?

Arreu on actui l'Imperiet, bàsicament els mitjans de comunicació, però també als llocs més insospitats, com l'esport, la música, internet, la universitat, el supermercat, la publicitat, els discursos polítics... o on dimoni su's acudeixi.

Què fa l'observador/a amb el què ha observat?

Estrictament pel què fa a la Lliga, li envia les seves descobertes per e-mail (catalangat@excite.co.uk), de manera que el Dr. Cat pugui analitzar-les i publicar-les a l'Observatori Colonial.

També pot col·leccionar-les i editar-les pel seu compte, fer cartes als diaris, explicar-ho als amics i veïns, editar cartells, fer sèries de cromos colonials... En resum: difondre i multiplicar la xerinola anticolonial.

Modalitat 2: Creador/a.

Si escris o dibuixes bé, i sobretot, fas riure, pots afegir comentaris a l'Observatori Colonial o al Consultori del Dr. Cat. Si se t'acuden altres coses (articles, dibuixos, conceptes filosòfics, idees de tota mena, assaigs, dissensys, obres de teatre, còmics, música, escultures, o el que sigui), ja hi farem lloc en algun racó de la web. Envia-ho directament al e-mail de la Lliga.

D'altra banda, si ets dissenyador o tens mentalitat emprenedora, també pots crear els teus propis productes anticoloniales -estil catigat- i usar la web per difondre'ls.

Modalitat 3: Protagonista d'Iniciatives

Anticoloniales.

Si tu solet/a o bé amb una penya, penseu protagonitzar una o més iniciatives anticoloniales al vostre territori o bé a escala nacional, podeu adherir la vostra acció o projecte a la Lliga i utilitzar la web i el logo, amb l'única limitació d'acceptar i respectar els Principis Axiomàtics Bàsics (no cal jurar-los). La web anunciarà la vostra acció, així com també la publicació mensual «Novetats Anticoloniales».

Modalitat 4. Difusor/a de productes.

Pots ajudar a fer créixer el moviment anticolonial difonent els productes de la Lliga (la web, el Novetats Anticoloniales, les samarretes, els adhesius, i altres productes que vagin sorgint) en el teu entorn.

A partir d'aquest moment ja formeu part de l'entorn sospitos, políticament incorrecte, xerinoler, barriler i sacríleg de la Lliga Anticolonial. Podreu deixar de formar-ne part quan us doni la gana, tot i que privareu als vostres nets del goig de veure el vostre holograma emmascarat, dintre de 50 anys a la sala «catigat» del museu d'Història de la Descolonització dels Països Catalans.

Esperem les vostres aportacions a la causa lliguista i xerinolera.

Endavant!! A lluitar, a riure!! La colonització és pot curar!!

Si ho volem, podem deixar de ser un poble de zombies!!

Adheriu-vos a la Lliga Anticolonial!!

Comitè Homologador Central de la Lliga Anticolonial

CAMILO JOSE CELA, FEIXISTA

Visiteu la pàgina que ens ha enviat un usuari de l'Espr@i per conèixer qui és Camilo José Cela:

http://www.acontrafio.com/docu_cela.htm

ACCIONS CONTRA LA DISCRIMINACIÓ DEL CATALÀ A ALACANT.

Segons un usuari de l'Espr@i, l'Institut «Miguel Hernández» d'Alacant ha convocat un concurs literari en què estableix més premis per a obres en castellà que en valencià i que, a més, premia amb més diners les de castellà que la de valencià.

Aquest usuari de la nostra llista creu que convindria enviar protestes al fax de l'Institut 965 98 21 29 per aquesta discriminació negativa impròpia dels temps en què estem, i que vulnera l'esperit i la lletra de la seva Constitució.

Animeu-vos i protestem tots junts. Ω

Sempre estan cavillejant

Per això ells són lliures i nosaltres esclaus. Ells llegien i estudiaven durant els segles que nosaltres sols fèiem processons amb ciris i miraven qui el duia més llarg, i la que lluita la mantellina més cara. Ells ja llegien (la Bíblia generalment) quan a ca nostra la gent no volia ni aprendre a llegir per por de ser acusats -a la Inquisició per algun enemic- de llegir llibres prohibits (castigat amb foguera i confiscació de béns durant els Austries). Ω

L'idioma castellà a Catalunya es: criminalment imposat pels militars. Traïdorament acceptat pels polítics. Abusivament introduït pels immigrants. Covardament resignats, els catalans, i burlats, en el dret i la justícia.

Jordi Roca i Bullic

POLÍGON DE SANTA MARIA DEL CAMÍ

Fa 16 anys que en Llorenç Verger és l'administrador de l'empresa Pisciten al Polígon de Santa Maria. Construcció de piscines i venda de material de manteniment. Tel. 971 621 550

En Gori Negre és el marit de na Rosa Maria Vic que des de fa uns mesos és la batlesa de Santa Maria del Camí. En Gori és un dels components de l'orquestra Coanegra que es va fundar fa una dotzena d'anys i ara és el primer batlle consort del poble ja que mai hi havia hagut batlesa a Santa Maria. En Gori és pagès. Cultiva tres quarterades de vinya i quinze d'ametllerar. Tel. 971 140 672

Fa 4 mesos que n'Oihana Zabaleta i els seus germans Aitor i Arantza regenten el bar restaurant Zabaleta al Polígon de Santa Maria. Despatxen menús a 1000 ptes. Tel. 971 621 575

Fa un any que n'Estefen Spengler de Heidelberg ha obert l'Agència de Viatges Sedona a la carretera de Santa Maria. Tel. 971 621 522

Fa un any que en Santiago Bogarra de Ciutat Real ha obert el Magatzem de material de belles arts Bogarra CB al Polígon de Santa Maria. El local és una gran galeria d'art, amb una gran exposició de pintures. La central està al carrer Miquel Calafell de son Sardina. Tel. 971 438 436

Fa 11 anys u n'Epi i na Joana regenten la Cafeteria s'Estaca a Santa Maria. Despatxen els pa amb oli i els plats combinats. Tel. 971 140 787

Fa 4 anys que el metge Antoni Montoro te consulta oberta a Santa Maria del Camí. Els seus pacients són de diverses companyies d'assegurances i de la gent en general. Tel. 971 205 037

Fa 3 anys que n'Elizabeth Wohlwend de Lindau, al Llac de Constança ha obert la botiga de Mobles Gert Rethage a Santa Maria del Camí. En Gert és el seu soci. Tel. 971 621 254

Fa 3 mesos que en Rafa Herrerin regenta el Restaurant la Taverna d'en Rafa a Santa Maria del Camí. Se menja carn a la graella a una mitjana de 3.500 ptes. Tel. 971 140 806

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

.....C.P.

Població

C.I.F.Tel.

M'interessa una subscripció

ANUAL 5.000 PTS (30,05 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa

Adreça

Núm. entitatNúm. sucursal

Compte núm.

Firma

Fa 16 anys que el Doctor Enric Amorós te consulta de dentista al carrer Llarg de Santa Maria. A la foto amb la seva infermera Antònia Hernández i la pacient Antònia Ramis. Tel. 971 621 184

Fa 16 anys que en Sebastià Pastor i na Caterina Moià regenten el Celler Can Vinagre a Santa Maria. Tenen 10 quarterades de vinya i compren verema. Fan uns 50.000 litres de vi que venen a la menuda. Tel. 971 620 358

Fa 2 anys que n'Emili Vidal regenta el Gimnàs Club KO GYM al carrer de la Matança de Santa Maria. N'Emili és cinturó negre 6 DAM de Jiu Jitsu. També ensenya Full Contact i Kick Boxing. Tel. 971 621 312

Fa un any que n'Iñaki Gurrutxaga de Bilbo ha obert el Taller de PVC Balearalu al Polígon de Santa Maria. Tel. 971 621 561

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**